

leden

A BYL JIM PODDÁN (Lk 2,51)

Pro Boha není nic dost velké, ani nic příliš malé.

Je-li Bůh všemohoucí, není na celém světě věc, která by se vymykala z jeho moci, na kterou by nestačil. V našem životě jsou různé překážky. Musíme se s nimi vypořádat. Není dobré před nimi uhýbat nebo oddalovat problémy, které přicházejí. Bůh je ochoten nám pomoci. I v novém roce 2014 nás čeká mnoho drobných nebo i větších nesnází a úkolů. Nebojme se, věřme, že s námi bude všemohoucí, pro něhož není nic nemožného.

Vždyť stvořil z ničeho tak úžasný vesmír, vždyť prolomil nebesa a v lůně panenské matky se stal člověkem, vždyť v Ježíši Kristu vykonal tak podivuhodné skutky a završil jeho láskyplné dílo slavným vzkříšením, vždyť odpouští i naše hříchy, ve křtu sv. z nás učinil děti Boží a přijal nás za vlastní. Pro něho není skutečně nic dost velké tak, že by na to nestačil. Je-li On s námi, kdo proti nám? (Řím 8,31)

Pro něho však není nic ani příliš malé.

Tím, že se Bůh stal člověkem, vstoupil i do našeho běžného všedního života. „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14).

Pán sice vykonal mnoho znamení, aby prokázal svůj Božský původ, ale větší dobu svého pozemského života byl přítomen v obyčejných lidských záležitostech. Všimá si malého dítěte a dává jej za příklad svým učedníkům, vidí vdovin halíř a chválí velkodušnost ženy, která dala celé své živobytí. Jeho podobenství jsou plna drobných lidských postřehů a příkladů z běžného života. Dává nám tímto způsobem najevo, že se nemáme vyžívat v mimořádných věcech, ale máme svůj každodenní život spojit s ním a jeho stylem myšlení a jednání.

V tom se ukazuje opravdová víra. Celý další rok k tomu budeme mít bohatou příležitost.

Pro Krista není nic příliš malé, ani poslušnost vůči lidem, být jim poddán. To je nesmírně aktuální v naší moderní době, kdy prožíváme výraznou krizi rodičovské i jiné autority.

Sv. Bernard si všimá této úžasné podřízenosti Bohočlověka lidem:

„A byl jim poddán.“ Kdo komu byl poddán? Bůh lidem. Ano, opakují, Bůh, jemuž jsou poddáni andělé, kterého poslouchají Knížata a Mocnosti, tento Bůh byl poddán Marii a nejenom Marii, nýbrž pro Marii i Josefovi. Obdivuj obojí a vyvol si, co chceš obdivovat více: toto dobrotivé ponížení Syna či tak vynikající důstojnost rodičů. Před obojím lze žasnout, div zde i tam. Jestliže Bůh poslouchá člověka, je to bezpříkladná pokora, a jestliže člověk poroučí Bohu, je to nekonečná vznešenost. Uč se, člověče poslouchat. Nauč se, prachu, jednat jak je třeba. Neboť o tvém Původci mluví

evangelista, když praví: „A byl jim poddán.“ Zastyd' se, ty nadutý prachu! Bůh se poníží a ty se vyvyšuješ? Bůh se podrobuje člověku a ty jen toužíš po tom, jak bys ovládal člověka a stavíš se tak nad svého Stvořitele? Neboť kdykoliv se snažím, abych vládl lidem, chci zaujmout místo Boží. Pak ovšem nemyslím na to, co je Božího. Neboť o něm je psáno: „A byl jim poddán.“ Člověče, je-li ti zatěžko řídit se lidským příkladem, pak snad nebudeš považovat za újmu své důstojnosti, když budeš následovat svého Tvůrce? Snad nebudeš s to jít za ním všude, spokoj se tedy aspoň tím, že ho budeš následovat tam, kam kvůli tobě sestoupil.

Pro Krista není ani příliš malá jakákoliv služba. „Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“. V oslabené povaze člověka je sklon k pohodlí. Chceme si dopřát příjemné věci, uspokojovat své osobní zájmy a touhy. Služba působí dojmem nepříjemné a zatěžující povinnosti. Ten však, kdo nemiluje pouze sebe a poznává pravou hodnotu lásky, která hledá dobro druhého, nachází radost v tom, že může dobro prokazovat. Těší ho jakákoliv služba, kterou vnímá jako aktuální a potřebnou. Život se skládá z nesmírného množství maličností. Je to mozaika dober, která potěší dávajícího i obdarovaného. To je další důvod, proč se můžeme těšit na další rok, který je před námi. Ať ani pro nás není nic v tomto směru příliš malé, podružné a zanedbatelné!

Přejme si tedy pokojný a radostný Nový rok!

P.L.

Liturgický kalendář

leden 2014

1.	středa	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek
2.	čtvrtek	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3.	pátek	Nejsvětějšího Jména Ježíš
5.	NEDELE	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
7.	úterý	Sv. Rajmunda z Penafortu, kněze
12.	NEDELE	Svátek Křtu Páně
13.	pondělí	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
17.	pátek	Památka sv. Antonína, opata

Od 18. do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů

18.	sobota	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
19.	NEDELE	2. neděle v mezidobí
20.	pondělí	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka
		Sv. Šebastiána, mučedníka
21.	úterý	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	středa	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24.	pátek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitel církve
25.	sobota	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26.	NEDELE	3. neděle v mezidobí
27.	pondělí	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	úterý	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.	pátek	Památka sv. Jana Boska, kněze
-

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 4. a 18. ledna.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady se uskuteční v pátek 10. ledna.

Společenství farníků

Ostatní pátky bude společenství farníků v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Úmysly Apoštolátu modlitby na leden

Všeobecný: Aby byl podporován opravdový hospodářský rozvoj, který respektuje důstojnost každého člověka.

Evangelizační: Aby křesťané různých vyznání směřovali k jednotě, po které toužil Kristus.

Národní: Aby Pán svou mocí přivedl k naplnění každé dobré rozhodnutí a dílo víry.

Sv. Anděla Mericiová, panna – památka 27. ledna

Svatá Anděla se narodila 21. března 1474 v Desenzanu, malém místě na jihozápadním břehu jezera Garda v severní Itálii. Byla vychována ve zbožné rodině nižší venkovské šlechty. Její dětství bylo poznamenáno úmrtím starší sestry, kterou měla velmi ráda, i ztrátou obou rodičů. Ve věku 15 let osiřela a pak žila u strýce v nedalekém Salò. Tam se stala se členkou třetího řádu sv. Františka a vedla život modlitby, postu a odříkání. V této době měla vidění, v němž viděla svou sestru ve společnosti andělů a svatých.

Když bylo Anděle dvacet let, její strýc zemřel a ona se vrátila do otcovského domu v Desenzanu. Dospěla k přesvědčení, že je velice potřeba, aby dívky získaly lepší vzdělání v základech křesťanského náboženství. Ve svém domě zřídila jakousi školu, kde se denně shromažďovaly mladé dívky z Desenzana a Anděla je učila základům křesťanské víry. Jednou jí prý v extázi bylo zjeveno, že má založit společenství panen, které by zasvětily svůj život náboženské výuce mladých dívek. Škola, kterou založila v Desenzanu přinesla brzy bohaté plody. Anděla byla r. 1516 pozvána do blízkého města Brescia, aby tam založila podobnou školu. Anděla toto pozvání ráda přijala.

V roce 1524 podnikla cestu do Svaté země. Podle legendy náhle na Krétě oslepla, ale pokračovala na cestě na svatá místa a na zpáteční cestě se uzdravila před křížem na tomtéž místě, kde oslepla. V jubilejním roce 1525 putovala do Říma, aby získala odpustky. Papež Klement VII., který slyšel o její zbožnosti a o jejím velkém úspěchu jako učitelky náboženství, ji zval, aby zůstala v Římě, ale Anděla, která se vyhýbala publicitě, se vrátila do Brescia.

V roce 1535 tam založila *Společnost svaté Voršily*, sdružení žen a mladých dívek toužících žít zasvěceným životem podle evangelních rad čistoty, chudoby a poslušnosti, a přitom zůstat ve své rodině a ve svém prostředí. Tento způsob života přibližně odpovídal tomu, co dnes žijí sekulární instituty. Založení Společnosti bylo Andělinou odpovědí na naléhavé potřeby 16. století. Anděla skutečně předstihla svou dobu, protože tehdy žena neměla jinou možnost než život v manželství nebo v klášteře. (*Svatá Voršila pocházela z Británie. Podle legendy podnikla se svými družkami cestu do Říma, kde byly pokřtěny. Na zpáteční cestě, poblíže Kolína nad Rýnem, zemřely všechny mučednickou smrtí. Bylo to ve 4. nebo 5. století.*)

Vlivem kulturních a společenských přeměn v 17. století se Společnost svaté Voršily proměnila v řeholní společenství s klauzurou, které se rozšířilo zvláště v západní Evropě.

Sv. Anděla byla pět let představenou nového společenství. Zemřela 27. ledna 1540 v Brescii.

Její tělo je pohřbeno v kostele sv. Afry v Brescii. Byla prohlášena za blahoslavenou r. 1768 papežem Klementem XIII. A kanonizována byla r. 1807 papežem Piem VII.

Pro své společnice napsala Anděla 3 spisy: *Řehole*, určená všem členkám Společnosti, *Rady* pro ty, které Společnost vedly a poslední spis *Odkazy*, napsaný hlavně pro vdovy, které zastupovaly Společnost před světskou i církevní autoritou. A byla tak obezřetná, že zajistila svým dcerám možnost úpravy určitých ustanovení: *"A kdyby se podle nutnosti doby měla dát nová nařízení nebo něco udělat*

jinak, udělejte to moudře po dobrém uvážení".

Anděla v duchovní závěti zdůrazňuje důstojnost tohoto jejich poslání: *"Bůh vás ve své dobrotě učinil matkami tolika panen a svěřil vám do rukou své vlastní snoubenky a s důvěrou je odevzdal vašemu řízení. Ó, jak v tom ohledu máte děkovat a též prosit".*

Do Čech, do Prahy, přišly první voršilky r. 1655. Jejich klášter byl dostavěn r. 1678. Další kláštery vznikly na Hradčanech (1691), v Olomouci (1697) a v Kutné Hoře (1712). Dnes působí u nás 4 komunity sester voršilek Římské unie: v Praze, Olomouci, Kutné Hoře a v Jiřetíně pod Jedlovou.

Podle pramenů z Internetu (Cath.encycl., Heiligenkalender, české stránky sester voršilek)

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

PODĚKOVÁNÍ

Velmi děkujeme dr. J. Vaškovi za přednášku o Litvě, kterou přednesl 23.11.2013 ve farním sále u sv. Jana Nep. Velký dík patří také Magdaléně Borové za přednesené ukázky litevské poezie.

Od doby Jagellonců po dnešek: přednáška o Litvě 23.11.

Litva předsedá Evropské unii až do konce roku 2013. Při této příležitosti uspořádal náš farník Dr. Josef Vaško poutavou procházku po známé i méně známé historii i současnosti česko – litevských vztahů. Kostel sv. Jana Nepomuckého má k Litvě dokonce blíže, než byste čekali. Litevské velvyslanectví je nedaleko Cibulek a to v ulici Pod Klikovkou.

Sérii historických a místopisných postřehů ozvláštnila recitace veršů litevských básníků v podání Magdalény Borové, členky činohry Národního divadla. Pestrá přednáška byla výrazným počinem, každý si jistě odnášel nějaký svůj neobvyklý zážitek. Všichni jsme obdivovali obrázky krásné litevské přírody a stáda koní, která se v ní prohánějí. Doufáme, že si Litva nadále dokáže udržet nejen krásnou přírodu a svůj tradiční životní styl, ale i víru, která je v této krajině historicky pevně zakotvena.

Mikulášská besídka

Jako každoročně konala se ve farním sále u kostela sv. Jana Nepomuckého Mikulášská besídka - tentokrát v sobotu 7.12.2013. Mikuláš zase dorazil z velké dálky, anděl zase z plných košů rozdával dárky (a to nejen dětem!), pohyblivý čertík zase hrozil koštětem a děti od těch nejmenších po ty odrostlejší zase odříkávaly své říkánky a zpívaly písničky, rodina Radových zase zpestřila program svým hudebním vystoupením. Všem organizátorům, vystupujícím i sponzorům štědrých dárek děkujeme za hezky prožité chvíle a radost z naší početné drobtiny. Upřímně zaplať Pán Bůh.

Vítí adventních věnců

Velmi aktivní občanské sdružení maminek s dětmi „ Košířská Cibulačka“ se spojilo s naší farností a uspořádalo před 1.adventní nedělí ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého za účasti některých našich farníků velmi hezkou předadventní akci (viz foto). Takže i naše farnost se „otvírá světu“ !

Pár řádek nám k tomu napsala M.Fléglová z Cibulačky.

V pátek 29.11. 2013 proběhlo ve farním sále komorní vití adventních věnců, které pořádala Košířská Cibulačka. Kromě věnců si děti mohly vyrobit i vánoční ozdůbky nebo pomáhat maminkám. Za zvuku koled se vyrobilo asi 30 věnců, snědlo se několik bábovek a koláčů. Tvořivé odpoledne s krásnou atmosférou bylo příjemným naladěním na blížící se advent.

M.

Benátky

Měl jsem vymyslet nějaký úvod, ale nic mě nenapadlo, takže to zkuste brát jako veliké lákadlo do dalek ciziny, která je vlastně jen kousek za horami.

Udělat si výlet do Benátek je krásná věc, ale skrývá mnohá rizika. Když jsem plánoval, že navštívíme padre Bonaventuru, (Bonyho, Ondřeje Čapka, našeho bývalého farníka a nyní váženého františkána) netušil jsem jaké zajímavé chvíle nastanou. První a zcela zásadní byla doprava. Zarezervovat totiž hotel bylo otázkou pár kliků (na počítači), a tak zbývalo dořešit dopravu. Maloval jsem si pohodový let s nějakou leteckou společností, jenže ouha. Pokud toužíte navštívit opěvované památky benátské a chcete jet ve čtvrtek tam a v neděli zpět, počítejte s rezervací letenek alespoň 3 i více měsíců dopředu. Tento luxus jsme však neměli. Termín návštěvy jsme věděli asi měsíc a půl předem. Zkoušet jiné hromadné dopravní prostředky, ale dopadlo naprosto stejně - všude plno. Nezbyvalo než si půjčit auto. Nakonec se povedlo přesvědčit pár dnů před odjezdem sousedku a tak se 7.11. 2013 mohlo vyrazit.

Největší zácpy byly překvapivě pouze v Praze a tak cesta úspěšně začala plynout přes krásy Rakouského Lince a Salcburku následované Villachem přes krásy alpské a pak už okolo italských měst Tarvisio, Udine do Mestre, které bylo i naším cílovým místem, kde jsme měli za skvělého přispění Bonyho slíbené parkování v tamním klášteře. Jen taková malá odbočka pro motoristy - vyzkoušeli jsme i tempomat (pro ty kdo neví: Tempomat je zařízení sloužící k udržování nastavené rychlosti vozidla. Zpravidla se na ovladači tempomatu (páčce, ovládacím panelu) nastaví požadovaná rychlost. Vozidlo poté tuto rychlost udržuje. V roce 1945 si tempomat nechal patentovat jeho vynálezce inženýr Ralph Rowe Teetor, který byl od svých pěti let slepý. Vadilo mu, že jeho právník, který ho vozil autem, při mluvení zpomaloval, a když mluvit přestal, začal zase zrychlovat.[1] - převzato z wikipedie).

Musím vřele doporučit - pro delší cesty k nezaplacení. Neunavuje nohy a člověk tolik pak netrpí. Na druhou stranu může s příjemně znějící hudbou přivést řidiče do stavu snového, kterýžto může mít následky neslučující se s pokračováním v jízdě.

Dalším zajímavým aspektem je, kde brát benzín. Ze zkušeností předchozích cest nabírat benzín se vyplatí v Rakousku, kde je levnější než u nás, ovšem mimo dálnice. V Itálii je však pro změnu o dost dražší. Spoléhat na zapůjčenou navigaci se bohužel nevyplatilo, protože neukazovala nebo jsme nebyli schopni nalézt kde se nastavuje zobrazování benzínových pump. Tak jsem to zkoušel poslepu. Nebylo by to špatné, jen kdyby nás postupně nezačal tlačit čas. Rezervace v hotelu nám dávala možnost dorazit mezi 14 až 22 hodinou. Nakonec jsme se dostali ke klášteru okolo půl osmé, kde po vyslovení hesla "padre Bonaventura Čeko" nám byla otevřena brána do kláštera. Zde na nás čekal bratr františkán s připravenou obálkou od Bonyho, kde se skrývaly časové jízdenky nejen po Benátkách, ale i po pevnině průmyslového města Mestre. Toto se ukázalo jako velice příjemný příspěvek neb než bychom našli nějakou trafikou a vysvětlili co od nich požadujeme, ztratili bychom tolik drahocenný čas, kterého jsme již moc neměli.

Samotné Benátky jsou propojeny s pevninou dlouhatánským mostem, který jsme překonali autobusem a pak hurá na parníčky, které jsou jedinými možnými dopravními prostředky, překonávajícími tyrkysovošedou lagunu benátskou. Samotná cesta přes Benátky pak již byla skutečně příjemným pohlazením i když pod příkrovem noci nebylo na co koukat.

Do konečného cíle, ostrovu Lido, kde byl i náš hotel, jsme dorazili okolo deváté a tedy s předstihem

hodiny před uzavřením hotelu. Jaké bylo naše překvapení, když jsme po nalezení hotelu nikoho nenašli v recepci. Pouze zprávu, že máme nalézt jiný hotel, kde se o nás postará noční manager. Onen jiný hotel naštěstí byl pouze přes ulici a noční manager byl již na nás připraven, takže po vyřízení formalit jsme byli ubytováni ve správném hotelu a mohli si tedy v poklidu odpočinout od cesty.

Zde končí vypravování hlavního iniciátora Jardy Drába

Druhý den jsme si ráno prohlédli náš ostrov i pláž na druhé straně Lida, kde jsme koukali na Středozemní moře.

Do Benátek jsme se dostali parníčkem za 10min. Hned nám to jelo. Pomocí průvodců a orientačních smyslů hlavně bráchy Jardy, jsme zapadli do úzkých křivolakých uliček - benátských stínadel.

Párkrát jsme se dostali do opravdu zajímavých zákoutí a někdy jsme se trochu vraceli, ale vyhnuli

jste se tak celé dopoledne turistickému ruchu. Ve 14 hodin jsme měli sraz s Bonym u věže na hlavním náměstí sv. Marka, kde jsme se setkali, uvítali, popovídali a Bony nám doporučil nejokázalejší muzeum - Dóžecí palác, kde jsme v údivu strávili přes dvě hodiny až nás museli vyhazovat. Večer jsme strávili putováním na parníček a večerí na Lidu, kde je přeci jenom o poznání levněji.

V sobotu, opět po vynikající hotelové snídani, jsme si projeli nejznámější kanál – Canal Grande. Je to nejkrásnější kanál ze všech kanálů co jsem kdy viděl :) Naše kroky zamířili

skrz západní stranu - o poznání už turisticky navštěvovanější a zastavovali jsme se v nádherných kostelích. Takto nám plynul čas rychle a po přepravení se na další ostrov Redentore už bylo poledne a my mysleli na naše řízky od maminky, ale i na další setkání s Bonaventurou.

S Bonym jsme se vydali hledat rodný dům Marco Pola, kde průvodce dělal kupodivu spíše brácha, protože chtěl pořád zkoušet nové malé a záludné uličky. Taky si zasloužil uznání od Bonyho, který tak objevil jednu „zkratku“ bez turistů, a který tvrdil, že se mu to ještě nestalo, aby ho vodila návštěva.

Po zdolání dalších kilometrů jsem nasedl na parníček a vyjeli na ostrov Murano, který je proslavený sklářskými výrobky.

Zde se nám po západu slunce stala krásná příhoda. Potkali jsme Čechy. Oni připravovali orientační běh a postupně začali vybíhat první závodníci s mapkami v rukách a s čelovkami na čele. Jedna paní se velice divila, když slyšela, že „italský kněz“ v hábitu františkána s námi mluví plynule česky. Nějak jí to nešlo na rozum.

Po návratu nám Bony ukázal klášter, kde bydlí, slavili jsme mši sv. a účastnili se s bratry františkány večere. Přijali nás vlídně, i když jsme si s nimi bez italštiny moc nepovídali.

Nutno říct, že jsme toho stihli nachodit hodně.

V neděli nás čekal návrat a po cestě jsme už viděli i okusili první známky zimy, ale s odeznívajícím podzimem to Alpám moc slušelo, takže Tereška stihla ještě vyrobit tolik fotek jako za jeden den v Benátkách. Přijeli jsme domů večer, v pořádku a šťastni, že to takto dopadlo a že nás Bůh provázel.

Bratr Václav, foto Tereška Fundová

A kdo že to vlastně jel za tím naším Bonaventurou?

Hudební trumpetová kulisa všemožných svátků Václav Dráb, jeho bratr Jaroslav a pak bezvadná tetička a chůvička a hlavní fotografa nejen rodiny Fundových, Tereška Fundová.

Červený kříž

Nejde o humanitární organizaci, ale o kříž stojící hluboko v křivoklátských lesích, na křižovatce silnice z Nižboru k Leontýnu a Karlovu.

Při jednom ze svých okolních výletů jsem viděl, že je přivázaný škaredým drátem k borovici, protože byl naspodu uhnílý. Zdálo se mi to nepatřičné a tak jsem se rozhodl o nápravu. Spodní část jsem očistil a napustil protihnilobným nátěrem, vykopal jsem pořádnou jámu a natřel kříž červenou barvou.

Potíže nastaly, když jsem měl ten šestimetrový kříž vztyčit - prostě jsem to nezvládl. Požádal jsem o pomoc svého dobrého kamaráda, který sice na ty moje "pohádky" nevěří, ale je ochoten pomoci i tak.

My dva jsme kříž přitáhli k jámě, kde bylo připravené prkno a vidlice ze dvou zkřížených tyčí (zkušenost ze vztyčováním stožárů) a co teď : dva musí držet vidlici a třetí tlačit patu do země. Kamarád se na mě tázavě podíval a než se stačil zeptat co si počnem, přifrčel trabant a z něj vystoupil mládenec s dotazem na cestu. Úlisně jsem mu slíbil, že mu to povím když nám pomůže s tím křížem. Nezaváhal a tak jsme s námahou kříž přivlekli k jámě, ale pokus o zvednutí beznadějně selhal.

Je to k nevíře, ale přijelo další auto, opět s dotazem na cestu. Pánové byli dva Slováci, ve slušivých oblecích a s vyleštěnými botami. Použil jsem opět podmínku pomoci se vztyčením, ale řekl jsem si, že tady bude situace těžší. Ukázalo se, že nebyla. Pánové pravili, že jim to třeba pomůže od Mečiara, měli proti němu zřejmě takové výhrady, že riskli zašpinění lakýrek a ochotně pomohli.

Pět lidí je ta pravá parta, která už celkem snadno kříž postavila, zpevnění už bylo snadné.. Vlídne jsem poděkoval a pak ukázal všem poctivě cestu kudy a kam.

Chudák kamarád, začal si myslet, že mám pomocníky v nouzi na pomyšlení a jen těžko se těmi náhodami smířoval.

Ještě dodatek : asi po dvou letech jsem jel kolem a viděl jsem, že kříž změnil barvu na růžovou. To asi vzniklo buď vyblednutím, nebo mizernou barvou. I zakoupil jsem barvu velmi kvalitní (soudě podle ceny) a zahájil jsem nápravu. V hájovně jsem si půjčil žebříček. Byl nejen krátký, ale i na jedné straně zlomený - ale byl. Zlomenou část jsem zpevnil latkou z oplocenky a zahájil nátěr. Na tom žebříku jsem asi vypadal dost riskantně, což vedlo dědka s kárkou dřeva k celkem reálné poznámce, že asi brzo spadnu.

Ani nevím jak vyklouzla mi odpověď : " Pane, když máte pánaboha za zadkem, tak se vám nemůže nic stát" (řekl jsem to jinak, jak to jde v lese, ale na papír se to nehodí).

Dědek Karel – spisovatel

OKÉNKO VÍRY

515. Jaká je odpovědnost státu v oblasti práce?

Úkolem státu je: zaručovat jistotu ohledně individuální svobody a vlastnictví, jakož i stabilní měnu a výkonné veřejné služby; kontrolovat a řídit dodržování lidských práv v hospodářské oblasti. Společnost má podle okolností pomáhat občanům nacházet práci.

516. Jaké povinnosti mají lidé odpovědní za vedení podniků?

Lidé odpovědní za vedení podniků mají hospodářskou a ekologickou odpovědnost za své jednání. Jsou povinni přihlížet k dobru lidí a ne pouze ke zvyšování zisků, i když ty jsou nutné pro zajištění investic, budoucnosti podniků, zaměstnanost a dobrý chod hospodářského života.

517. Jaké povinnosti mají zaměstnanci?

Zaměstnanci mají svědomitě, kompetentně a obětavě konat svou práci a případné spory se snažit řešit dialogem. Uchýlit se k nenásilné stávce je mravně oprávněné, když se jeví jako nezbytný prostředek k dosažení přiměřeného užitku, s ohledem na společné dobro.

518. Jak se uskutečňuje spravedlnost a solidarita mezi národy?

Na mezinárodní úrovni mají všechny národy a instituce uplatňovat solidaritu a subsidiaritu, s cílem odstranit nebo alespoň zmenšit bídu, nerovnost zdrojů a hospodářských prostředků, ekonomické a sociální křivdy, vykořisťování osob, prohlubování zadluženosti chudých zemí a zvrácené mechanismy, které brání v rozvoji méně pokročilým zemím.

519. Jakým způsobem se křesťané podílejí na politickém a společenském životě?

Věřící laici přímo zasahují do politického a sociálního života, ožívají křesťanským duchem časně skutečnosti a spolupracují se všemi jako hodnověrní svědkové evangelia a tvůrci pokoje a spravedlnosti.

520. Čím se inspiruje láska k chudým?

Láska k chudým se inspiruje evangeliem blahoslavenství a Ježíšovým příkladem v jeho stálé pozornosti k chudým. Ježíš řekl: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40). Láska k chudým se uskutečňuje úsilím směřujícím proti hmotné chudobě a také proti četným formám kulturní, mravní a náboženské chudoby. Skutky duchovního i tělesného milosrdenství a četné dobročinné instituce vzniklé během staletí jsou konkrétním svědectvím přednostní lásky k chudým, která charakterizuje Ježíšovy učedníky.

ŠTASTNÝ A ÚSPĚŠNÝ ROK 2014 POD SPOLEHLIVÝM VEDENÍM NAŠEHO NEBESKÉHO
OTCE A S PŘÍMLUVOU JEHO LÁSKYPLNÉ MATKY PANNY MARIE
PŘEJE VŠEM LIDEM DOBRÉ VULE REDAKCE KOŠÍŘSKÉHO FARNÍHO LISTU.

Bohoslužby v košířské farnosti:

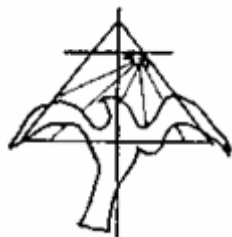
Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné

únor

STOLEC SVATÉHO PETRA

Kdybychom vešli do chrámu svatého Petra v Římě, jednoho z největších chrámů na světě, a šli jeho středem, viděli bychom v podlaze bronzové tabulky s označením délky největších kostelů, mezi nimi i pražské katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Viděli bychom, že i při své obrovitosti je pražská katedrála tak malá, že by se celá snadno vešla do chrámu svatého Petra a ještě by hodně místa zbývalo. Ať bychom obrátili pohled kamkoli, viděli bychom množství vynikajících uměleckých děl z mnoha minulých staletí i ze současnosti.

Kostel je postaven nad hrobem svatého Petra. Hlavní oltář a obrovská, krásně zdobená kopule nad ním se nacházejí právě nad jeho hrobem. Kdybychom obešli oltář a šli stále dopředu, došli bychom k oválnému oknu, barevně zasklenému českým sklem, jedinečným způsobem spojenému s mistrovským rozsáhlým sochařským dílem, v jehož středu je bronzové sedadlo. Uvnitř tohoto sedadla je dřevěné sedadlo, s úctou uchovávané už téměř dvě tisíciletí, neboť na něm sedával svatý Petr, když učil první křesťany v Římě. Proto je nazýváno „Katedra svatého Petra“. Ve výši na vnitřních římsách chrámu jsou velikými písmeny latinsky napsána některá ze slov, která Kristus řekl svatému Petrovi, např.: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.“ (Mt 16,18)

Kristus také řekl: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,20) Proto nástupcové Petrovi, papežové, stále pokračují v jeho službě. Současný nástupce Petrův, František, téměř denně oslovuje lidi věřící i nevěřící z nejrůznějších národů a kultur, tak jako sotvakdo jiný. V Římě i při jeho cestách se shromažďují lidé, aby ho viděli a slyšeli.

„Katedra svatého Petra“ není mrtvý muzejní pozůstatek minulosti, ale symbol stále živé služby Petrovy. Svátek „Stolce svatého Petra“ je připomenutím tohoto už téměř dva tisíce let trvajícího, a přitom stále velmi aktuálního poslání.

P. Bohumil Kolář

Autor tohoto článku 7.1.2014 děkoval za dar 90 let života. Byl věrným a statečným knězem v době komunistické totality. Zakusil léta věznění a po návratu do veřejné kněžské služby dlouho působil v různých farnostech pražské arcidiecéze. Po příchodu svobody do naší země učil na KTF UK katechetiku a pedagogiku. V současné době stále aktivně pokračuje ve službě vedením duchovních obnov a exercícií pro různé kategorie věřících. Patří mu velký dík za krásný příklad kněžského života.

Dodatek z knihy Alana Schrecka: Katolíci. Čemu opravdu věří, s. 75-76. Návrat domů, Praha 2013.

Nový zákon hovoří o biskupech a jejich roli učit a vést církev, ale výslovně se nezmiňuje o papeži. Nicméně katolická víra, že jeden muž má úlohu vést a učit celou církev, je zakotvena v Bibli. V Novém zákoně se neobjevuje termín „papež“, ale hovoří se tam o Šimonu Petrovi – muži, kterému Ježíš svěřil mimořádné postavení ve vedení církve. Petrova role je základem a modelem pro církevního představitele, kterého katoličtí křesťané nazývají papež.

Nový zákon poskytuje neoddiskutovatelný důkaz, že Šimon Petr měl mezi Ježíšovými učedníky v prvotní církvi mimořádné postavení. Zvažme následující body:

1. V evangeliích je Petr obvykle mluvčím apoštolů, především ve vrcholných okamžicích.
2. Petr je často vedle Ježíše ústřední postavou v dramatických evangelijních scénách, například při chození po vodě.
3. Když jsou v synoptických evangeliích jmenováni apoštolové, Petr bývá uváděn na prvním místě. A často, když se hovoří o apoštolech, uvádí se prostě: „Petr a jeho druhové“.
4. V Janově evangeliu čteme, že Jan čekal, až Petr vstoupí do Ježíšova hrobu. Dával mu tak přednost, což byl projev úcty a respektu. Ježíš také označil Petra za pastýře Božího lidu.
5. Pavel uvádí Petra jako prvního svědka Ježíšova vzkříšení a nazývá jej „Kéfas“ (skála), jménem, které mu dal Ježíš.
6. Ve Skutcích apoštolských je mnoha způsoby uznávána Petrova vedoucí role:
 - ° Petr je první, kdo veřejně zvěstuje evangelium.
 - ° Petr pronáší mnohé z důležitých řečí ve Skutcích apoštolských.
 - ° První zázračné uzdravení po Letnicích bylo provedeno na Petrův příkaz a Petr zjevně měl všemi uznávaný dar uzdravovat.
 - ° Petr jako první přijal Boží zjevení, že evangelium má být zvěstováno pohanům a jako první nařídil křest pohanů.

P.L.

Liturgický kalendář

únor 2014

1.	sobota	Sobotní památka Panny Marie
2.	NEDĚLE	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3.	pondělí	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5.	středa	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6.	čtvrtek	Památka sv. Mikiho a druhů, mučedníků
8.	sobota	Sv. Jeronýma Emilianiho
9.	NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
10.	pondělí	Památka sv. Scholastiky, panny
11.	úterý	Panny Marie Lurdské
15.	sobota	Bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků
16.	NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17.	pondělí	Sv. Alexia a druhů, řeholníků
21.	pátek	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22.	sobota	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23.	NEDĚLE	7. neděle v mezidobí

Oznámení

Katecheze dospělých

Další katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 1. a 15. února ve farním sále po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady

Farní rada bude mít další setkání v pátek 14. února.

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor

Všeobecný: Aby církev a společnost uznávaly **moudrost a zkušenost starších lidí**.

Evangelizační: Za kněze, zasvěcené osoby a laiky, aby plně **pracovali na díle evangelizace**.

Národní: Aby dobrotivý **Bůh připravil srdce lidí**, kteří nepoznali jeho lásku, k přijetí radostného poselství Kristova evangelia.

Kanonizace jezuitů sv. Petra Fabera

Milí farníci, dnes výjimečně opouštíme pravidelný kalendářní rytmus uveřejňování životopisů světců a světic. Jak je uvedeno na internetových stránkách jezuitů i v jejich časopise, prohlásil Svatý otec v den svých 77. narozenin, 17. prosince 2013, za svatého **Petra Fabera (1506-1546)**, jednoho z prvních druhů a blízkého spolupracovníka sv. Ignáce z Loyoly.

Stalo se tak během soukromé audience kardinála Angela Amata, prefekta Kongregace pro svatořečení. Jednalo se o tzv. ekvivalentní kanonizaci (tj. rovnou v platnosti). Z jezuitských pramenů je také převzata podstatná část další zprávy.

Papež tak ze své vlastní autority rozšiřuje kult a liturgickou oslavu světce na univerzální církev, a to po splnění určitých podmínek stanovených papežem Benediktem XIV. (1675-1758). Kanonizace probíhá formou jednoduchého papežského dekretu, který nevyžaduje zázrak na přimluvu světce. Opírá se však o dlouhodobou úctu ke světcům a o jeho nepřetržitou pověst svatosti. Této praxe využil papež František již jednou, a to 9. října pro svatořečení bl. Anděly z Foligna, a užívali ji také jeho předchůdci – Benedikt XVI., Jan Pavel II., Jan XXIII. a další. Tuto skutečnost jsme si tehdy asi dobře, vzhledem k menší publicitě, neuvědomili. A právě tento způsob svatořečení si chceme také dnes připomenout.

Svatořečení bl. Petra Fabera má zvláštní význam, protože Faber je vzorem duchovního a kněžského života pro současného papeže Františka a zároveň důležitou osobností pro pochopení Františkova stylu řízení církve. Faber žil na vrcholu éry, ve které byla narušena jednota církve. Dogmatické spory mu však zůstaly v podstatě cizí a Faber zaměřil svůj apoštolát na reformu církve, a tak se stal průkopníkem ekumenismu. Jak moc je Faberův příklad zakořeněn v pastorační perspektivě papeže Františka, můžeme cítit ve Faberově syntetickém portrétu, který František načrtnul v rozhovoru pro časopis italských jezuitů La Civiltà Cattolica; odhalil v něm přitom některé základní aspekty Faberovy osobnosti: „Dialog se všemi, i s těmi nejvzdálenějšími a s odpůrci Tovaryšstva; jednoduchá zbožnost, snad jakási naivita, bezprostřední disponibilita, jeho vnímavé vnitřní rozlišování, fakt, že byl mužem velkých a silných rozhodnutí a zároveň byl schopen velké jemnosti...“.

Fabera charakterizuje schopnost být kontemplativním při činnosti. Je mužem, kterého přitahuje Kristus. Vášnivě se zasazuje o záležitosti svých bratrů; má bohaté zkušenosti s rozlišováním duchů. Je oddán kněžské službě, pln trpělivosti a mírnosti; dává sám sebe, aniž by očekával jakoukoliv lidskou odměnu. Faber se setkává s Bohem ve všech věcech a všude, dokonce i v tom nejchladnějším a nejvíce nepřátelském prostředí. V jeho duchovním deníku (zv. *Memoriál*), který představuje jeden z hlavních dokumentů spirituality raného Tovaryšstva Ježíšova, je Faberův život koncipován jako cesta, jako putování různými oblastmi Evropy po Kristově příkladu: cestuje z poslušnosti, vždy si dává pozor, aby uskutečňoval Boží vůli a ne svou vlastní.

Petr Faber se narodil roku 1506 v savojské obci Villaret. Studoval na latinské škole v La Roche a na jaře 1525 odešel na pařížskou univerzitu, kde se setkal s Ignácem z Loyoly. S Ignácem a s Františkem Xaverským sdílel společný pokoj v koleji sv. Barbory. Roku 1534 byl vysvěcen na kněze a spolu s Ignácem a skupinou prvních společníků složil sliby v kapli na Montmartru. Působil v nemocnicích, dával duchovní obnovy a kázal. Po schválení Tovaryšstva byl poslán do Německa, kde vzrůstal vliv protestantismu. Pro Tovaryšstvo získal Petra Kanisia, který později založil první jezuitskou kolej v českých zemích. Petr Faber zemřel roku 1546. Blahořečil ho papež Pius IX. 5. září 1872.

Převzato z jezuitských pramenů

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

V neděli 12.1. 2014, na konci mše sv. v kostele u sv. Jana Nepomuckého, popřáli přítomní farníci svému duchovnímu otci

P. Lohelioví, Th.D., O.Praem.

k nastávajícím 56. narozeninám (15.1.) všechno to, co mu v předstihu již popřáli prostřednictvím TV Noe. Protože ne všichni sledují pořady této stanice, ne všichni se zúčastnili nedělních bohoslužeb u sv. Jana, připomeneme si toto výročí několika obrázky. Předseda farní rady ing Vítek Bobysud

pronesl krátkou „státnickou“ děkovnou zdravici, „farní děti“ obdarovaly svého katechetu růžemi a bublinkovou tekutinou, všichni přítomní pak ve stoje ohlušujícím potleskem stvrdili poděkování a blahopřání Vítkem pronesená, televizí přednesená a s láskou k nebi vysílaná!

AD MULTOS ANNOS !

Tříkrálová sbírka 2014

Letošní Tříkrálové sbírky se v neděli 5.1.2013 zúčastnily skupinky koledníků z naší Košířské farnosti vedené zkušenými harcovníky (Vítek Bobysud, Václav Dráb). S velkou chutí koledovali Jindřiška a Drahoš Límovi. Velikou záchranou pro sbírku byla děvčata Peterkova: Benedikta, Tonička a Salome. Jako každým rokem jsme zavítali k Andělu, kde nebyla kupodivu žádná královská konkurence, a tak

naše dvě skupinky tuto lokalitu zcela ovládly.

Moc všem za jejich koledování děkuji, i rodičům, kteří nejmenší doprovodili.

Veliké díky patří tradičně skautkám ze střediska Mawadani, které se zúčastňují sbírky pravidelně v hojném počtu a tvoří její pevný pilíř. Letos i u skautek zavládlo nadšení, které se spolu se štědrostí dárců promítlo na celkovém výsledku sbírky.

Vykoledovali jsme celkem 14.515kč. Překonali jsme tím za posledních 5 let hranici 11.000kč a náš výsledek, ačkoliv malý, přispěl i ke konečnému rekordu celé tříkrálové sbírky - přes 82 mil. korun

Kdo se chce dozvědět více informací může se podívat na tyto stránky: <http://www.trikralovasbirka.cz>

V. D.

Zdenička Vaňourková-85

Zdenička, tak jí říkají všichni její přátelé a známí a tak ji také znají návštěvníci obou našich kostelů. Dětská sestra, která vychovala řadu svých profesních následovnic a na kterou dosud vděčně ty „její“ vzpomínají. Skromná, nenápadně, ale usilovně a láskyplně pracující pro své bližní, které dovede nejen ošetřit, potěšit a utěšit, ale i nakrmit chlebem vezdejší. Bez naplněných tašek ji snad ani nelze spatřit. Navíc, co kostelních pláten vyprala, naškrobila, vyžehlila a jakými „obětmi bez vady“ pokryla oltáře i v kapli Nanebevzetí Panny Marie! Nevynechá jedinou katechezi, pozorně naslouchá biblickým výkladům a prohlubuje svou víru.

Moc si jí za všechny její práce, starosti o bližní, péči o domy Boží a lásku, která z ní vyzařuje, vážíme, děkujeme jí a vyprošujeme jí dlouhá a zdravá léta „ve službě“. Jako odměnu pak život ve slávě Boží.

Košířští spolufarníci

Příběh Kalvárie na Dobré Vodě.

V Novohradských horách, které jsou úplně na jižní hranici s Rakouskem, je kostel Panny Marie Dobré rady. Kromě toho, že je to chrám velmi nádherný, shlížející široko daleko, dokonce až do Rakouska, je pozoruhodný tím, že je strážcem opravdovské dobré vody. Tedy ne té, co se prodává v petlahvích a čepuje se u Jakule, což je přes 15 km daleko od paty hor. Prameny opravdové hojivé vody se shromažďují nad kostelem a voda protéká pod ním do dvou barokních kašen. Těžko rozhodnout, jestli vodu posiluje chrám, nebo naopak. Ale je pravdou, že tato voda je nejen dobrá, ale opravdu léčivá. Prameny jsou svedeny do barokní cisterny nad kostelem, která je střežena Kalvarií, postavenou o něco později než kostel.

Kolem roku 2000 jsem tam působil jako trvalý turista a měl jsem tu vzácnou příležitost seznámit se s charismatickým převorem kláštera Servitů v Nových Hradech – P. Bonfiliem Wagnerem. Oběma nám vadilo v jakém stavu je kalvárie: Kristus byl litinový a zřejmě druhotně osazený, lotr Gesmas byl plechový, ale úplně rezatý a Dismas se na to asi nemohl koukat, tak zmizel zároveň s dedikační deskou.

Cestu k nápravě omezovaly nulové finanční prostředky a tak jsme požádali o pomoc Open Found Society, což je nadace milionáře Sorosze. Ti podporují veškeré komunitní snahy a jejich realizaci.

Naše komunita se skládala z místních, chalupářů a Rakušanů, kteří tam chodili do kostela. Sestrojil

jsem umnou žádost a zdůraznil jak to povede k utužení této komunity a hlavně aby nám dali něco peněz. Kupodivu nám vyhověli (za příspěví jedné dobré duše, bez které by tento příběh neměl pokračování) a poslali celých 45 tisíc Kč.

Moc se mi nechtělo do barokního naturalizmu a tak jsem požádal mého kamaráda , kováře Josefa Krupku aby navrhnul něco přece jen odpovídajícího současnému vkusu - kované figury jen s obrysovými tvary. Mistr kovářský to provedl opravdu mistrně a zhotovil modelto, jako podklad pro jednání s památkovou péčí. Jenže ti nechtěli o něčem tak moderním, ani slyšet a trvali na plechu realisticky pokresleném. V této situaci zasáhl osvícený vedoucí odboru kultury pan Bartoš a z moci úřední náš návrh schválil.

Pak už byla situace jiná, mistr postavy vykoval, spolu jsme je osadili a pak už bylo slavné požehnání díla, jak se říká za hojné účasti občanů. Drobný problém nastal se zhotovením nové desky, na kterou už nebyly peníze. P. Bonfilius zasáhl a prodal modelto do Rakous. Tak jsme mohli nechat zhotovit desku s nápisem : "věnováno obětem terorizmu na světě". Bylo totiž září 2011.

Ještě dodatek: Stalo se, že jednoho rána jel kolem kostela pan Bartoš a se zájmen sledoval, jak jakýsi bodrý muž nakládá do svého auta postavu lotra Dismase. Nejen že se podivil, ale také se toho člověka zeptal jak k tomu přišel.

Protože ho odpověď neuspokojila (že to leželo na zemi) doporučil mu aby to štanopéde odnesl na faru, nebo ať vyčká příchodu policie. Ten pán zvolil to první řešení a tak se Dismas mohl vrátit na své místo.

Zvláštní je jen to, že pan Bartoš v tato místa zavítá jen zřídka - a to náhodou ?

Dědek Karel – spisovatel

Pražské biskupství a arcibiskupství

Pro čtenáře košířského farního listu se otevírá pohled do historie pražského arcibiskupství a jeho pastýřů. V této místní církvi žijeme, a tak bychom měli znát její dějiny. Naše farnost je i svou polohou velmi blízko arcibiskupskému stolci, katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava. Dělí nás jen pět kilometrů. „Praga – caput regni” – „Praha – hlava království”. Nejen město Praha, ale také pražské arcibiskupství má svůj přednostní význam vzhledem k nejstaršímu biskupskému stolci v Čechách, i když ostatní diecéze – plzeňská, českobudějovická, hradecká, a litoměřická mají svou samostatnost jako ostatní místní církve. Nahlédněme tedy do dramatu tohoto územního a personálního útvaru, abychom lépe vnímali současnost a život církve, kterou tvoříme. Začátek samostatnosti této místní církve je spojen s prozíravostí a velkorysostí řezenského biskupa sv. Wolfganga. Z jeho života čteme tento komentář: „Z mnoha zbožných Wolfgangových činů je třeba uvést i to, co tento Boží služebník vykonal pro kmen Čechů. Tento kmen totiž nedávno předtím přijal křesťanskou víru a odvrhl, byť liknavě, bohaprázdné modly, ale vůbec nevěděl, jak by katolické náboženství uskutečňoval, neboť mu scházel pastýř. Ale císař Ota II., přední vyznavač svatého náboženství, byl požádán slavným vévodou Jindřichem a dalšími věřícími, aby dílo, s kterým se u tohoto kmene započalo, pro lásku Boží královskou mocí dovršil. S těmito prosbami císař rád souhlasil. Ale poněvadž česká provincie byla farností řezenské diecéze, nemohl to provést, leč s podporou jejího biskupa. Proto vyslal k biskupovi poselstvo s žádostí, aby náhradou za tuto farnost přijal statky a dovolil v Čechách založit biskupství. Tu se muž Boží nesmírně zaradoval z toho, co mu bylo řečeno, a svolal své přední rádce žádaje od nich radu, jak by měl císaři vhodně odpovědět. Když mu jednohlasně radili, aby této žádosti nevyhověl, řekl: „Vidíme, že se pod zemí té provincie skrývá vzácná perla, a nezískáme ji, leda za tu cenu, že prodáme, co nám patří. (Mt 13,44.46) Poslyšte proto, co pravím. Hle, já rád dám sám sebe i všechno

svůj majetek, jen aby tam dům Boží dostal pevné základy, aby tamější církev byla posílena." To řekl a vzkázal císaři, že souhlasí. Když nastal čas uskutečnit dohodnutou směnu, vyhověl s takovou ochotou, že sám sestavil listinu privilegia. (Othon, Vita S. Wolfgangi, 29: MjGH, Scriptores, EV, p. 538)

P.L.

Založení Pražského biskupství byl obrovský úspěch nejen z hlediska církevního, ale také politického. Abychom pochopili proč je založení biskupství tak výrazný počín, musíme znát tehdejší situaci. Raně středověký český stát byl na počátku 10. století pouze knížectví a navíc v těsné závislosti na Svaté říši římské, a to nejen politicky ale také duchovně. Tehdejší Čechy byly pod duchovní správou řezenského biskupa, což vedlo k velkému tlaku ze strany Říše, jelikož byly Čechy stále brány jako jeden z pohanských národů podobně jako Polsko. Založit biskupství v Čechách se snažila všechna tehdejší knížata, ale úspěch slavil až kníže Boleslav II. Pobožný, kterému se podařilo překonat odpor řezenského biskupa Michala a s pomocí jeho nástupce sv. Wolfganga (viz výše) získat souhlas Říšského sněmu i císaře Oty II.

V roce 973 tak bylo založeno pražské biskupství a na biskupský stolec usedl saský mnich Dětmar. Zajímavé je, že biskupské svěcení získal až v roce 975. Přestože byl Sas, uměl výborně český jazyk. Kronikáři se o něm zmiňují jako o „člověku, který vládl českým jazykem". O prvním pražském biskupovi se kronikáři mnoho nezmiňují. Z dochovaných historických dokumentů se ví pouze to, že to byl muž zbožný, který v Čechách založil první klášter - klášter benediktinek u kostela sv. Jiří na Pražském hradě - a mnoho kostelů. Biskup Dětmar umírá 2. ledna 982, a na jeho místo přichází slavníkovec Vojtěch.

Založení pražského biskupství byl jeden z nejúspěšnějších počínů přemyslovské diplomacie. Byla zmenšena závislost na Říši, a český stát se stává dalším členem evropské rodiny křesťanských států.

Zdroje: <http://www.apha.cz/>, <http://www.bylotojinak.cz/nove-poznatky/zalozeni-prazskeho-biskupstvi-a-jeho-souvislost-se-zalozenim-boleslavovy-rotundy>, [moraviamagna.cz:8080/historie/h_prbisk.htm](http://www.moraviamagna.cz:8080/historie/h_prbisk.htm)

J. Vašíček

OKÉNKO VÍRY

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ

NEPROMLUVÍŠ KŘIVÉHO SVĚDECTVÍ PROTI BLIŽNÍMU SVÉMU

521. Jakou povinnost má člověk k pravdě?

Každá osoba je povolána k upřímnosti a opravdovosti v jednání a v řeči. Každý má povinnost hledat pravdu a přijmout ji a podle jejích požadavků uspořádat celý svůj život. V Ježíši Kristu se Boží pravda zjevila úplně: on je *Pravda*. Kdo ho následuje, žije v duchu pravdy, varuje se dvojakosti, přetvářky a pokrytectví.

522. Jak se vydává svědectví pravdě?

Křesťan má povinnost vydávat svědectví evangelijní pravdě ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti, a to, jestliže je to nutné, i obětí svého života. Mučednictví je nejvyšší svědectví vydané pravdě víry.

523. Co osmé přikázání zakazuje?

Osmé přikázání zakazuje:

křivé svědectví, křivou přísahu, lež, jejíž závažnost se měří podle povahy pravdy, kterou zkresluje, podle okolností, úmyslu lháře a podle škod způsobených obětí;
opovážlivý úsudek, pomluvu, nactiutrhání, jež zmenšují nebo ničí dobrou pověst a čest, na které má

právo každá osoba;

lichocení, pochlebnictví, přitakávání, především když jsou zaměřeny na těžké hříchy nebo na dosažení nedovolených výhod.

Provinění spáchané proti pravdě vyžaduje odčinění škod způsobených druhým lidem.

524. Co osmé přikázání vyžaduje?

Osmé přikázání vyžaduje respektování pravdy doprovázené diskrétností lásky: při předávání informací a sdělení, kdy je třeba brát ohled na osobní a společné dobro, obranu soukromého života a nebezpečí pohoršení; zachováním profesionálních tajemství, které je třeba vždy dodržet, kromě výjimečných případů majících vážné a přiměřené příčiny. Stejně tak se požaduje respektování důvěrných sdělení svěřených pod pečeti tajemství.

OKÉNKO HUMORU

Potkají se dva známí:

„Ahoj, jak žiješ?“

„Dobře, nemůžu si stěžovat. Mám skvělou práci.

Představ si, mám pod sebou přes 500 lidí!“

„Hmmm, to ti teda závidím, a co vlastně děláš?“

„Sekám trávu na hřbitově.“

Matka telefonuje učitelce : „Prosím vás, nedávejte dětem úlohy z matematiky, ve kterých stojí láhev piva 1,80 Kč. Manžel nemohl celou noc usnout!“

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký

11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

březen

ZNAMENÍ SPÁSY

Postní doba, do níž letos vstupujeme Popeleční středou 5. března 2014, je naší další životní šancí v přípravě na největší svátky církevního roku, které budou tentokrát dost pozdě, až 20. dubna, protože první jarní úplňk před touto velikonoční nedělí je v úterý Svatého týdne 15. dubna.

Proč jsou velikonoční svátky pro nás nejdůležitější, vyplývá z jejich obsahu. Kristus Pán zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu. Získal pro nás ten nejpotřebnější dar. Zachránil nám život nejen pro tento pomíjivý svět, ale pro celou věčnost. Jako nutnou podmínku k této záchraně pro nás získal smíření s Bohem – vysvobození z hříchu.

Svou vírou svědčíme o skutečnosti, že v nikom jiném než v Kristu není spása. Nespasí nás ani Buddha, ani Mohamed, ani jakýkoliv jiný představitel či zakladatel určitého náboženství nebo lidskou fantazií vytvoření bohové. Jediný a pravý Bůh, který se stal člověkem a prostřednictvím lidské přirozenosti přinesl oběť na dřevě kříže, je naším Spasitelem. Stal se Obětující a Obětí zároveň a jenom tato Oběť má spásonosnou sílu. Proto nelze souhlasit s teorií tzv. multikulturalismu, podle níž jsou si všechny kultury a náboženství rovny a nelze některé z nich považovat za lepší než ostatní. Kdyby se toto pojetí vzalo v plné důslednosti, pak by nebylo možné cokoli namítat např. proti upalování vdov v Indii, lidským obětím u Aztéků či různým formám kanibalismu u některých divokých kmenů. Znamenalo by to i naprosté vyloučení křesťanských misí. Jestliže totiž nemáme něco lepšího, co bychom těm druhým mohli dát, pak je nechme na pokoji v jejich kultuře a náboženství.

Zároveň vyznáváme, že „mimo církev není spása“, jak to napsal vzácný biskup a mučedník z 3. století sv. Cyprián. Jeho učení bylo založeno na jistých předpokladech, které sdíleli i pisatelé novozákonních knih. Předpokládali, že člověk může být spasen, když se stane Ježíšovým následovníkem, a že Ježíšovi následovníci jsou úděly jeho těla, církve. Předpokládali rovněž, že členové církve budou respektovat a poslouchat své představené, protože Ježíš Kristus jim světil autoritu vést Boží lid.

Toto vše prvotním křesťanům připadalo samozřejmé. Mimo církev nebylo spása, protože pouze v církvi měl člověk přístup k prostředkům, díky nimž se mohl dostat do kontaktu s Ježíšem, a tudíž být spasen.

Proto katolíci věří, že církev je důležitým prostředkem spásy. Ježíš sám to naznačil, když řekl Petrovi, že „ji brány pekla nepřemohou“ (Mt 16,18).

To však neznamená, že katolíci věří, že člověk musí náležet ke katolické církvi, aby mohl být spasen. Roku 1949 římskokatolická církev rázně odmítla názor připisovaný P. Leonardu Feeneyovi

z Bostonu, že spasení mohou být pouze katolíci. (P. Feeney později vyjasnil své stanovisko a bylo zjištěno, že se od katolického učení neodchýlil.)

Vyznavači jiných nekřesťanských náboženství nebo různí agnostikové a ateisté, mohou nevěřit v Krista a jeho evangelium bez vlastní viny. V tomto pozemském životě jsou zatím na cestě k němu. Mohou zatím hledat pravdu a konat dobro. Pokud však budou spaseni, neuskuteční se jejich spása bez Krista a bez církve, kterou Kristus ustanovil jako znamení i prostřednici spásy, protože On v ní zůstává a působí spásu. Ve vítězné nebeské církvi jsou jen Kristem spasení bývalí ateisté, agnostici a vyznavači jiných náboženství. Jejich dřívější mylné přesvědčení skončilo a bylo nahrazeno Pravdou v Kristu.

Sv. Augustin ve spise O obci Boží napsal, že někteří lidé, kteří skutečně milují Boha, budou spaseni, i když formálně zatím nejsou členy (katolické) církve. Na druhou stranu Augustin varoval své bližní křesťany, že někteří pokřtění členové církve nebudou spaseni, pokud nemilují Boha a nežijí v milosrdné lásce. Příslušnost k církvi může být pro člověka skvělou pomocí k získání spásy, ale rozhodně se nejedná o automatickou „jízdenku do nebe“.

Oficiální učení katolické církve je velmi podobné Augustinovu. Poté, co se Druhý vatikánský koncil vyjádřil, co znamená být v „plném společenství“ s církví, vyhlásil:

Kdo však nevytrvá v lásce, nedosáhne spásy, i kdyby byl začleněn do církve; zůstane sice v církvi „tělem“, ale ne „srdcem“. „Úplně jasné je, že úsloví, „V církvi uvnitř a zevnitř“ se musí chápat: „V srdci, ne v těle.“ At' si však jsou všichni synové církve vědomi, že své vynikající postavení nemají připisovat svým zásluhám, nýbrž zvláštní milosti Kristově; jestliže jí nebude odpovídat jejich myšlení, slova a jednání, nejen že nebudou spaseni, ale budou souzeni přísněji (LG 14).

Toto je vážné varování „nominálním katolíkům“. Jen proto, že jsou katolíky, neujdou v posledním den přísnému Božímu soudu. (srv. A.Schreck: Katolíci, Návrat domů 2013. s. 31-32)

Tyto myšlenky mají pro nás velmi praktický dosah. Mohou nás vytrhnout z určitého sebeklamu, z různých projevů laxního pojetí naší víry k horlivějšímu nasazení pro duchovní život. Ten spočívá v dobrých vztazích k Bohu, k lidem a k sobě samým. Nemáme být falešní a prázdní, ale opravdoví a na lásku a ostatní ctnosti vnitřně bohatí křesťané. Postní doba je zvláštní příležitostí k tomuto zdokonalení. Častější účast na mši svaté, důkladnější prožití svátosti smíření, modlitba Křížové cesty, častější ponoření do Božího slova četbou Písma, skutky milosrdné lásky k bližnímu a další prostředky duchovního života k tomu mohou velmi účinně přispět.

Postní doba a velikonoční svátky jsou nejvýmluvnějším znamením spásy. Mají však být zároveň i dalším účinným úsekem cesty k naší osobní spáse.

P.L.

Pravá podstata postu není ve zdrženlivosti od pokrmů, ale od hříchu. Kdo se postí jedině od jídla, ten půst snižuje, zneuctívá. Postíš se? Ukaž to skutkem! Jak, ptáš se? Takto: vidíš-li chudého, slituj se nad ním, vidíš-li svého nepřítele, smiř se s ním, vidíš-li, že tvůj přítel jedná šlechetně, nezávid' mu, vidíš-li krásnou ženu, nevšímej si jí. At' se postí nejen ústa, ale i oko, noha, ruka a všechny naše údy. At' se postí naše ruka od nespravedlivého majetku, at' se postí naše noha od chůze za nedovolenými věcmi, at' se postí naše oko od všetečných pohledů, at' se postí naše ucho od pomluv a nactiutrhání, at' se postí naše ústa od kluzkých slov a tupení. Jaký můžeme mít užitek z toho když se sice zdržujeme masa, ptáků a ryb, bratry však vraždíme, neboť kdo na cti utrhá, ten dle sv. Pavla vraždí svého bližního.

Sv. Jan Zlatoústý

1.	sobota	Sobotní památka Panny Marie
2.	NEDELE	8. neděle v mezidobí
5.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
9.	NEDELE	1. NEDELE POSTNÍ
13.	čtvrtek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
16.	NEDELE	2. NEDELE POSTNÍ
19.	středa	Slavnost SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - – doporučený svátek
23.	NEDELE	3. NEDELE POSTNÍ
25.	úterý	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
30.	NEDELE	4. NEDELE POSTNÍ

Každoroční prožívání postní doby je příhodný čas pro vystoupení na posvátnou horu Velikonoc.

Postní doba totiž svou dvojí povahou připravuje katechumeny i věřící na slavení velikonočního tajemství. Katechumeni jsou zařazení mezi čekatele křtu, skrutiniemi a katechezí přiváděni k svátostem uvádějícím do křesťanského života; věřící pak se pokáním připravují k obnovení křestního vyznání horlivějším nasloucháním Božímu slovu a modlitbou.

V době postní je zakázáno zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 1. a 15. března po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Příprava dětí na první sv. přijímání

Od čtvrtka 6. března začne příprava dětí na první sv. zpověď a sv. přijímání. Bude potom pokračovat pravidelně ve čtvrtek od 15.40 hod. v návaznosti na katechezi dětí.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady se koná v pátek 14. března v domečku po večerní mši sv.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se bude konat v sobotu 29. března od 15. hodin v zimní kapli sv. Václava. Po úvodní promluvě bude příležitost ke svátosti smíření, pobožnost Křížové cesty v kostele sv. Jana Nep. a druhá rekolekční promluva při mši sv. v 17,30 hod. v zimní kapli.

Křížová cesta

Pravidelné pobožnosti Křížové cesty se budou konat vždy v pátek v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana Nep. od 17.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

Všeobecný: Aby ve všech kulturách byla respektována **práva žen a jejich důstojnost.**

Evangelizační: **Za mladé lidi**, aby mnozí z nich přijali Pánovo pozvání a obětovali svůj vlastní život hlásání evangelia.

Národní: **Za matky v pozhnaném stavu**, aby se jejich děti mohly narodit a vyrůstat v láskyplných rodinách.

Zápis z farní rady

Byla podána žádost o grant na Min. kultury na opravu západní stěny kostela sv. Jana ve výši cca 410 tis. Korun. Podmínkou je spoluúčast farnosti 10 procentní částkou.

Je třeba opravit zámek branky u sv. Jana Nepomuckého. Bude pozván zámečnick.

Je třeba opravit hromosvod u sv. Jana Nepomuckého, který poškodil zloděj. Zároveň bylo zjištěno, že došlo k pokusu o ukradení měděného plechu nad vstupem do sakristie kostela.. V současné době byla měď nahrazena titanzinkem, pro zloděje doufejme nedůležitým kovem. Vyčíslení ceny oprav bude teprve provedeno a farníci budou informováni.

Dále byla projednána možnost pronájmu části domečku u Nejsv. Trojice. Bude jednáno s ředitelem Pražských hřbitovů. Podle informací bude potřeba zřídit v domečku WC. O finančních otázkách, spojených se vznikem WC , bude jednáno též se správou hřbitovů. Jsou v zásadě dvě možnosti:
1/ zaplatíme sami a zvýšíme cenu nájmu

2/zřídí na své náklady hřbitovní správa a náklady na WC budou odbydleny formou nižšího nájmu.

Byl projednán plán farního výletu a vycházky.

Byly projednány návrhy na různé formy zateplení kostelů. Po diskusi byly oba návrhy zamítnuty.

1/ z důvodu ceny,

2/ z důvodu, že oba objekty jsou památkově chráněny a souhlas památkářů by vyžadoval nezměrné úsilí s nejistým výsledkem

3/ velikost objektů a s tím spojené úniky tepla z více stran a tyto nabídky řešily pouze jednu část.

Zapsal Vítěk Bobysud

Sv. Patrik, biskup – památka 17. března

Svatý Patrik pocházel z provincie Británie (dnešní Anglie), kterou tehdy okupovali Římané. Narodil se kolem r. 385 v Bannaven Taberniae, místa snad na západním pobřeží ostrova. Jeho otec Calpurnius byl funkcionářem místní správy (podle některých pramenů byl i jáhnem) a měl dost velký majetek. Patrik žil bezstarostným životem a nestaral se o studium ani o náboženství.

Když bylo Patrikovi 16 let, odvěkli ho irští piráti a prodali v Irsku do otroctví. Dostal za úkol pást ovce. Při této práci v přírodě a samotě se Patrik vnitřně proměnil. Začal se modlit a konat pokání za dřívější život. Po šesti letech se mu podařilo uprchnout z otroctví a vrátit se domů.

Ale myšlenky na Irsko ho neopustily. Různé mystické zážitky a sen, ve kterém ho Irové volali k sobě, přesvědčily Patrika, že je povolán hlásat evangelium v Irsku. Odešel na evropskou pevninu do Galie a tam studoval v Auxerre (dnešní Francie) pod vedením sv. Germana. V téže době navštívil také mnišské osady na ostrovech v Tyrhénském moři.

Po skončení studia byl Patrik vysvěcen na jáhna. Ale dovolení jít do Irska hned nedostal, protože jeho představení pokládali jeho vzdělání za nedostatečné. Prvním biskupem pro Irsko byl Palladius, vysvěcený r. 431 papežem Celestinem I. Potom byl vysvěcen i Patrik a dostal pověření hlásat evangelium v Irsku. Kdy se tak stalo, není ze starých pramenů zcela jasné, nejpravděpodobněji r. 432.

Patrik působil jako misionář především v severním a severozápadním Irsku, které bylo tehdy rozdělené na mnoho kmenových království. Z doby svého otroctví znal Patrik řeč Irů i jejich způsob života. Dovedl si získat místní vládcy i jejich velmože. Mnoho z nich přijalo křest. Důležité však bylo, že mu všichni dovolili hlásat evangelium a zakládat církevní obce. Nebylo to bez těžkostí a nebezpečí. Jeho protivníky byli keltští pohanští kněží – druidové. Patrik byl ale i dobrý organizátor církevního života. V Irsku nebyla města, kde by mohli sídlit biskupové. Proto Patrik zakládal územní církevní obce, spravované kapitulou organizovanou jako řeholní komunita.

Irská církev tak dostala téměř mnišský charakter. Prvními kněžími byli galští a britští misionáři, ale brzy mělo Irsko dost vlastních duchovních. Mnohé vysvětil sám Patrik.

Podle nejstarší irské tradice byl Patrikovým sídelním místem Armagh v Severním Irsku. Tam je dodnes sídlo irského primasa.

Ke konci života sepsal sv. Patrik spis Confessio (Vyznání), v němž zhodnotil svůj život i misijnářskou činnost. Byla to odpověď na různé kritiky. Patrik připouští nedostatek vzdělání i světský život v mládí. Ale zdůrazňuje milost svého obrácení a Božího povolání k apoštolátu. Kromě Confessio napsal ještě spis Epistola.

Zemřel asi roku 461 v Downu, který byl pak pojmenován Downpatrick, a tam je pohřben. Irové ho brzy začali uctívat jako svého apoštola a této úctě zůstali vždycky věrni. Jeho svátek 17. března se poprvé připomíná v životopise sv. Gertrudy z Nivelles v 7.století.

Závěrem ocitujeme jednu větu z Patrikova Vyznání: „Jak se potom stalo, že lidé v Irsku, kteří neznali Boha a v minulosti vždy uctívali falešné bůžky a věci nečisté, stali se lidem Pána a nazývají se dětmi Božími?“

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a internetu (santiebeati aj.)

M.P.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Košířská Cibulačka se opět hlásí !! Jen co se uvaly adventní věnce, vyrobily vánoční ozdoby a snědlo vánoční cukroví, už je tu další akce Cibulačky. V pátek 7. 3. 2014 se bude ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého konat VELKÉ ČTENÍ: od 16 hod. pro děti s následnou výtvarnou dílničkou, pro dospělé se bude číst od 18 hod. Malé občerstvení bude zajištěno. Zprávu podává členka Cibulačky paní Magda Borová. Tajemstvím pro nás zůstává kdo a co bude číst. Přijďme v hojném počtu toto tajemství odhalit!

Pražští biskupové a arcibiskupové

1. pokračování

V minulém díle našeho seriálu o pražských biskupech, jsme se dozvěděli o důležitosti biskupství pro českou státnost, a také něco málo o prvním českém biskupovi. Avšak už druhý pražský biskup byl světec, po svatém Václavu druhý nejvýznamnější patron české země, je také jedním z prvních misionářů a pocházel z rodu, který byl ještě za jeho života celý vyvražděn. O kom je řeč? O nikom jiném než o svatém Vojtěchu, druhém pražském biskupovi.

Svatý Vojtěch se narodil okolo roku 957 na hradě Libici (blízko dnešních Poděbrad). Pocházel z rodu Slavníkovců, což byl po Přemyslovské dynastii druhý nejmočnější rod v Čechách. Od raného dětství byl všeobecně vzděláván kněžími z Libice. Ve studiu pokračuje v Magdeburku (971-980). Po návratu do Čech získává z rukou Magdeburského biskupa Adalberta nižší kněžské svěcení, a stává se pomocníkem pražského biskupa Dětmara. Po Dětmarově smrti je mu udělena císařem Ottou II. ve Veroně investitura a stává se druhým pražským biskupem. Ve svém úřadě se snaží o náboženskou očistu Čech a to velmi razantně (pohanství se v Čechách udrželo až do poloviny 11. Stol.), čímž se však dostává do sporu nejen s českými velmoži ale i se samotným knížetem Boleslavem II., jehož neochota spolupracovat s Vojtěchem byla motivována spíše politicky (Vojtěch byl Slavníkovec). Proto Vojtěch roku 988 odchází se svým bratrem Radimem do Říma, kde naváže velmi úzké přátelství s papežem Janem XV. a vstupuje zde do řádu Benediktinů. Odchod biskupa nebyl pro české knížectví žádoucí vizitkou, proto Boleslav vysílá do Říma poselstvo s prosbou o Vojtěchův návrat. Vojtěch vyhoví této

prosbě a roku 992 se vrací zpět do Prahy spolu s deseti benediktinskými řeholníky, pro které Boleslav založil Břevnovský klášter. Poměry v Čechách se však nijak nezměnily. Právě naopak, spory mezi Přemyslovci a Slavníkovci se stále vyostřovaly a Vojtěchovy snahy o pokřesťanstvení světského života vycházely na prázdno. Vojtěch proto roku 994 opět odchází do Říma. O rok později je vyražděn rod Slavníkovců po meči i přeslici, což Vojtěcha utvrzuje v tom, že tento odchod byl definitivní. Boleslav se sice ještě snaží o Vojtěchův návrat, ale neúspěšně.

Roku 997 se na prosbu polského knížete Boleslava Chrabrého vydává na misii k pohanským Prusům do oblasti dnešního Gdaňsku a Královce (Königsberg). Zde káže křesťanství se stejnou horlivostí jako v Čechách a za svou horlivost je odměněn mučednickou korunou. Je zabit 23. dubna roku 997.

Vojtěch byl svatořečen už dva roky po své smrti a to na žádost samotného císaře Oty III. Jeho ostatky spočinuly nejprve v Hnězdně a až Břetislav I. v roce 1093 přenáší jeho ostatky slavnostně do Prahy.

Sv. Vojtěch je většinou zobrazován v ornátu s mitrou, biskupskou berlou a pádlem či kopím. Proč zrovna pádlo? Podle jedné z nejstarších českých legend (Kristiánova legenda) byl sv. Vojtěch ubit pádlem, až zkoumání ostatků tuto teorii vyvrátilo. Ostatky sv. Vojtěcha zkoumal přední český historik prof. Dr. Vlček, který mimo jiné potvrdil, že ostatky jsou pravé, hlava byla oddělena od těla (typický rys pohanské rituální vraždy) a že sv. Vojtěch byl zabit kopím, nikoli ubit pádlem.

Josef Vašíček

*Zdroje: www.wikipedia.org www.apha.cz Česko Ottův historický atlas,
E. Samková a kolektiv, Ottovo nakladatelství, Praha 2007*

Křížová cesta

Úplně první křížovou cestu konal sám Ježíš Kristus, když nesl svůj kříž jeruzalémskými ulicemi od odsouzení Pontiem Pilátem až na popraviště Golgotu, aby vykoupil a spasil lidstvo od jeho hříchů a aby mu zajistil věčný život. Už odedávna navštěvují tato místa Božích muk poutníci přicházející z celého světa. Křížová cesta v Jeruzalémě vede po týchž místech, kde se před 2000 lety odehrávaly dramatické události Velkého pátku. A protože vyznavači Božského Učitele touží Ho alespoň v duchu provázet po místech Jeho utrpení v Jeruzalémě, postupně se vyvinul zvyk konat křížovou cestu podle způsobu užívaného ve Svaté zemi všude tam, kde je to možné, tj. v kostelech i ve volné přírodě.

Vydejme se nyní po historii a vývoji křížové cesty od starověku a raného středověku až po dnešní časy. Jak lze vysledovat, poutě do Svaté země jsou doloženy už od 4. stol. Dochovaly se tzv. Poutnické knihy, tj. zápisky a poznámky poutníků. Jsou to důležité dobové popisy a hodnocení situace ve Svaté zemi. R. 450 byl sv. Manertem, biskupem, zaveden svátek s předcházejícími TŘEMI DNY KŘÍŽOVÝMI. V témže 5. století poutníci navštěvovali místa pašijových událostí v Jeruzalémě, modlili se a konali procesí s rozžatými svícemi v rukou. Po bdění v bazilice Božího hrobu začali konat křížovou cestu odtud a přišli až k Pilátovu domu, to je Antoniovu hradu. Jednotlivá zastavení označovali dle tradice a znalosti evangelií kameny, kapličkami nebo sloupky. Počet zastavení byl 7 a křížová cesta se konala obráceným směrem než jak ji konáme dnes. Do Palestiny na pouť se tehdy mohli vydat jen lidé svobodní a s dostatkem financí. Většina obyvatel byla nevolníky. Petronius, biskup z Bologne, vyšel prostým lidem vstříc a ve své diecézi nechal postavit napodobeninu Božího hrobu a Golgoty, které včlenil do terénu. Po něm se objevovaly repliky i jinde. Takto dostupná jeruzalémská místa byla vděčně přijata a hojně navštěvována. Konaly se k nim poutě, procesí, pobožnosti. O křížovou cestu v těchto evropských místech tehdy v raném středověku ještě nešlo. Poutníkům bývaly nabízeny různé formy pobožností, např. pobožnost K sedmi Spasitelovým krokům či pádům. Do budování napodobenin jeruzalémských míst Kristova utrpení se pouštěli i méně majetní lidé. Stavby se začaly zmenšovat na úroveň kapliček či pouhých sloupů. V r. 1073 obsadili Palestinu muslimové a křesťanské poutě byly značně narušeny. O to více se těšily přízni výše zmíněné evropské repliky jeruzalémských míst. V době konání křížových výprav už vznikaly myšlenky o napodobení jednotlivých jeruzalémských zastavení křížové cesty v Evropě. Františkáni, kteří od r. 1342 hlídali poutní místa ve Svaté zemi, si po návratu do Evropy přinášeli s sebou mystický zážitek

konání křížové cesty a s ní i spojené pobožnosti. Pod jejich vlivem se cyklus křížové cesty rozšířil po Evropě. Počet zastavení byl 7 a byl dán počtem kapliček v Jeruzalémě. Dominikán Alvarez postavil kol. r. 1400 v Cordobě křížovou cestu tak, že do kapliček umístil sochy znázorňující Kristovy muky. R. 1491 františkán Bernard Caimi začal budovat ve Varallu v severní Itálii křížovou cestu ve formě malých kapliček rozsetých v krajině.

Křížová cesta byla převzata z Jeruzaléma přesně podle dovezeného plánu. Vrcholila na pahorku, který měl poutníkům připomínat Golgotu. Jednotlivá zastavení byla opatřena výtvarným zobrazením události. Pobožnost křížové cesty se tak šířila ze zdí františkánských klášterů mezi laiky, tehdy většinou nevolníky. Přesto byla tradice křížových cest dlouhou dobu udržovaná prakticky jen františkány a v jiných kostelech se objevovala jen sporadicky.

Kostel na Lhotce s křížovou cestou od Stádníka

V 16. stol. se už objevuje 14 zastavení na základě františkánského rozjímání a spirituality. Na konci 17. stol. papež Inocenc XI. udělil františkánům výsadu zřizovat křížové cesty spojené s plnomocnými odpustky jako při pouti do Jeruzaléma. V r. 1731 papež Klement XII. uznal 14 tradičních františkánských zastavení za ZÁVAZNÉ PRO CELOU KATOLICKOU CÍRKEV. Jeho nástupce Benedikt XIV. je r. 1746 obdařil plnomocnými odpustky. Díky tomu se cyklus křížových cest objevuje i mimo františkánské prostředí.

Od pol. 18. stol. i díky zrušení nevolnictví a s přílivem lidí do měst vznikala přirozená potřeba zřizovat křížové cesty i ve farních kostelech či kaplích. V 19. stol. dochází hlavně vlivem redemptoristických a jezuitských misí k masovému

rozšíření i do venkovského prostředí. Křížové cesty se zřizovaly buď v kostelech jako obrazové cykly nebo se stavěly v přírodě s řadou kaplí Božích muk či Piet a na jejich vrcholu pak bývá Kalvárie s jedním či třemi kříži. Široké působení redemptoristů, jezuitů a františkánů mezi obyvatelstvem ve městech i na venkově a s tím spojené výukové a vzdělávací programy, misie notně přispěly k šíření a budování křížových cest nejen ve výtvarném ztvárnění, ale i ve formě literární či divadelní (viz první psaná pobožnost křížové cesty od Leonarda de Porto Marrizia z r. 1751).

Od 2. pol. 18. stol. dochází ke zřizování křížových cest v městských chrámech a od 19. stol. Dochází následně i k velkému rozšíření i do venkovského prostředí.

Křížové cesty se zakládají a umělecky ztvárňují i dnes, viz proslulá křížová cesta od akadem. sochaře K. Stádníka v kostele P. Marie Královny v Praze 4 - Lhotka nebo křížová cesta Josefa Jíry v kapli sv. Vavřince na Malé Skále.

R. 1991 byla bl. Janem Pavlem II. zavedena nová pobožnost křížové cesty, kde pět ze čtrnácti zastavení bylo nahrazeno zastaveními novými, podle evangelií. U nás tato křížová cesta zatím zavedena nebyla.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za Tvou křížovou cestu, za vykoupení a spasení od našich hříchů a za to, že jsi se pro nás stal nevyčerpatelným pramenem požehnání.

M.Valentová

Prameny:

J.Filka: Křížová cesta začala jako pout' do Jeruzaléma. Katol. týdeník č.10, březen 2008

Křížová cesta našho Pána Ježíša Krista. Trnava, 1988

Křížová cesta J.Jíry. Bakalářská práce H.Lamatové, 2008

OKÉNKO VÍRY

525. Jak se mají užívat hromadné sdělovací prostředky?

Mediální informace má být ve službě společného dobra, má mít pravdivý obsah, a není-li to proti spravedlnosti a lásce, má být úplná. Mimoto se má vyjadřovat počestným a vhodným způsobem a svědomitě respektovat mravní zákony, legitimní práva a důstojnost člověka.

526. Jaký je vztah mezi pravdou, krásou a posvátným uměním?

Pravda je krásná sama od sebe. Zahrnuje v sobě jas duchovní krásy. Kromě slova existuje mnoho způsobů vyjádření pravdy, zvláště v uměleckých dílech. Jsou plodem nadání, darovaného Bohem, a lidského úsilí. Posvátné umění, aby bylo pravdivé a krásné, musí odhalovat a oslavovat tajemství Boha, zjevené v Kristu, a vést ke klanění a k lásce vůči Bohu Stvořiteli a Spasiteli, jenž je svrchovaná Krása, Pravda a Láska.

DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO

527. Co deváté přikázání požaduje?

Deváté přikázání požaduje přemáhat tělesnou žádostivost v myšlenkách i touhách. Boj proti takové žádostivosti se vede očišťováním srdce a cvičením v ctnosti mírnosti.

528. Co deváté přikázání zakazuje?

Deváté přikázání zakazuje pěstovat v sobě myšlenky a touhy, jež se týkají skutků zakázaných šestým přikázáním.

529. Jak se dosáhne čistoty srdce?

Pokřtěný dosáhne čistoty srdce s Boží milostí bojem proti nezřízeným náklonnostem skrze ctnost a dar čistoty, čistý úmysl, čistý vnější i vnitřní pohled, ukázněnost citů a představivosti a skrze modlitbu.

530. Jaké jsou požadavky čistoty?

Čistota vyžaduje stud, který chrání intimitu osoby, vyjadřuje křehkost čistoty a usměrňuje pohledy a gesta v souladu s důstojností osob a jejich spojení. Osvobozuje člověka od rozšířeného erotismu a chrání před nebezpečím nezdravé zvědavosti. Vyžaduje také očištění společenského prostředí skrze stálý boj proti uvolněnosti mravů, založené na mylném pojetí lidské svobody.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

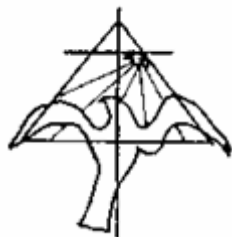
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

Duben

VSTAL Z MRTVÝCH

„Není-li však žádné vzkříšení mrtvých, nevstal ani Kristus! A jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je naše víra“. To, co Pavel píše Korintánům, platí i dnes: „Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí“ (1 Kor 15,13.14.19).

Naše víra ztrácí základ, jestliže by Kristus zemřel, aniž by vstal z mrtvých. Jestliže by Kristus zůstal mrtev, pak by byl jeho kříž nesmyslnou krutou smrtí, která by nás z ničeho nevykoupila. Naše láska by patřila zemřelému, mrtvému tělu, naše víra by byla vzpomínkou na člověka z minulosti, ne na toho který řekl: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20). Svou naději bychom mohli vsadit jen na časný život a museli bychom říci: „Jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme!“ (1 Kor 15,32).

„Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli“ (1 Kor 15,20). Velikonoční

tajemství, Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání (KKC 638), je základem naší víry. Jak Ježíšova smrt, tak i jeho zmrtvýchvstání jsou skutečné události. Ačkoliv Ježíšovu smrt na kříži mohli vidět v Jeruzalémě všichni, viděli Zmrtvýchvstalého jen svědci, které si vybral. Přesto je jeho vzkříšení událost, jež zanechala dějinně postižitelné stopy.

První stopou je prázdný hrob (KKC 640). Kdyby nebyla skutečnost prázdného hrobu veřejně známa, nemohli by Ježíšovi učedníci mluvit v Jeruzalémě o jeho zmrtvýchvstání. Prázdný hrob ovšem nedokazuje, že Ježíš vstal z mrtvých. Jeho tělo mohlo být odneseno (Mt 28,15; Jan 20,13-15).

Teprve Ježíšova zjevení učedníkům vysvětlila, proč již není jeho tělo v hrobě: „Není tady, byl vzkříšen“ (Lk 24,6). Svědci jeho zjevení i při všech rozdílech ve svých zprávách potvrzují, že se jim Ježíš zjevil skutečný, viditelný, hmatatelný, že ho mohli poznat podle jeho ran (Jan 20,27). Zároveň potvrzují, že toto pravé a skutečné Kristovo tělo nebylo znovuoživeným pozemským tělem, ale že má zároveň nové vlastnosti těla oslaveného (KKC 645-46). Z jeho zjevení tušíme, jak bude jednou při vzkříšení mrtvých vypadat naše oslavené tělo (KKC 999).

Kristus skutečně vstal! Tato jistota víry je základem naší naděje. Potvrzuje, že Ježíš je skutečně Boží Syn (KKC 653), že jeho slova jsou spolehlivá a pravdivá, že má moc odpouštět hříchy, a že za nás, i za mne, zemřel. Protože Kristus vstal z mrtvých, je přítomen ve svém slově, ve společenství církve, v chudých a trpících, ve svých svátostech, v osobě služebníka, ale zejména je přítomen „pod eucharistickými způsoby“ (KKC 1373): „Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu“ (Kol 1,27).

Christoph Schönborn

Úvaha o vzkříšení Páně je z knihy Ch. Schönborna „Základy naší víry“, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1996.

Christoph kardinál Schönborn se narodil v Čechách v roce 1945. V roce 1963 vstoupil k dominikánům a na kněze byl vysvěcen v roce 1970. Jan Pavel II. jej jmenoval pomocným vídeňským biskupem a později arcibiskupem koadjutorem. Nastoupil po kardinálu Gröerovi v roce 1995. V letech 1987 až 1992 byl sekretářem komise pro vydání Katechismu katolické církve. V roce 1998 jej Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. V tom samém roce byl zvolen za Předsedu rakouské biskupské konference.

Den vzkříšení! Naplňme se světlem, národy! Pascha Páně, Pascha! Neboť Kristus Bůh převedl ze smrti k životu a ze země k nebi nás, zpívající vítěznou píseň. Očist'me své smysly a spatříme Krista, jenž září nepřístupným světlem vzkříšení a praví „Radujte se“, zřetelně uslyšíme vítěznou píseň zpívající. Ať nebe plesá důstojně a raduje se země, ať viditelný i neviditelný svět svátek slaví, neboť vstal z mrtvých Kristus, věčná radost. Pojd'te, pijme nový nápoj, ne ten, jemuž zázrak dal vyprýštit z neplodného kamene, ale pijme z nepomíjejícího pramene tekoucího z hrobu, neboť v něm je naše síla. Den vzkříšení, ať slavnost naše září, druh druhu obejměme a řekněme si: Bratři! Pro Vzkříšení odpust'me i těm, kteří nás nenávidí a zvoljme: Kristus vstal z mrtvých, smrtí smrt potřel a těm, kteří v hrobě byli, život daroval.
Sv. Jan z Damašku

P.L.

Liturgický kalendář

duben 2014

6. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
13. NEDĚLE	KVĚTNÁ NEDĚLE
14. – 16.	PONDĚLÍ AŽ STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
17. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
18. pátek	VELKÝ PÁTEK
19. sobota	BÍLÁ SOBOTA
	– VELIKONOČNÍ VIGILIE
20. NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
21. - 26.	PONDĚLÍ AŽ SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
27. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
28. pondělí	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
	Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. úterý	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky
Evropy	
30. středa	Sv. Zikmunda, mučedníka
	Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého

Obvyklý jarní úklid kostela sv. Jana Nep. se bude konat **v sobotu 5.dubna od 8 hodin**. Prosíme o pomoc zejména farníky mladších věkových skupin! Všem pomocníkům upřímně Zaplat' Pán Bůh!

Farní pout'

Letošní farní pout' se bude konat v květnu. Navštívíme Žlutice a hrad Rabštejn. Podrobné informace budou podány v květnovém čísle Farního listu.

Katecheze dospělých

Další biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 5. dubna ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční v pátek 11. dubna po večerních bohoslužbách v domečku.

Úmysly Apoštolátu modlitby na duben

Všeobecný: Aby ti, kdo vládnou, dbali o ochranu celého stvoření a usilovali o **spravedlivé rozdělování přírodního bohatství**.

Evangelizační: Aby Zmrtvýchvstalý Pán naplnil nadějí srdce těch, kdo zakoušejí **utrpení a nemoci**.

Národní: **Za naše farnosti**, aby byly oporou života z víry novému pokolení křesťanů, zrozenému o Velké noci.

Jednání Farní rady ze dne 14.3. 2014

- 1) Projednán stav a plán některých oprav obou kostelů

Na výměnu plechů na římse nad sakristií kostela sv.Jana Nep. přispěla firma CHEMO-PHOS CZ, s.r.o. (J.Zborník), poděkování bude zveřejněno ve Farním listě

- 2) Byly naplánovány přibližné termíny a místa jarní poutě a jarní pražské výpravy. V nejbližším termínu je květnový poutní autobusový zájezd do Žlutic a Rabštejna nad Střelou

- 3) Bylo rozhodnuto o účasti všech našich tří kostelů na akci „Noc kostelů“ 23.5.2014. Organizací byl pověřen Václav Dráb. Podrobný program bude ve vývěškách všech tří kostelů a v brožurkách, které budou k dispozici začátkem května v kostelích.

- 4) Termín jarního úklidu kostela sv. Jana Nep. byl stanoven na sobotu 5.4.2014

Zapsal S. Hojek

Svatý František z Pauly, poustevník – památka 2.dubna

Svatý František z Pauly se narodil 27. března 1416 v jihoitalském městečku Paula chudým, skromným a zbožným rodičům. Přišel však na svět s vážnou oční vadou a proto ho rodiče v modlitbě svěřili sv. Františkovi z Assisi a slíbili, že když bude syn uzdraven, dají ho na rok do františkánského

kláštera (to se v té době dělalo). František byl skutečně zázračně uzdraven a v roce 1429, když mu bylo 13 let, ho rodiče doprovodili do konventu S. Marco Argentano, kde pak žil a pracoval jeden rok s bratry františkány.

Ti si zbožného a pracovitého chlapce velmi oblíbili a chtěli, aby zůstal s nimi. On ale řekl, že to není vůle Boží, a po roce odešel. Společně s rodiči se pak vydal na pouť do Říma a Assisi a v Loretě mladý František odevzdal svůj život Pánu slibem čistoty. Cestou se setkával s různými poustevníky jejichž způsob života se mu velmi líbil, a cítil, že ho k takovému životnímu stylu Bůh volá. Proto když se vraceli domů do Pauly, zůstal v lese za městem a začal tam poustevničit. Věnoval se modlitbě, rozjímání, obdělával půdu, rozmlouval s lidmi, kteří k němu přicházeli. K sobě byl náročný a přísný, Pánovu volání citlivě věrný a postupoval stále od dobrého k lepšímu. Aby se však mohl ještě více a nerušeně věnovat modlitbě, odešel dál od města do paulánských kopců do jedné jeskyně. Celé roky takto přebýval v samotě a ve skrytosti a usiloval o naprosté obrácení svého srdce k Bohu. Jeho jeskyně se stala místem, kde lidé hledali radu a pomoc.

František nechtěl založit nějaký řád, chtěl prostě žít s Pánem a pro něho. Kolem r. 1435 se k němu začali přidávat společníci, aby žili stejně jako František. Postavili si kapli a kolem několik cel. Vedli velmi tvrdý život. Ke třem slibům chudoby, čistoty a poslušnosti, přidali čtvrtý slib věčného půstu. Kromě masa byly zakázány i živočišné produkty: vejce, máslo a mléko. K životu patřila i přísná askeze a mlčení. Přesto se k nim přidávalo stále víc mladých lidí. Kolem roku 1454 si František nechal svou činnost schválit svým biskupem a postavil velký klášter s kostelem. R. 1474 schválil Františkovu činnost papež Sixtus IV. A dovolil mu sepsat řeholi pro jeho společenství, které bylo nazváno Bratři svatého Františka. Pak byly postaveny kláštery v Paule, Spezzanu i jinde v Kalábrii (to je nejjižnější část Itálie). Definitivně řád potvrdil papež Alexander VI. r. 1503 a dal jim název „minimi“, tj. nejmenší.

František se zastával chudých lidí u tvrdých panovníků. Byl známý i svými zázraky. Uzdravoval nemocné, měl dar nahlédnout do svědomí druhých lidí, bral do rukou bez újmy oheň a rozpálené předměty,

vznášel se při modlitbě a konal i jiné divy.

Pověst o Františkově svatosti a jeho zázracích se rozšířila až do Francie. Tehdejší francouzský král Ludvík XI. byl postižen těžkou nevléčitelnou chorobou. Nepomohli mu ani nejslavnější lékaři a proto poslal svého majordoma do Kalábie, aby získal Františka pro cestu do Francie a pro pomoc nešťastnému panovníkovi. František odmítl, ale pak na papežův rozkaz r. 1483 odešel. Krále neuzdravil, ale vyprosil mu smíření s Bohem a křesťanskou smrt. I na královském dvoře, tehdy ve městě Tours, žil věrně svým kajícím životem v poustevně ve veliké zahradě nebo ve skromné cele spolu se svými bratry. Do Itálie se již nevrátil, stal se rádcem dalších dvou francouzských králů a jeho řád se pak rozšířil i do dalších zemí - Francie, Španělska, Německa i do Čech.

Tento muž Boží zemřel v Tours na Velký pátek 2. dubna 1507 ve věku 91 let. Tam byl také pohřben. V době náboženských nepokojů ve Francii bylo jeho neporušené tělo spáleno. Zbylé kosti byly ukryty na různých místech. Byly postupně posbírány a v létech 1935 a 1955 uloženy ve svatyni v Paule.

Papež Lev X. ho prohlásil blahoslaveným r. 1513 a svatořečil jej r. 1519. Pius XII. ho ustanovil patronem italských námořníků a Jan XXIII. patronem Kalábie.

Nejmenší bratři – pauláni – obnovili svou činnost u nás po dvou stech letech r. 2000, kdy bylo otevřeno Duchovní centrum svatého Františka z Pauly v mariánském poutním místě Vranov u Brna. V jižních Čechách, v části obce Klášter města Nové Bystřice, je nápadná osaměle stojící stavba kostela s malým zbytkem budovy kdysi paulánského kláštera.

Karmelitánské nakladatelství vydalo r. 2008 překlad knihy M.G.Fioriniho: Svatý František z Pauly.

Podle Internetu (Cath.Encycl., Santiebeati, stránky Duchovního centra Vranov aj.) MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Zpráva o akci Košířské Cibulačky „VELKÉ ČTENÍ“

konané 7.3.2014 ve farním sále kostela sv. Jana Nep.

a) **Čtení pro děti** si přišlo poslechnout asi 20 dětí s maminkami. Dětem četly Magdaléna Borová a Mané Shakarian výběr básní a pohádek z knihy Ivana M.Jirouse: MAGOR DĚTEM. Poslední byla na řadě Pohádka o Kohoutech, bouřce a duze, která děti inspirovala při následné výtvarné dílničce, kdy děti na pingpongovém stole vyráběly kohoutí přáníčka.

b) **Čtení pro dospělé** - ke škodě s menší účastí „dospěláků“. Z knihy OSCAR a RŮŽOVÁ PANÍ (napsal Eric-Emmanuel Schmitt) četly Klára Trojanová a Daniela Zalešáková. Velmi obsahově i přednesově zajímavému čtení se zaujetím naslouchalo i několik košířských farnic.

Magdaléna Borová

Redakční pozn. Přejeme Cibulačce hodně zdaru v jejích aktivitách a těšíme se na další spolupráci.

90

Devadesáté narozeniny oslaví 30.4. náš vzácný farník pan

ing.Vladimír Suchý

Ne všichni vědí, že za svou vynikající fyzickou i psychickou kondici vděčí své velké celoživotní lásce – horolezectví. Jak dokumentuje foto, této lásce se věnoval naplno již ve svých dvaceti letech a to jak

prakticky tak teoreticky. Absolvoval trenérský horolezecký kurz a vychoval řadu mladých horolezců. Svůj smysl pro „fair play“, přesnost a velkou zodpovědnost vštěpoval mladým následovníkům a byl jim vždy příkladem a životním vzorem. Své horolezecké schopnosti uplatnil i při různých farních službách např. při instalaci osvětlení věže kostela sv. Jana Nepomuckého, zavěšování věžních zvonů

i jiných výškových službách, o které není u tohoto vysokého kostela rozhodně nouze.

My, jeho spolufarníci, ho však známe především z posledních let, kdy skromně a pokorně slouží jako ministrant u oltáře, zejména při sobotních bohoslužbách (viz další foto). Velmi dobře se dokáže zhostit i úkolu lektora, výrazně čte liturgické texty i mešní přímluvy.

Za všechny jeho služby, za jeho oddanost Boží věci, za jeho lásku a nenápadnost při poskytování všestranné pomoci ve farních záležitostech mu vřele děkujeme a přejeme a vyprošujeme mu hodně zdraví, radosti a síly do dalších let!

Košířští farníci

Poděkování

Děkujeme firmě CHEMO-PHOS CZ, s.r.o. - panu Jiřímu Zborníkovi, za příspěvek na opravu přístřešku u sakristie kostela sv. Jana Nepomuckého.

Košířská farnost

Pražští biskupové a arcibiskupové

3. část

Po smrti svatého Vojtěcha měl být na pražský biskupský stolec zvolen **Kristián**, ten však umírá ještě před svým vysvěcením. Na příkaz císaře Otty III. tak na pražský stolec usedá **Thidagg** (988-1017). Původně to byl mnich z Korbejského opatství (benediktinský klášter v Severním Porýní-Vestfálsku, Německo) kde vystudoval lékařství. Před svým zvolením působil jako lékař knížete Boleslava II. Pobožného a dle dostupných pramenů vyléčil knížete z blíže nespecifikované těžké nemoci. Na rozdíl od svého předchůdce, sv. Vojtěcha, neměl větších problémů s knížetem, který byl podle svého přídomku doopravdy zbožný. Během svého působení na pražském stolci zakládá další benediktinský klášter na Ostrově u Davle, pokračuje také ve šlépějích sv. Vojtěcha a snaží se o další christianizaci českých zemí, což se mu díky odporu šlechty (v té době ještě polo-pohanské) nedaří. Na sklonku svého působení je svědkem systematického oslabování vlivu pražského biskupství císařem Ottou III. založením arcibiskupství v Ostřihomi a v Krakově, a také úpadku českých zemí v důsledku dynastických bojů mezi syny Boleslava II. Umírá v Praze 11. června roku 1017.

Nástupcem Thidagga se stal energický benediktin **Ekkehard** (1017 – 8. 7. 1023). V mládí vstoupil do řádu benediktinů a byl mnichem v Břevnovském klášteře. Později, již jako opat naumburského kláštera, byl povolán jako probošt pražské kapituly. Po smrti biskupa Thidagga byl zvolen na pražský stolec i přes námitky knížete Oldřicha, který preferoval svého kaplana Přibyslava. Vysvěcen byl v Merseburgu od mohučského metropolity Erkanbalda. Během svého funkčního období zavádí Ekkehard pravidelné diecézní synody, což bylo na východ od Alp dosud nevídané. Kněží museli dvakrát ročně podávat biskupovi osobní zprávu o své pastoraci, což značně zlepšilo christianizaci českých zemí. Sám biskup, ač Němec, výborně ovládal český jazyk a kronikáři se o něm zmiňují jako o výborném kazateli. Dosahuje také úspěchů na poli politiky. Daří se mu právně ustanovit přesné církevní desátky, které se odvádějí z daní a alespoň částečně uvolnit izolaci pražského biskupství spoluprací s Ostřihomským a Krakovským arcibiskupem. Umírá 8. srpna roku 1023.

Josef Vašíček

Zdroje: wikipedia.org, www.apha.cz/historie-arcidieceze, K. Schwarzenberg a kol.: Tisíc let Pražského Biskupství 973-1973, Řím 1973

OKÉNKO VÍRY

DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOŽÁDÁŠ STATKU BLIŽNÍHO SVÉHO

531. Co je požadováno a co zakázáno desátým přikázáním?

Toto přikázání, jež doplňuje předešlé, vyžaduje vnitřní postoj respektování majetku druhého a zakazuje *nenasytnost*, *nezřízenou žádostivost* po majetku druhého a *závist*, která spočívá ve smutku zakoušeném z majetku druhého a v nezřítené touze přivlastnit si jej.

532. Co žádá Ježíš, když vyžaduje chudobu srdce?

Ježíš žádá od svých učedníků, aby mu dávali přednost přede vším a přede všemi. Odpoutanost od bohatství – podle ducha evangelijní chudoby – a odevzdanost do Boží prozřetelnosti, která nás zbavuje obav ze zítřka, pařipravují blahoslavenství „chudých v duchu, neboť jejich je nebeské království“ (Mt 5,3).

533. Jaká je největší touha člověka?

Největší touha člověka je vidět Boha. Tak volá celé jeho bytí: „Chci vidět Boha!“ Člověk uskuteční své opravdové a plné štěstí v patření na toho a v blaženosti toho, který ho stvořil z lásky a přitahuje ho k sobě nekonečnou láskou.

„Kdo vidí Boha, dosáhl všeho dobra, na které je možno pomyslet“ (sv. Řehoř z Nyssy).

Košířská farnost a skauti střediska Mawadani.

Pro skautské středisko Mawadani hrál kostel sv. Jan Nepomuckého významnou roli. Při ministrantském hnutí Legio Angelica, založeném P. Metodem Klementem OSB již před válkou, fungoval i skautský oddíl.

Někteří chlapci z tohoto oddílu navštěvovali, většinou i s rodiči, nově vysvěcený kostel. Z popudu Přemysla Muchy - Dódi se tito a řada dalších chlapců z jiných částí Prahy začali připravovat koncem války na úlohu skautských vůdců po válce.

Tak se právě u zdejšího kostela sešla 16. května 1945 skupina hochů převážně z Košíř a Smíchova, které svolal Mirek Olič (pozdější dlouholetý zástupce vůdce střediska). Ve shodě a souhlasu se založením skautského střediska se všichni odebrali k Muchům na zahradu, kde stále stál totem z předválečného Legio Angelica vedeného Slávou Hlaváčem. Tady se určilo další pokračování střediska Mawadani. Byly založeny oddíly a rozděleny družiny. Následovaly letní tábory v Kunkovicích, Hostinném, Teplé u Mar. Lázní, Cvikově a další.

Důležitý byl důraz na výchovu v katolickém duchu, o kterou se postarali mons. Jiří Reinsberg - Amundsen, P.Bohumil Štván - Špalek a P.Z. Wágner - Punt'a a další.

Tato výchova spojená se schopností žít v přírodě a vnímat ji jako dar Boží, spolu s přátelstvím, vytrvala mnohým po celý život. Je radostné, že duch Mawadani trvá do značné míry dodnes v současném středisku.

VOSi (Very Old Scouts) mawadánští)

Dědek (K.Pávek)

Pozn.: redakčně upraveno

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

V týdnu od 13.dubna do 21. dubna se bohoslužby řídí rozpisem, který je na následující stránce.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle

13. 4.

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Zelený čtvrtek

17. 4.

kostel sv. Jana N.

17,30

Velký pátek

18. 4.

Nejsv. Trojice

15,00 křížová cesta

kostel sv. Jana N.

17,30

Vigilie Vzkříšení

19. 4.

kostel sv. Jana.N.

21,00

Boží hod velikonoční

20. 4.

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Velikonoční pondělí

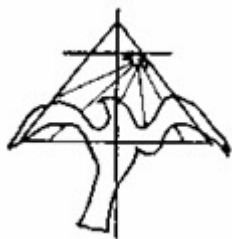
21. 4.

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11, 00

květen

ÚVAHA NAD VÁLKOU

Žijeme na území České republiky. Patříme do Evropy. Jsme součástí celého světa. Všechny tyto územní útvary jsou v různé míře zasaženy křesťanskou kulturou. Jaké by byly bez ní? Lepší, horší nebo stejné? Na tuto otázku mohou být určité dány nejrozličnější odpovědi podle rozdílných ideologických nebo náboženských předpokladů. S touto otázkou souvisí další palčivá otázka. Bylo by méně nebo více nebo stejně mnoho válek bez dvoutisícileté přítomnosti křesťanské kultury. Zase by se objevilo mnoho spekulací. Přes všechnu hrůzu válek, které se prohnaly doposud světem, si můžeme být jisti jednou věcí. Každá válka je v rozporu s křesťanskou vírou. Kristus sice předpověděl, že války budou dál provázet lidstvo: „Až uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, nelekejte se! Musí to být, ale to ještě nebude konec. Povstane národ proti národu a království proti království...“ (Mk 13,7), tím však s nimi nevyslovil souhlas, protože hlásal pokoj a je Knížetem pokoje. Kdyby všichni lidé na celém světě vzali Kristovo učení naprosto vážně, žádná válka by nemohla nastat. To je však utopická představa, protože zlé síly jsou stále aktivní. Proroctví o mečích přetavených v radlice se zdá být v nedohlednu pokud je sledujeme vzhledem k pozemské realitě, chápeme je spíše eschatologicky. Toto proroctví přináší Izaiáš v 2. kapitole, 4. verši své knihy v tomto znění: „...že zkusí své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit.“ Příčiny válek jsou známé: touha po moci, světovládě, bažení po majetku pod vedením falešných proroků, mesiášů lidstva. Účinným prostředkem pak bývá národní, rasová, třídní nebo jiná nenávisť. Je to zvrácená lidská vůle, která upadá do bažiny pohanství.

Konec druhého tisíciletí po Kristu je provázen děsivými útrapami dvou světových válek. Je těžké určit, která z nich byla strašnější. Díky vyspělejší technice zobrazení se mnoha dokumenty připomíná převážně druhá z těchto válek. Byla ničivější, způsobila mnohem větší ztrátu na životech. Na jejím konci je atomový úder na Japonsko. Ale sofistikovanější zbraně znamenaly rychlejší smrt obětí, zatímco v první světové válce se umíralo často drastičtěji a zranění v boji znamenalo také horší následky. Zvláště děsivé bylo použití otravných plynů, které byly později zakázány.

Nejen letos, kdy si připomínáme stoleté výročí začátku první světové války, ale nikdy nelze zapomenout na všechny oběti této katastrofy. Vina leží na těch, kteří toto pozemské peklo svými mocenskými plány rozpoutali a iniciovali válečnou agresi. Padlo mnoho nevinných lidí. Jejich rodiny byly poznamenány touto ztrátou. Tato válka znamenala tak jako i jiné války nejen materiální ale i duchovní zkázu. Nelze však přehlédnout druhou stránku věci. Ti, kteří svůj život nasadili pro záchranu jiných lidských životů, vybojovali osvobození svých národů a zaslouží úctu a vděčnost. Proti zlu je nutné se postavit v krajním případě i tímto způsobem. „Padli za vlast“, čteme na často společných pomnících. Kristův kříž, s nímž bývají tyto pomníky spojeny však také připomíná Toho, který zemřel za ně i za nás za všechny. V Jeho Srdci je naděje všech, kteří umírají.

V Baringově románu „Suknice nesešíváná“ nacházíme příběh mladého novináře, který končí na začátku první světové války. Končí i život tohoto člověka. Byl hodně rozevlátý. V dětství měl sice určitý kontakt s křesťanskou vírou, ale později se dostává do víru světa. Nebyl to člověk prostopášný ani jinak zkažený. Žil však v proudu dobových událostí, poznával nejrůznější intelektuály a zažil také intenzivní vztah k ženě. Všechno však odplynulo a on se ocitl jako voják ve válce. Umírá v kostele spolu s dalšími těžce raněnými. A právě tam zakouší blízkost Kristova rubáše, o nějž na Kalvárii pod Ukřižovaným Pánem vojáci metali los. Již před lety slyšel o podivuhodném působení tohoto roucha na jednoho člověka, který v jeho přítomnosti doznal pravdu. Nyní při umírání se v kostele nacházelo toto roucho a on viděl pravdu celého svého života. Chápal jej jako souvislý celek naplněný smyslem. Jeho život působil dojmem celistvosti – nesešívánosti tak jako Kristovo roucho. Dostává kněžské rozhřešení a je pomazán olejem svátosti nemocných. Umírá v pravdě, kterou mu ukazuje Ten, který je Pravda!

I naše životy mohou působit dojmem roztržitosti, zmatku a nejistoty. Ve skutečnosti však jsou protkány určitou vnitřní logikou, která nám zatím nemusí být zřejmá, nebo ji chápeme dost částečně a nedokonale. Jejím garantem je však Ten, který je a který vládne dějinám, jak to i říká kněz nad velikonoční svící...

P.L.

Liturgický kalendář

KVĚTEN 2014

1. čtvrtek	Sv. Josefa, Dělníka
2. pátek	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. sobota	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
6. úterý	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. čtvrtek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
11. neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. pondělí	Svátek Výročí posvěcení katedrály Sv. Nerea a Achillea, mučedníků, Sv. Pankráce, mučedníka
13. úterý	Panny Marie Fatimské
14. středa	Svátek sv. Matěje, apoštola
16. pátek	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka hlavního patrona Čech a košířského kostela
18. neděle	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
20. úterý	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
24. sobota	Památka sv. Heřmana Josefa, kněze premonstrátského řádu
25. neděle	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
26. pondělí	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27. úterý	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
29. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
30. pátek	Památka sv. Zdislavy
31. sobota	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat **v sobotu 3. a 17. května** ve farním sále sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Svátoost manželství

Ve **čtvrtek 8. května v 11.00** hod. si v kostele sv. Jana Nep. slíbí lásku, úctu a věrnost

Petr Gombíř a Terezie Hojková.

Poutní slavnost

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého bude **v pátek 16. května**. Z těchto důvodů se neslaví pravidelná páteční mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.

Noc kostelů

Noc kostelů se uskuteční v pátek 23. května s programem uvedeným na letáčcích, které budou vyvěšeny u kostelů a zároveň je program uveden na internetu (www.nockostelu.cz).

Farní výprava

Farní výprava do Žlutic, Rabštejna a dalších míst v okolí se uskuteční v sobotu 24. května. Odjezd účastníků bude v 8 hod. autobusem od kostela sv. Jana Nep. Je třeba se co nejdříve přihlásit v sákristiích kostelů. Mši sv. budeme slavit na cestě, a proto nebude v Košířích u sv. Jana Nep. večerní mše sv.

Májové slavnosti

Májové slavnosti v kostele Nejsvětější Trojice a na Malostranském hřbitově budou v sobotu 31. května od 14. hodin. Program bude uveden na plakátech.

Pronájem pozemku

Ve spolupráci se Správou pražských hřbitovů (SPH) byl dohodnout pronájem části pozemku za kostelem Nejsvětější Trojice (ročně za cca 24000kč), který bude využívat restaurátér. Za ochotu a angažovanost děkujeme řediteli SPH Martinu Červenému i paní Janě Trojanové.

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen

Všeobecný: Aby **hromadné sdělovací prostředky** byly nástrojem sloužícím pravdě a míru.

Evangelizační: Aby **Maria, Hvězda evangelizace**, směřovala poslání církve k ohlašování Krista všem lidem.

Národní: Aby **doba přípravy na kněžství** byla pro bohoslovce školou svatosti a moudrosti.

Svatý Filip Neri, kněz – památka 26. května

Svatý Filip Neri se narodil ve Florencii 21. července 1515. Jeho otec byl notář. Matka mu brzy zemřela, ale druhá otcova žena se o děti starala s mateřskou péčí. Filip byl živý, bystrý chlapec, ale lišil se od svých vrstevníků tím, že byl již od dětství velký dobrák. Základní vzdělání získal u florentských dominikánů. Ve věku 17 let odešel ke strýci do San Germano nedaleko opatství Montecassino, které často navštěvoval. Filip měl strýci pomáhat v obchodě a stát se jeho dědicem. Ale obchod Filipa nezaujal a brzy odešel do Říma.

Tam se ubytoval u jistého Florentěana, kterému za byt a stravu vychovával děti. Studoval na univerzitě Sapienza filozofii a teologii, ale nechtěl být knězem, jen dobrým křesťanem. Žil prostě, bez starostí o budoucnost. Možná už z této doby pochází jeho modlitba: „*Pane, dej mi překonat*

dnešek, zítřka se nebojím.“ Rád navštěvoval římské svatyně a katakomby a tam se vroucně modlil. Ale byl otevřený, rád promlouval s lidmi, žertoval a pomáhal, kde bylo potřeba.

Nejčastěji ošetřoval chudé, a poskytoval jim i duchovní pomoc. Věděl, že spousta zla pochází z náboženské nevědomosti, poučoval děti i dospělé o pravdách víry a mravních zásadách dobrého křesťanského života. Jeho slova a příklad jeho vlastního života přivedly mnoho lidí na dobrou cestu. Měl ale i nepřátele, ale jejich příkoří snášel v klidu. Bůh odměnil statečného mladíka zvláštními milostmi, včetně mystických zážitků. Časem získal řadu následníků a pomocníků. Roku 1548 založil Bratrstvo Nejsvětější Trojice na pomoc chudým a nemocným poutníkům. Bratrstvo se velice osvědčilo ve Svatém roce 1550.

Roku 1551 se Filip podle rady svého zpovědníka dal vysvětit na kněze a připojil se ke kněžské komunitě u kostela San Girolamo della Carità. Tam vzniklo jeho hlavní životní dílo – Oratorium. Mělo to být místo nebo společenství, kde se lidé modlí. Bylo to však mnohem více. Oratorium v sobě spojovalo velkou svobodu a systematický náboženský a kulturní program. Měli do něj přístup všichni – šlechtici, prostí lidé, kněží, řeholníci a třeba i zvědavci. Mohli svobodně přijít i odejít. Program setkání sloužil náboženskému poučení a prohloubení ve víře. Užitečné bylo čtení vybraných knih. Už za Filipova života z tohoto společenství vyšly velké osobnosti jako např. Baronius, Bosio, Tarugi a další. Pěstoval se i zpěv v lidové řeči. Časem k tomu přibyla hudba. V Oratoriu působil i mistr polyfonní hudby Palestrina. A Oratorium dalo jméno i druhu hudební skladby. Členové chodili i na vycházky, spojené s hrou i občerstvením v přírodě. A pravidelně sloužili nemocným.

Postupem času se Oratorium rozdělilo na kněžské a sekulární. V kněžském byli jen kněží a mělo charakter téměř řeholní komunity. Tyto kněžské komunity vznikly v dalších zemích křesťanského západu. Oratoria Filipa Neriho působí dodnes v řadě zemí západní Evropy, Severní i Jižní Ameriky a Afriky.

Ale Filip nepůsobil jen v Oratoriu. Přátelil se se světci své doby, např. Kamilem de Lellis, Ignácem z Loyoly, Karlem Boromejským. Měl kontakt s papeži a představiteli Církve. A zajímal se i o lidi římských ulic, zejména o chlapce, kterým se hodně věnoval. Napomínal je slovy „Bud’te dobří, jestli můžete,” a „Bud’te veselí, ale nehřešte.”

Velmi významným prostředkem jeho apoštolátu byla zpověď. K jeho zpovědníci chodili lidé všech vrstev. Jeho zpovědi měly někdy určité zvláštnosti a jeden čas měl i zákaz zpovídat. Ale pak ho všichni pochopili a Filip se stal oblíbeným zpovědníkem.

Filipovi nabídli několikrát kardinálskou hodnost, ale on ji odmítl. Roku 1575 papež Řehoř XIII. přidal oratoriánům kostel Santa Maria in Valicella, který přebudovali na větší. Tam prožil Filip poslední roky svého života. Před smrtí ještě přivedl francouzského krále Jindřicha IV. do Církve.

Filip Neri zemřel 26. května 1595 ve věku 80 let. Na jeho těle byla nalezena dvě vypouklá žebra a pod nimi neobyčejně velké srdce. Tato zvláštnost se dává do souvislosti s jedním jeho mystickým zážitkem v mládí. Je pochován v kostele Santa Maria in Valicella. Pověst svatosti ho provázela celý život. Už r. 1610 ho papež Pavel V. prohlásil za blahoslaveného a r. 1622 papež Řehoř XV. za svatého. Jeho úcta se rozšířila do celého světa, ale obzvláště ho uctívají Římané. Bývá nazýván „Apoštol Říma” a je jedním z patronů města Říma.

Svatý Filip Neri je znám jako veselý svatý. Jeho humor byl laskavý a Filip ho používal, aby získal člověka pro křesťanskou víru. Stojí snad za to si jednu historku připomenout. Při jedné nabídce kardinálské hodnosti (kterou odmítl) dostal Filip také kardinálský klobouk, který si ponechal. A v něm spával jeho kocour. Jednou Filipa navštívil mladý kníže Dietrichstein. „Tohle bude krásný kardinál,” řekl Filip, vyklopil kocoura z klobouku a vložil klobouk na hlavu Dietrichsteinovi. A my víme, že kníže Dietrichstein byl pak v letech 1599 – 1636 biskupem olomouckým a opravdu se stal kardinálem.

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i lidom a pramenů z internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon aj.)

MP

Zprávy z farnosti

O velikonoční vigílii a Hodu Božím přivítala košířská farnost vzácného hosta. Mezi farníky přišel a spolu s P. Lohem koncelebroval slavnostní bohoslužby mladý františkán, známý jako *Havran* (skautská přezdívka), *Ondřej Čapek* (člen „spolča“ mladých farníků) a *Bony* (po vstupu do řádu františkánů). V kostele sv. Jana Nepomuckého slavil v roce 2010 svou první mši svatou, již jako **P. Bonaventura, OFM.**

Po studiu teologie a kněžském svěcení nastoupil kněžskou a řádovou službu ve františkánské komunitě v Brně. V současné době studuje postgraduálně v italských Be-nátkách, kde ho již navštívili tři naši mladí farníci, kteří také svou cestu za „Bonym“ popsali v jednom z loňských čísel KFL. Z nečekaného setkání jsme měli všichni velkou radost a s poděkováním a láskou jsme si s ním stiskli ruku po obřadech sobotní vigílie.

Do dalšího studia a působení v kněžské službě přejeme a vyprošujeme P. Bonaventurovi všechny „ony milosti, potřebné k jeho i našemu posvěcení“ a těšíme se na další setkávání.

Košířští farníci

PODĚKOVÁNÍ

Velikonoční liturgii, velkopáteční obřady v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého, ozvláštnily zpívané pašije v provedení pěveckého sboru Katolické teologické fakulty UK. Tento smíšený sbor, vystupující pod názvem ACANT, přispěl přítomným věřícím k hlubokému prožitku události Kristova umučení. Všem účinkujícím, sbormistryni a sólistům patří náš vřelý dík s upřímným vatikánským „Zaplať Pán Bůh“.

Pražští biskupové a arcibiskupové

4. část

O dalším pražském biskupovi **Hyzovi** (1023-1030) toho opět, ostatně jako o mnohých dalších osobnostech raného středověku, mnoho nevíme. Byl vysvěcen arcibiskupem mohučským. Kronikář Kosmas se o něm zmiňuje jako o člověku ušlechtilého rodu i chování. Často navštěvoval chudé a vězněné. V biskupském sídle dával každý den zdarma najíst mnoha chudákům, a proto jej lidé titulovali „bílý a milostný biskup Hyza“.

Hyzovým nástupcem se stal **Šebíř** (1030 – 9. prosince 1067). Biskup Šebíř byl velkým oblíbencem už knížete Oldřicha. Je zajímavé, že pravděpodobně pocházel z některého předního českého rodu, protože kronikáři se o něm zmiňují, že již od útlého věku byl na dvoře knížete Oldřicha. Avšak na velké vážnosti dosáhl až za panování knížete Břetislava I., když se účastní vojenské výpravy do Polska, kde jsou nad hrobem sv. Vojtěcha vyhlášeny Břetislavovy dekrety (první český psaný zákoník), na kterých se biskup Šebíř nemalou měrou podílí. Šebíř také zakládá klášter a probošství ve Staré Boleslavi. Na konci svého života vykonal ještě jeden velmi záslužný krok, - založil Moravské

Fatima

V měsíci květnu slavíme výročí zjevení Panny Marie třem malým pasáčkům v údolí Cova da Iria v Portugalsku. Této události však předcházelo zjevení anděla v r. 1916 a jisté politické události. V r. 1917, kdy Portugalsko bylo již ve válce, papež Benedikt XV. vydává mírové poselství válčícím státům, kde naléhavě žádá ukončení bojů. Nikdo z politiků na jeho slova nereagoval, kromě rakouského císaře bl. Karla Habsburského. V Portugalsku tehdy vládl mimořádně silný protináboženský duch a pronásledování, mimo jiné štanice v médiích apod. Právě téhož roku se 13.5. zjevuje na dubu v Cova da Iria nějaká krásná paní třem pasáčkům a říká jim, že přichází z nebe.... Jak už však bylo výše zmíněno, tomuto zjevení předcházelo ještě jiné, a to trojí zjevení anděla. Sama vizionářka Lucia o tom vypráví: Zdá se mi, že to bylo na jaře r. 1916, kdy se nám poprvé zjevil anděl na Loca do Cabeco a řekl: Nebojte se, jsem ANDĚL MÍRU! Modlete se se mnou: Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro Ty, kdo v Tebe nevěří, kteří se Ti neklanějí, kteří v Tebe nedoufají a nemilují Tě. Když jsme to 3x opakovali, řekl: Tak se modlete. Ježíšovo a Mariino Srdce vyslyší vaše prosby. A zmizel. Druhé zjevení se událo asi v létě - najednou jsme v poledním odpočinku viděli před sebou téhož anděla. Co děláte? Modlete se! Hodně se modlete! Ježíšovo i Mariino srdce mají s vámi plány milosrdenství. Přinášejte Pánu Bohu neustále modlitby a oběti. Za všechno co můžete přinášejte OBĚŤ JAKO POKÁNÍ ZA HŘÍCHY, které Boha urážejí a jako prosbu ZA OBRÁCENÍ HŘÍŠNÍKŮ. Dosáhnete tak míru pro vaši vlast. Především přijímejte utrpení, která na vás Pán sešle. Třetí zjevení se muselo udát počátkem října. Šli jsme k Loca do Cobeco, tam jsme se pomodlili růženec a andělovu modlitbu. A tam se anděl zjevil potřetí. V ruce držel KALICH a nad ním HOSTII z níž padaly do kalicha kapky krve. Nechal kalich s hostií vznášet se ve vzduchu, poklekl na zem a 3x opakoval modlitbu: Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, hluboce se vám klaním a obětuji vám drahocenné TĚLO a KREV, duši a božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkrvněného Srdce Mariina vás prosím za obrácení ubohých hříšníků. Potom vstal, vzal znovu kalich a hostii a podával se slovy: Přijměte Tělo a pijte Krev Ježíše Krista, který je nevděčnými lidmi těžce urážen. ČINTE POKÁNÍ ZA JEJICH HŘÍCHY a utěšujte Boha. Potom si znova klekl na zem a 3x opakoval s námi modlitbu. Poté zmizel. Zjevením anděla byly děti pomalu připravovány na zjevení Svaté Panny a na jejich velké poslání.

Ponořme se tedy opět do sugestivního vyprávění sestry Lucie...13.5.1917 jsme si s Františkem a Hyacintou hráli nahoře na svahu Cova di Iria, když jsme uviděli něco jako blesk. Začali jsme sestupovat dolů a hnát ovce k silnici. U velkého dubu jsme viděli nový blesk a nad dubem spatřili Paní oděnou v bílém šatě, zářící víc než slunce. Paní promluvila: Nebojte se, neublížím vám. Přicházím z nebe...Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle jako zadostiučinění za hříchy?

A jako prosbu za obrácení hříšníků? Ano, chceme. Budete tedy muset hodně trpět, ale

milost Boží vás bude posilovat. Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války. 13.6.1917 Panna oznamuje: Ježíš chce, aby Ho lidé poznali a milovali, chce zavést ve světě úctu k mému Neposkrvněnému Srdci. Před pravou dlaní P. Marie bylo srdce ovinuté trním. Pochopili jsme, že je to Srdce P. Marie zraňované lidskými hříchy a že si přeje odčinění těchto vin. 13.7.1917 krátce poté, co jsme se modlili s početným zástupem růženec, spatřili jsme P. Marii nad

dubem. Pravila: Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války. Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte oběti: Ježíši, dělám to z LÁSKY K TOBĚ, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti mému Neposkvrněnému Srdci. Pak rozevřela plášť a viděli jsme ohnivě moře, v něm byli ďáblové a třásli jsme se hrůzou. Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Abyste je zachránili, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Nepřestanou-li však lidé urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vezte, že je to velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním církve a Sv. Otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné sv. přijímání o 1. sobotách v měsíci. Jestliže lidé splní mé přání, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, rozšíří Rusko své bludy po světě a vyvolá tak války a pronásledování církve. Dobří budou mučeni a Sv. Otec bude mnoho trpět. Různé národy budou zničeny. Ale nakonec bude triumfovat mé Neposkvrněné Srdce. Sv. Otec mi zasvětil Rusko a světu bude dopřán na nějakou dobu mír. Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují. 13.10.1917, tehdy lilo jako z konve a ani bláto nebránilo lidem, aby si pokorně a prosebně klekali a modlili se růženec. P. Maria vyzývá: Chci ti říct, abyste zde postavili k mé počtě kapli. Jsem PANNA MARIA, KRÁLOVNA RŮŽENCE. Modlete se nadále denně růženec. Při tomto zjevení za účasti 70 tis. lidí došlo k slunečnímu zárazu. Mnoho lidí se obrátilo, uvěřilo, činilo pokání. A i když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy a vězení, díky ochraně P. Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato mariánská zjevení byla po důkladném teologickém šetření uznána jako pravá 13.10.1930. Kongregace pro nauku viry v r. 2000 odtajnila III. tajemství, ve kterém se 3x zdůrazňuje POKÁNÍ, OBRÁCENÍ, VIRA. V současné době 13.5. papež František zasvěcuje svůj pontifikát P. Marii ve Fatimě a 13.10 celý svět v Římě před sochou fatimské P. Marie.

Závěrem lze už jen dodat, že fatimské poselství P. Marie je především znamením spásy a to jak pro lidstvo, tak i pro každého jednotlivce. Úcta k Mariinu Neposkvrněnému Srdci musí být spojena s návratem k víře a Bohu. Musíme se zbavit lhostejnosti a vybojovat boj se sebou samým a vlastní hříšností...

M.Valentová

Prameny: Dr. Wolfram Mantke: Zjevení P. Marie ve Fatimě /Societas Fatima.

Zjevení P. Marie ve Fatimě/ protiproud.parlamentnilisty.cz,

Zjevení P. Marie ve Fatimě/ Wikipedie Fatima- Verite/ verite.cz, Okolnosti zveřejnění III.tajemství/ cibulka.net.

OKÉNKO VÍRY:

MODLITBA V ŽIVOTĚ KŘESŤANA

Pro modlitbu je vhodná každá chvíle. Přesto církev předkládá věřícím zvláště určené doby, které mají zvýraznit a posílit neustálou modlitbu. Jde o ranní a večerní modlitbu, modlitbu před jídlem a po něm, o denní modlitbu církve, nedělní eucharistii, posvátný růženec a svátky liturgického roku.

534. Co je modlitba?

Modlitba je povznesení duše k Bohu nebo prosba k Bohu o dobra shodná s jeho vůlí. Je vždy darem Boha, který přichází, aby se setkal s člověkem. Křesťanská modlitba je osobním a živým vztahem Božích dětí k jejich nekonečně dobrému Otci, k jeho Synu Ježíši Kristu a k duchu Svatému, který přebývá v jejich srdcích.

ZJEVENÍ MODLITBY

535. Proč je povolání k modlitbě všeobecné?

Protože Bůh jako první vyvolává skrze stvoření každé bytí z ničeho a člověk je i po pádu nadále schopen poznávat svého Stvořitele a uchovávat si touhu po tom, který ho povolal k existenci. Všechna náboženství a zvláště celé dějiny spásy dosvědčují tuto touhu člověka po Bohu, ale Bůh jako první neustále přitahuje každou osobu k tajemnému setkání v modlitbě.

536. V čem je Abrahám vzorem modlitby?

Abrahám je vzorem modlitby, protože chodí v přítomnosti Boha, naslouchá mu a plní jeho vůli. Jeho modlitba je boj víry, protože vytrvale věří v boží věrnost i ve chvílích zkoušky. Mimoto když ve svém stanu přijal návštěvu Pána, který mu svěřuje svůj záměr, odvažuje se Abrahám se smělou důvěrou přimlouvat za hříšníky.

537. Jak se modlil Mojžíš?

Mojžíšova modlitba je typickou rozjímavou modlitbou: Bůh volá Mojžíše z hořícího keře, často a dlouho s ním rozmlouvá „tváří v tvář, jako když člověk rozmlouvá se svým přítelem“ (Ex 33,11). Z tohoto důvěrného vztahu k Bohu Mojžíš čerpá sílu vytrvale se přimlouvat za lid: jeho modlitba je tak předobrazem přimluvy jediného prostředníka, Ježíše Krista.

538. Jaké místo ve Starém zákoně má vzhledem k modlitbě chrám a král?

Modlitba Božího lidu se rozvíjí ve stínu Božího stánku – archy úmluvy a potom chrámu – pod vedením pastýřů. Mezi nimi je David, král „podle Božího srdce“, pastýř, který se modlí za svůj lid. Jeho modlitba je vzorem pro modlitbu lidu, protože je přilnutím k Božímu zaslíbení a důvěrou, plnou lásky, v toho, který jediný je Král a Pán.

539. Jakou úlohu má modlitba v poslání proroků?

Proroci čerpají z modlitby světlo a sílu, aby vybízeli lid k víře a obrácení srdce. Vstupují do velmi důvěrného vztahu k Bohu a přimlouvají se za bratry, jimž hlásají, co viděli a slyšeli od Hospodina. Eliáš je otcem proroků, totiž těch, kteří hledají Boží tvář. Na hoře Karmel přivede lid zpět k víře díky zásahu Boha, kterého prosí slovy: „Odpověz mi, Hospodine, odpověz mi!“ (1 Král 18,37).

540. Jaký je význam žalmů v modlitbě?

Žalmy jsou vrcholem modlitby Starého zákona: Boží slovo se stává modlitbou člověka. Tato modlitba, neoddělitelně osobní i společná, inspirovaná Duchem Svatým, opěvuje Boží divy ve stvoření a v dějinách spásy. Žalmy se modlil Kristus a on je také plně uskutečnil. Proto zůstávají podstatným a trvalým prvkem modlitby církve, vhodným pro lidi všech stavů a všech dob.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle 9.00 sv. Jan Nepomucký
11.00 Nejsvětější Trojice

pondělí 7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce

středa 17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)

čtvrtek 17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval
a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

pátek 17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)

sobota 17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

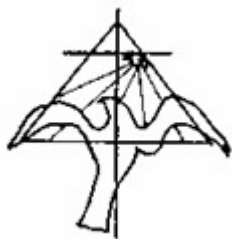
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

červen

VÝZNAM DARŮ DUCHA SVATÉHO PRO ŽIVOT

Letošní Slavnost Seslání Ducha svatého připadá až na 8. června. Je to způsobeno pozdějším slavením velikonoce. V katedrálách a dalších mnoha kostelích bude na tuto slavnost udělována svátost biřmování. Připomeňme si při této příležitosti **působení Ducha svatého v našem životě** a jako jasnou a konkrétní orientaci můžeme sledovat **rozlišení Jeho jednotlivých darů**. Modlitba, která na tento výklad navazuje, slouží k aplikaci těchto darů pro náš každodenní život. Můžeme ji tedy zařadit do našich pravidelných třeba i denních modliteb.

Člověk musí řešit svůj život.

Základní problémy jsou:

1. **Cíl.**
2. **Prostředky k cíli.**
3. **Rozhodování – volba.**
4. **Vytrvalost v dobrém.**
5. **Stupnice hodnot.**
6. **Náplň života.**
7. **Pohnutka – motiv životní.**

K tomuto řešení prosíme Ducha svatého, aby nás svými dary vedl, svěřujeme se jeho vedení a jím usměrňování se snažíme vytvářet hodnotný život. A tak:

1. dar moudrosti	pomáhá řešit	naš cíl
2. dar rozumu		prostředky k cíli
3. dar rady		správné rozhodování
4. dar síly		vytrvalost v dobrém
5. dar umění		stupnice správných hodnot
6. dar zbožnosti		náplň života
7. dar bázně Boží		pohnutka života

To znamená:

1. Věčná blaženost v Bohu – nekonečné Dobro (moudrost – cíl).
2. Porozumění Božím pravdám (rozumnost – prostředky k cíli).
3. Volit, co se Bohu líbí (volba – vůle Boží).

4. Překonávat překážky spásy (síla – vytrvalost v dobrém).
5. Umět zhodnotit události a věci (umět žít – stupnice hodnot).
6. Láska k Bohu a bližnímu (zbožnost – naplněná láskou).
7. Synovská úcta k Bohu (bázeň dítěte – autorita Boha).

Prosba o dary Ducha svatého

Přijď, Duchu svatý a uděl nám:

1. dar moudrosti, abychom nade vše cenili a milovali svůj věčný cíl,
2. dar rozumu, abychom věčným pravdám vždy lépe rozuměli a podle nich žili,
3. dar rady, abychom ve všech okolnostech vždy volili to, co se líbí Bohu a co nám prospívá ke spáse,
4. dar síly, abychom přes všechny překážky setrvali ve zbožném a ctnostném životě až do konce,
5. dar umění, abychom pozemské věci posuzovali ze stanoviska svaté víry.
6. dar zbožnosti, abychom milovali Boha nade všechno a bližní jako sami sebe,
7. dar bázně Boží, abychom se Boha synovskou bází báli a všeho se vyvarovali, čím bychom se mu znelíbili.

Verš: Přijď, Duchu svatý, a naplň srdce svých věrných.

Odp.: A zapal v nich oheň své svaté lásky.

Modleme se: Uděl, prosíme, všemohoucí Bože, aby nad námi zazářil lesk Tvé jasnosti, a světlo Tvého světla ať osvětlením Ducha svatého posílí ty, kteří jsou znovuzrozeni Tvou milostí. Skrze Krista, našeho Pána.

P.L.

Inspirace k Roku rodiny

Šťastná rodina

Děti potřebují lásku rodičů.

Blažené děti, s nimiž si otec ještě hraje.

Blažené rodiny, ve kterých ještě spolu hovoří.

Blažení školáci, o jejichž úkoly se rodiče zajímají.

Blažená holčička, která si může s maminkou povídat o oblečení panenek.

Blažení mladí, kteří si mohou ještě povídat se svými rodiči.

Blažené rodiny, které si mohou v neděli vyrazit do lesa.

Blažení rodiče a děti, kteří si spolu po večerech sednou a klábosí.

Blažené rodiny, ve kterých se slaví jmeniny a narozeniny.

Blažené děti, které se umějí mít rády.

Blažení rodiče, kteří se s dětmi modlí.

Blažená žena, která je pevnou oporou svého muže.

Blažený muž, který svou ženu bezvýhradně miluje a opravdu o ni pečuje.

Blažení manželé, kteří při všech ostatních starostech mohou mluvit o duši.

Blažené děti, které doma nacházejí teplo a bezpečí.

Blažené rodiny, ve kterých je denně slyšet dobré slovo.

Blažený jsi, když svou celou pozornost obrácíš ke své rodině.

Pak jsi získal její srdce a k tomu i Srdce Boží.

Z knihy Dr. Herberta Madingerera: Leitsprüche fürs Leben!, vydání 1987, arcidiecéze Vídeň,

přeložil P.L.

Liturgický kalendář

ČERVEN 2014

1. NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
2. pondělí	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. úterý	Památka sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků
5. čtvrtek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. pátek	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele řádu premonstrátů První pátek v měsíci
7. sobota	První sobota v měsíci
8. NEDĚLE	Slavnost Seslání Ducha svatého
9. pondělí	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitel církve
11. středa	Památka sv. Barnabáše, apoštola
13. pátek	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
19. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
21. sobota	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. NEDĚLE	12. neděle v mezidobí
24. úterý	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
28. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
29. NEDĚLE	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ, hlavních patronů brněnské diecéze
30. pondělí	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem evangelia sv. Jana budou pokračovat v sobotu 7. a 21. června ve farním sále po večerních bohoslužbách.

První svaté přijímání

První svaté přijímání šesti dětí (Viktorie Laudová, Rozálie Laudová, Ruben Stibor, Mirei Stiborová, Vojtěch Sehnal a Benedikta Peterková) naší farnosti bude při mši sv. **v neděli 22. června v 9.00 hod.** v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Děkovná mše svatá

Děkovná mše sv. za uplynulý školní rok bude **ve čtvrtek 26. června** v kostele sv. Jana Nepomuckého v 17.30 hod.

Po skončení bohoslužeb bude následovat **farní táborák** na louce před kostelem. Zveme srdečně všechny rodiče s dětmi i ostatní farníky.

Farní výlet

V sobotu 14. června bude vycházka do Krtně. Sraz bude na stanici metra Stodůlky. Startovní čas bude ještě upřesněn v ohláškách a na vývěškách

Úmysly Apoštolátu modlitby na červen

Všeobecný: Aby **nezaměstnaní** obdrželi podporu a práci, kterou potřebují k důstojnému životu.

Evangelizační: **Za Evropu**, aby díky svědectví věřících opět našla své křesťanské kořeny.

Národní: Aby všichni **lidé zodpovědně přistupovali** ke svému životu i práci.

Zápis z farní rady ze dne 9.5. 2014

1. Oprava západní stěny kostela sv. Jana Nepomuckého

Na opravu stěny, která je v havarijním stavu, získala farnost dotaci z havarijního fondu Ministerstva kultury ve výši 150.000Kč. Vypracovaný projekt však počítá s celkovým nákladem 420. 000Kč. Farnost má však k dispozici pouze 50.000 Kč. Stavební firma nám vyšla vstříc a na zbylých 220.000 Kč vystaví farnosti splátkový kalendář. Stavební práce tedy začnou podle plánu začátkem července. Pro získání financí na první splátky bude uspořádána mimořádná farní sbírka. Všem přispěvovatelům a event.dalším sponzorům předem upřímný dík za podporu. Na příští rok budeme žádat o granty jak Městskou část Prahy 5, tak Magistrát hl. města Prahy. Při této příležitosti znovu prosíme o spolupracovníky, kteří by byli ochotni při sestavování a uplatňování grantů jakkoli pomoci.

2. Kostel Nejsv.Trojice

Bude proveden postřik střech kostela proti zarůstání mechem

3. Jarní vycházka do blízkého pražského okolí

Datum vycházky: sobota 14.6.2014. Cíl vycházky: Krteň, historický kostel z 13. století.

Jsou stanoveny 2 trasy – pro zdatnější pochodníky asi 2km cesta schůdným terénem ze stanice metra Stodůlky, pro méně zdatné zajistíme odvoz auty. Cesta zpět pěšky, autobusem či auty. Startovní čas bude ještě upřesněn v ohláškách a na vývěškách.

V. Bobysud

Svatý Karel Lwanga a druhové – památka 3. června

Křesťanství zapustilo kořeny v Africe už v apoštolském období. První církevní obce vznikly na středomořském pobřeží severní Afriky a v Egyptě. Do konce konce 6. století se křesťanství rozšířilo až k Atlantickému oceánu a mělo několik set biskupství. Ale výboj islámu v 7. století zničil křesťanství v této části Afriky a znemožnil i misie do vnitra tohoto těžko přístupného kontinentu. Až objevitelské námořní plavby a evropská kolonizace umožnily přístup misionářů do afrického vnitrozemí.

Do východoafrické Ugandy přišli jako první misionáři r. 1869 francouzští Bílí otcové (tak byli pro svůj hábit nazýváni příslušníci Společnosti misionářů Afriky). Přišli do království Buganda. Tamější král Mutesa I. je vlídně přijal. Dovolil jim, aby se usadili v blízkosti jeho sídla, které bylo na místě nynějšího hlavního města Kampaly. Evangelium se šířilo pomalu, ale jistě. V r. 1880 bylo pokřtěno prvních 8 domorodých obyvatel. Pak se křesťanství začalo šířit rychleji. Křesťané byli i na královském dvoře. To znepokojilo místní předáky a kouzelníky a ti měli velký vliv na krále. Ten začal být k misionářům nedůvěřivý až nepřátelský. Ale k přímému

pronásledování došlo až za vlády jeho syna Mwangy. I ten změnil svůj původně přátelský postoj v nepřátelství. Koncem r. 1885 zakázal král poddaným přijímat křesťanství a začalo krvavé pronásledování.

První obětí byl poradce krále Josef Mukasa, který byl st'at 15. listopadu 1885. Pak dal král uvěznit svá křesťanská pážata – mladé dvořany. V jejich čele byl Karel Lwanga, kterému bylo 23 let.

Ve vězení Karel povzbuzoval své druhy ve víře a pět katechumenů ve vězení pokřtil. V květnu 1886 popravy křesťanů královského dvora pokračovaly. Popravám často předcházelo mučení a popravy bývaly velmi kruté.

Dne 3. června 1886 byla hromadná poprava na vrchu Namugongo v blízkosti králova sídla. Za živa upálili 13 královských pážat a královských strážců. Byl to Karel Lwanga a dalších 12 mučedníků, z nichž nejmladší Kizito, kterému bylo jen 13 let, prokázal velkou pevnost ve víře.

Za pronásledování v době vlády krále Mwangy zahynulo celkem asi 100 křesťanů, mezi nimi i věřící anglikánské misie. O 22 umučených katolicích se zachovaly spolehlivé údaje, a to jak o osobách, tak o důvodech a okolnostech mučednictví. Papež Benedikt XV. prohlásil těchto 22 mučedníků víry v r. 1920 za blahoslavené. Za svaté je prohlásil papež Pavel VI. v r. 1964. Ale ještě předtím prohlásil papež Pius XI. Karla Lwangu za patrona africké mládeže. Dnes se dne 3. června, na rozdíl od doby dřívější, slaví památka sv. Karla Lwanga a jeho 12 druhů, kteří s ním byli v tento den umučeni. Památky ostatních mučedníků se připomínají v den jejich smrti.

N a počest ugandských mučedníků byla na vrchu Namugongo vybudována velkolepá svatyně. Posvěcení jejího oltáře se zúčastnil papež Pavel VI. v r. 1969 při své cestě do Afriky.

Krvavá bouře v letech 1885-7 ale křesťanství v Ugandě nezničila. Za čtyři roky po pronásledování měla ugandská misie přes 2000 věřících a po dalších 15 letech měla církev v Ugandě už 100.000 členů.

Od té doby uplynulo již mnoho let a my víme o poměrech v Africe velmi málo. Počet obyvatelstva tam asi od poloviny minulého století prudce roste. Dnes má Uganda přes 36 milionů obyvatel. Z nich je asi třetina katolíků, další třetina je ostatních křesťanských vyznání. Uganda má 4 arcibiskupství a 15 biskupství.

Arcidiecézní charita Praha ve spolupráci s partnery provozuje v Ugandě Českou nemocnici sv. Karla Lwanga. Více je možno se dovědět na internetové stránce <http://praha.charita.cz/zahranici/kde-pomahame/uganda1/>.

Snad i tato stručná informace bude popudem k malému zastavení a zamyšlení.

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a pramenům z Internetu.

MP

Zprávy z farnosti

S radostí oznamujeme, že jak bylo ohlášeno v květnovém čísle Farního listu, tak se i stalo!

Dne 8. května při svatební mši sv. byli k sobě slibem manželské lásky, úcty a věrnosti připoutáni **Tereška Hojková a Petr Gombíř.**

Svatba to byla veliká (možná i zastřelili králíka – kdož ví), účast příbuzných, přátel i košířských farníků hojná, stejně jako asistence u oltáře – kromě oddávajícího P. Lohela ještě náš bývalý farník P. Jan Dlouhý a další kněz ze ženichovy rodné Moravy. Nevěsta byla krásná, ženich patřičně důstojný a družičky - neteřičky jako kytičky! Nejstarší z nich, „prvňáčka“ Benedikta, bravurně zvládla liturgické čtení a na chvíli ovládla a zastínila veškerou asistenci u oltáře! Oddávající P.

Lohel krásně vysvětlil význam manželských pout a určitě rozebral veškeré obavy z jejich doživotí! Pan varhaník J. Plíšek mohutně rozezněl varhany i svůj

hlasový orgán, žalmy zazpívala paní Magdalena Borová, slavnostně vytruboval Václav Dráb - vše k větší cti a slávě Boží a poctě novomanželům. Na čerstvě zastřiženém trávníku před kostelem (pilný nevěstin otec) se pak na manželský pár přišlo usmát i sluníčko a osobní blahopřání nebrala konce...

I my se připojujeme a oběma novomanželům po tomto slavnostním začátku přejeme, aby si dovedli i všední dny proměňovat ve dny slavnostní a prožili celý život v oslavě a bázni Boží a k tomu samozřejmě vedli i své potomky (Terezka k tomu mu příslušnou průpravu jako mnohonásobná kmotřička a Petr jistě nezůstane pozadu).

Bůh jim k tomu dopomáhej!

Košířští spolufarníci

Svatojánská pouť v kostele sv. Jana Nepomuckého 16.5.2014

Letošní poutní slavnost měla své tradiční i netradiční prvky.

Netradiční byla tvář slavnostní liturgie. Celebrující P.Lohelius zvolil téměř už historické nádherné svatojánské mešní roucho a svatojánské zpěvy ze speciálního zpěvníčku z r.2002. Zpívané litanie ke sv. Janovi Nep. zněly vroucně a procítěně stejně jako varhany a sólový zpěv našeho pana varhaníka. Na obětním stole byl relikviář s ostatky sv.Jana Nep. poprvé ozdoben palmovými větvemi, stejně jako jeho socha v zadní části kostelní lodě (palma mučednická je jeho atributem, bývá s ní často zobrazován). P.Lohelius velmi pěkně promluvil o úloze sv. Jana z Nepomuku v historickém kontextu a o obecném významu mlčení, které tak často překrýváme proudy bezvýznamných, někdy i urážlivých slov. Po uctění světcových ostatků a závěrečném požehnání nastoupila *tradiční část* poutě – poutní pohoštění. To bylo i tentokrát zásluhou širokého okruhu obětavých farnic velmi bohaté a pestré (všem jim patří velký dík). I když nepříznivé počasí nedovolilo podávat je venku – atmosféra farního sálu byla velmi srdečná, živá a křesťansky pospolitá *Tradičně* zaznělo i blahopřání a poděkování našemu panu varhaníkovi, jehož křesťanským patronem je právě sv. Jan Nepomucký.

Svatojánská pouť 2014 se vydařila po duchovní i světské části a tak zbývá jen poprosit:

„Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi svoji ruku...”

Svatojánské Navalis

Nadační fond TELEPACE a televize NOE slaví 20 let!

U této příležitosti pozvaly dvě úzce spolupracující organizace, Telepace a TV Noe) své příznivce i do Prahy na Svatojánské oslavy Navalis. Jejich součástí byla také plavba Pražskými Benátkami, návštěva některých blízkých muzeí a klasická turistická trasa Strahovský klášter.

Náš exfarník Václav Plíšek, který nyní pracuje v televizi Noe, nezapomněl „na své“ a do Prahy přivezl řadu volných vstupenek na tyto akce. V sobotu a neděli 17. a 18.5. se skupinky našich dospělých farníků i dětí vydaly plavit po Pražských Benátkách. Nejpočetnější byla asi nedělní skupinka 9 dospělých a 2 dětí, která nastupovala po

zastavení v kapli sv. Jana Nep. u paty Karlova mostu, na motorovou loď s kapitánem v bílém námořnickém oděvu krátce po třetí hodině. Kapitán nejen plavidlo řídil, ale také doprovázel celou trasu historickým výkladem v češtině a angličtině. Výhled lodními okny na bezprostřední i vzdálenou scenerii byl úchvatný, všichni jsme si znovu připomněli krásu naší „stověžaté“ i v nepříznivém počasí. Díky Bohu jsme neztroskotali a někteří se ještě vydali i do přilehlých muzeí. Na plavbu už se v té době připravovala další skupinka košířských, početná rodina Hojkova a Peterkova. Všechny nabídnuté vstupenky byly určitě využity!

Díky, Václave, za zprostředkování hezkého zážitku i za to, že kořeny našeho kdysi animátora a redakčního spolupracovníka, zůstávají stále pevně zakotveny v půdě košířské. Přejeme hodně zdarů v práci pro TV dobrých zpráv!

Pražští biskupové

5. část

Po smrti biskupa Šebíře usedá na pražský biskupský stolec Jaromír, nejmladší syn Břetislava I. a bratr Vratislava II. (prvního českého krále, i když hodnost královská mu byla udělena pouze doživotně). Investituru získává z rukou Jindřicha IV. a vysvěcen byl v Mohuči 30. června roku 1068. V mnoha dostupných spisech se o biskupu Jaromírovi kronikáři zmiňují spíše ve špatném světle. Jaromír před biskupským svěcením doslova utíkal, nejdříve do Uher a poté do Polska, kde žil na dvoře polského knížete. Kosmova kronika nám říká, že biskup Jaromír byl člověk impulzivní až prchlivý. Spíše než kněžství, miloval hony a válku, a na biskupský stolec byl dosazen až po nátlaku svých bratrů Konráda I. Brněnského a Oty Znojemského, a to dokonce proti vůli knížete Vratislava II., který preferoval kanovníka Lance. Celý Jaromířův život je poznamenán konflikty s jeho bratrem Vratislavem. Vratislav se obával přílišného vzrůstu Jaromířovy moci a možnému spojenectví s Konrádem a Otou, a tak zakládá roku 1063 nové biskupství v Olomouci a Vyšehradskou kapitulou v Praze, podřízenou přímo papeži, což se také stalo velkým jablkem sváru mezi oběma bratry. Jaromír však chtěl olomoucké biskupství zrušit a v Čechách mít opět pouze jedno biskupství, proto se obrací s žádostí k papeži Alexandru II. Předmětem sporu byly také nevyrovnané majetkové poměry obou biskupství, což musel řešit zvláštní papežský legát. Biskup Jaromír však nečekal na vyjádření papeže a sám potrestal olomouckého biskupa Jana, za což mu papežský legát zakázal vykonávání úřadu. Po tomto verdiktu Jaromír opět prchá do Polska. Nový papež Řehoř VII. se sice s Jaromířem usmířil, ale spory se táhly až do roku 1075, kdy otázku obou biskupství řeší až mimořádná biskupská synoda. Po říšském sněmu v Mohuči se mělo olomoucké a pražské biskupství sloučit, k čemuž opravdu došlo, ale pouze do roku 1088, kdy Vratislav opět obnovuje olomoucké biskupství. Jaromír okamžitě odjíždí k papeži, aby protestoval. Cestou se zastavuje v Ostřihomi, u svého přítele uherského krále Ladislava I., kde také 20. června 1090 umírá.

Jaromírovi se přes všechny jeho stinné stránky podařilo získat hodnost říšského kancléře, kteroužto hodnost zastával po celou dobu panování Jindřicha IV., čímž velmi pozvedl nejenom prestiž pražského biskupství, ale i celého českého státu.

Prameny: www.wikipedia.org, Tisíc let pražského biskupství (973-1973)

Josef Vašíček

K. Schwarzenberg a kol. Řím 1973, D. Kalhous: Jaromír–Gebhard, pražský biskup a říšský kancléř (1038–1090). Několik poznámek k jeho životu. Mediaevalia Historica Bohemica. 2003, roč. 9, s. 27-45.

OKÉNKO VÍRY

MODLITBA JE PLNĚ ZJEVENA A USKUTEČNĚNA V JEŽÍŠOVI

541. Od koho se Ježíš naučil modlit?

Ježíš se podle svého lidského srdce naučil modlit od své matky a z hebrejské tradice. Avšak jeho

modlitba vyvěrá z jiného, skrytějšího pramene, neboť je věčný Syn Otce, který se ve svém svatém lidství obrací k svému Otci dokonalou synovskou modlitbou.

542. Kdy se Ježíš modlil?

Evangelium často ukazuje Ježíše, jak se modlí. Vidíme, jak se uchyluje do samoty, a to i v noci. Modlí se před rozhodujícími chvílemi svého poslání nebo poslání apoštolů. Vždyť celý jeho život je modlitba, protože je v trvalém společenství lásky s Otcem.

543. Jak se Ježíš modlil ve svém utrpení?

Ježíšova modlitba během smrtelného zápasu v Getsemanské zahradě a jeho poslední slova na kříži odhalují hloubku jeho synovské modlitby. Ježíš dovršuje plán Otcovy lásky a bere na sebe všechny úzkosti lidstva, všechny prosby a přímlyvy dějin spásy. Předkládá je Otci, který je přijímá a proti veškeré naději je vyslyší tím, že Ježíše vzkřísí z mrtvých.

544. Jak nás Ježíš učí modlitbě?

Ježíš nás učí modlit se nejen tím, že nás učí modlitbu *Otče náš*, ale i příkladem vlastní modlitby. Tímto způsobem nám kromě obsahu ukazuje předpoklady opravdové modlitby: čisté srdce, které hledá nebeské království a odpouští nepřítelům; synovskou důvěru a odvahu, která se poznáší nad to, co cítíme a chápeme; bdělost, která chrání učeníka před pokušením.

545. Proč je naše modlitba účinná?

Naše modlitba je účinná, protože je spojena ve víře s Ježíšovou modlitbou. V Ježíši se křesťanská modlitba stává společenstvím lásky s Otcem. V takovém případě můžeme přednášet své prosby Bohu a být vyslyšeni: „Proste a dostanete, aby se vaše radost naplnila“ (Jan 16,24).

546. Jak se modlila Panna Maria?

Mariina modlitba je charakterizována její vírou a velkodušnou obětí celé její bytosti Bohu. Ježíšova matka je také nová Eva? „Matka živých“, která prosí Ježíše, svého Syna, za potřeby lidí.

547. Je v evangeliu zaznamenána nějaká Mariina modlitba?

Kromě Mariiny prosby v galilejské Káně nám evangelium předává *Magnificat* (Lk 1,46-55), který je chvalozpěvem Matky Boží a církve, radostným díkyvdáním, které vystupuje ze srdce chudých, protože jejich naděje se uskutečnila splněním Božích zaslíbení.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

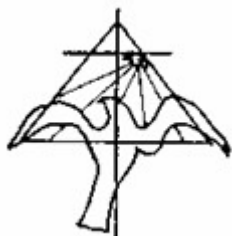
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2014

Košířský farní list

červenec
srpen

SLOVO K PRÁZDNINÁM A DOVOLENÝM

Oddech a odpočinek se stal jedním z problémů moderního člověka.

Čím větší možnosti k usnadnění života a práce člověk nashromáždil svou vynalézavostí, tím hůře se mu daří odpočinout, uvolnit se, nabrat nových sil a vyrovnat porušenou rovnováhu.

Někdy člověk usiluje o dovolenou mimořádně nákladným způsobem. Cestuje do vzdálených částí světa, ale vrací se s duší prázdnou, často znechucenou. Žije v neustálém chvatu, není schopen naslouchat uklidňujícímu tichu přírody, na horách, v hlubokých lesích. Ticho ho neuklidňuje, ale děsí. Neustálý hluk patří k jeho životnímu stylu.

Příčiny jsou různé.

Ztrácí se důvěra v člověka, v to, že by to druhý se mnou mýsl dobře, že se mohu na něho spolehnout, že mne i v těžké situaci neopustí. Vytrácí se vědomí, že by bylo možno s druhým člověkem vytvořit na celý život trvalé společenství, pro děti trvalý domov. Tím v současné době stále přibývá „fakticky existujících soužití“ bez manželství a bez trvalých závazků. Dochází k cílevědomě podporovanému a propagovanému rozpadu manželství a rodiny.

S tím souvisí druhý problém, který až do základů otrásá společnosti. Je to otázka sexuality. Mladému, dospívajícímu člověku se nabízí stále více doporučení, nabídek a výzev k brzkému prožívání sexuality k vlastnímu uspokojení, bez ohledu na jakýkoliv řád a usměrnění. Má-li se stát tato dynamická síla lidské bytosti něčím, co rozvíjí člověka a co může přispět k obohacení druhého člověka, vyžaduje to řád, kázeň, sebezápor, dokonce umrtvování.

Když to vyslovíme, určitě si mnoho současníků pomyslí, že je to pohádka ze starých časů, neupotřebitelná pro současného člověka. Sexualita se stává darem, je-li zvládnuta a zabudována do zušlechťujícího rámce mravní osobnosti člověka. Znamená to tedy především předmanželskou zdrženlivost. A to podstatně souvisí i s dovolenou a prázdninami mladých lidí.

Sledujeme-li světová setkání mládeže s papežem, účastníků stále přibývá. Jsou to miliony mladých lidí.

Je vidět, že mladý člověk je vnímavý pro náročný mravní ideál, jestliže mu ho s láskou předloží někdo, na koho se může spolehnout.

Nelze tedy šmahem odsuzovat ty, kteří jsou strhováni současnou „inflací sexuality“. Je třeba je pochopit, cítit s nimi a vždy jim být láskyplně ku pomoci, k povstání, k návratu. Ale nesnažit se jim přiblížit, nebo zamlžovat sílu a krásu náročného mravního ideálu, znamená dopouštět se na mladém člověku zrad. Ti kdo mají dlouhodobé zkušenosti s mládeží, vědí, že nemají důvod ke kapitulaci.

Jak může člověk nešťastný a rozervaný prožívat šťastné prázdniny a dovolenou?

Latinsky se říká: „Ubi bene, ibi patria“, „Kde je člověku dobře, tam je vlast“. A tou nejbližší vlastí je rodina.

Je vidět, že zamyšlení nad otázkou prázdnin a dovolených nás přivedlo ke kořenům.

Je třeba se obrátit, změnit smýšlení a podle toho utvářet každodenní životní praxi. Mimořádně jadrně to říká sám Kristus: „Obrátte se a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15).

Je to naléhavá, ale plodná výzva i pro naši dovolenou.

Rozvíjet živě a nově denní modlitbu.

V klidu a v krásném prostředí číst Písmo svaté.

Účast na mši sv. někdy vyžaduje vynalézavé úsilí, jak a kde se zúčastnit mše svaté.

Nezapomínat na nemocné, pro které jsme během roku neměli čas.

Stále pěstovat bratrské společenství v lásce a obětavosti. Jaká je to příležitost, aby Pán splnil svůj příslib: „Tam jsem já uprostřed nich“. Jedinečným průvodcem je společná modlitba růžence. V lásce poroučet Pánu osudy světa a všechny naše drahé.

I toto vše patří k dobré výstroji naší dovolené.

Tak se člověk uzdravuje, vyrovnává a stává se schopným okoušet plody, které jsou vloženy do základů lidské osobnosti. Celý život se tím proměňuje a pak i prázdniny a dovolená se stávají zdrojem obohacení a pravé radosti ze života.

kardinál Miloslav Vlk

**PŘÍJEMNÝ, POKOJNÝ A POŽEHNANÝ ODPOČINEK
BĚHEM DOVOLENÝCH A PRÁZDNIN
VÁM ZE SRDCE PŘEJE A VYPROŠUJE
P. LOHELIUS.**

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2014

3. čtvrtek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. pátek	Památka sv. Prokopa, opata
	První pátek v měsíci
5. sobota	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA,
	patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6. NEDĚLE	14. neděle v mezidobí
9. středa	Sv. Adriána a Jakuba, kněží mučedníků
11. pátek	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
14. pondělí	Bl. Hroznaty, mučedníka
15. úterý	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. středa	Panny Marie Karmelské
17. čtvrtek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
20. NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
21. pondělí	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. úterý	Památka sv. Marie Magdalény
23. středa	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25. pátek	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. sobota	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
29. úterý	Památka sv. Marty
30. středa	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31. čtvrtek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

SRPEN 2014

1. pátek	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve První pátek v měsíci
2. sobota	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
3. NEDĚLE	18. neděle v mezidobí
4. pondělí	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. středa	Svátek Proměnění Páně
7. čtvrtek	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8. pátek	Památka sv. Dominika, kněze
9. sobota	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
11. pondělí	Památka sv. Kláry, panny
12. úterý	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. středa	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolita, kněze, mučedníků
14. čtvrtek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. pátek	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16. sobota	Sv. Štěpána Uherského
17. NEDĚLE	20. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Jana Eudese, kněze
20. středa	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. čtvrtek	Památka sv. Pia X., papeže
22. pátek	Památka Panny Marie Královny
23. sobota	Sv. Růženy z Limy, panny
24. NEDĚLE	21. neděle v mezidobí
25. pondělí	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků Sv. Ludvíka Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27. středa	Památka sv. Moniky
28. čtvrtek	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. pátek	Památka Umučení sv. Jana Křtitele
31. NEDĚLE	22. neděle v mezidobí

Oznámení

Bohoslužby o prázdninách

Během prázdninových týdnů **v červenci a v srpnu nebudou pondělní bohoslužby** v kapli Nanebevzetí Panny Marie **Na Klamovce**. Výjimku tvoří **slavnost Nanebevzetí Panny Marie** v pátek 15. srpna, kdy bude slavena **poutní mše sv. 17,30 hod.** Z těchto důvodů nebude ve stejné době bohoslužba v kostele Nejsvětější Trojice.

Během těchto prázdninových týdnů také **nebudou bohoslužby v některých všedních dnech**. Každá **změna bude náležitě předem oznámena** a písemně zachycena na vývěškách kostelů. **Středeční bohoslužby** v kostele Nejsvětější Trojice budou začínat **v 17.00 hod.**

Úmysly Apoštolátu modlitby

Červenec

Všeobecný:

Aby **sportovní události** vždy přispívaly k rozvoji bratrství mezi národy a k růstu lidskosti.

Evangelizační:

Aby Duch Svatý podporoval dílo laiků, kteří hlásají **evangelium v nejchudších zemích**.

Národní:

Aby ti, kdo žijí **ve svornosti**, vytrvali a ti, kteří jsou **v rozepři**, se obrátili k lásce.

Srpen

Všeobecný:

Aby **uprchlíci** násilně vyhnaní ze svých domovů našli ochranu a získali příslušná práva.

Evangelizační:

Aby **křesťané v Oceánii** mohli radostně hlásat víru lidem na svém kontinentu.

Národní:

Za lidi hledající smysl života, aby poznali Krista, který je cestou, pravdou a životem.

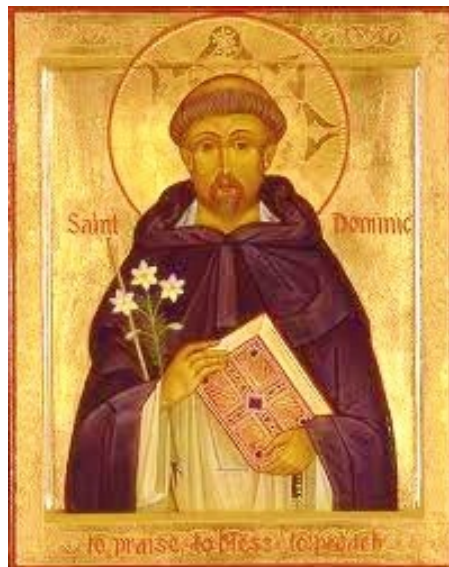
Svatý Dominik – památka 8. srpna

Začátek 13. století přinesl do řeholního života velkou změnu. Vznikly žebravé řády – dominikáni a františkáni. Jejich členové se zřekli nejen osobního majetku, ale i majetku společného. Vydělávali si na živobytí vlastní prací a žili z almužen. Jejich kláštery byly hlavně v městech, a pro řeholníky neplatila zásada „stabilitas loci“, tj. nebyli vázáni na ten klášter, do kterého vstoupili, ale mohli cestovat a apoštolsky působit na různých místech. Všichni tyto řády dobře známe. Ale známe dobře i jejich zakladatele? Známe mnoho o sv. Františkovi z Assisi a teď si, při příležitosti jeho srpnové památky, připomeneme život a dílo sv. Dominika.

Sv. Dominik pocházel ze Španělska, ze Staré Kastilie, z provincie Burgos, na severu Španělska. Narodil se kolem r. 1175 ve vesničce Caleruega. Vyrostl ve zbožné rodině. Jeho matka Jana a bratr Mannes jsou uctíváni jako blahoslavení. Základní vzdělání získal Dominik u svého strýce arcikněze. Ve studiu pak pokračoval na tehdy proslulé škole v Palencii. Tam vystudoval filosofii a teologii. Už tehdy se u něj projevovala láska k evangelní chudobě a soucit s chudými. V době hladu prodal všechny své vzácné knihy, aby mohl pomoci potřebným.

Po ukončení studia teologie se stal členem katedrální kapituly v Osmě. Doba jeho vysvěcení na kněze není nikde uvedena. Mladého kanovníka zvolili dokonce r. 1201 za podpřevora.

Dominika si vážil i jeho biskup Diego D'Azebes. Proto ho v r. 1203 vzal s sebou na cestu do severní Evropy, odkud měli přivést nevěstu pro syna Kastilského krále. Jednání mělo úspěch, ale při druhé cestě, když vedli snoubenku v doprovodu do Španělska, ta náhle zemřela. Biskup i Dominik získali na této cestě cenné poznatky, které byly rozhodující pro jejich další život. V jižní Francii poznali sektu katarů (čili albigenské podle města Albi) a valdenské heretiky a v Německu zase slyšeli o pohanských Kumánech původem z Asie. Valdenští hlásali život v chudobě, ale neuznávali církevní hierarchii. Ale nauka katarů byla v základě nekřesťanská a navazovala na staré dualistické učení manichejců a vyžadovala přehnanou askezi. Po návratu ze severu šel biskup s Dominikem do Říma požádat o dovolení jít na misie ke Kumánům. Ale papež nesouhlasil a požádal je, aby se připojili

k cisterciákům, které pověřil misionářskou prací mezi bludaři na jihu Francie.

Misionářská činnost cisterciáků nebyla úspěšná. Biskup a Dominik se zamýšleli nad příčinami neúspěchu. Lidé si všímali nejen věroučných článků, ale i života kazatelů. A tady katoličtí hlasatelé evangelia zaostávali za heretiky. Řešení bylo v tom, nehlásat jen pravou nauku, ale i podle ní žít. Povzbuzovali cisterciácké misionáře k pokračování v kázání, ale také k životu v chudobě. Biskup a Dominik jim dali příklad. Královskou delegaci poslali zpět do Kastilie a začali vést život chudých kazatelů. Chodili jen pěšky, kázali, vedli s heretiky diskuse a katolíky posilňovali ve víře. To pak začali dělat i papežští misionáři a papež Inocenc III. schválil v r. 1206 tuto formu apoštolátu.

Přibližně v téže době založil Dominik v Prouille u Toulouse ženský klášter, který měl doplňovat působení kazatelů. Řeholnice měly dávat příklad evangelní dokonalosti a podporovat modlitbou práci misionářů. Koncem r. 1207 odešel biskup Diego do své diecéze, a tam brzy zemřel. Dominik pokračoval v apoštolské práci.

V té době albigenští zabili papežského legáta a papež vyhlásil proti nim křížové tažení. Katolická strana nakonec zvítězila, ale tyto události ohrožovaly Dominikovu misii. V době největších bojů se uchýlil do kláštera v Prouille a tamodtud podnikal apoštolské cesty do okolí.

Po skončení bojů odešel Dominik do Toulouse, aby tam uskutečnil plán, kterým se už nějakou dobu zabýval. Uvědomil si, že na trvalé upevnění víry nestačí jen přechodná kázání. Je třeba založit pevná střediska, kde by se žilo podle evangelia a odkud by se zároveň šířila hluboká náboženská kultura. Tak vznikla idea řehole kazatelů, v níž by se spojila důkladná teologická učenost s ideálem mnišství. Kláštery neměly mít trvalé příjmy, mniši se měli živit almužnou. První zakládající členové složili slib do Dominikových rukou v r. 1215. Toulouský biskup povolil činnost Dominika a jeho druhů ve své diecézi ihned. Při žádosti o celocírkevní schválení, žádal papež, aby si Dominik zvolil stanovy některé už existující řehole. Dominik si zvolil řeholi sv. Augustina a přizpůsobil ji cílům svého společenství. Papež Honorius III. řeholi schválil v r. 1216. Řehole se nazývala „Řád kazatelů“, latinsky „Ordo praedicatorum“. Ale jsou všeobecně známi podle jména svého zakladatele jako „dominikáni“.

V r. 1217 odešly první skupiny dominikánů z toulouské diecéze do Španělska, do italské Boloně a do Paříže. Styky dominikánů s pařížskou univerzitou přenesly bohaté plody pro řád i pro celou církev. Dominika od začátku plně zaměstnávaly organizační problémy. Při tom konal i některé zvláštní úlohy, jimiž ho pověřil papež. Jednou z nich byla reforma římských řeholnic. V r. 1220 podnikl velkou misii mezi heretiky v severní Itálii. Při tom založil kláštery ve více městech.

V r. 1221 se v Boloni konala druhá generální kapitula řehole. Po kapitule se bratři rozešli do dalších zemí. Dominik odešel na misijní cestu do severní Itálie, ale už ho začínaly opouštět síly. Vrátil se do Boloně a jeho život skončil mezi spolubratry 6. srpna 1221. Byl, podle svého přání, pochován „pod nohy spolubratří“, to je pod podlahu kostela sv. Mikuláše v Boloni.

Lid projevoval Dominikovi úctu už za jeho života pro jeho svatý život i pro řadu zázraků, které se děly už za jeho života. Tuto úctu schválil papež Řehoř IX. a prohlásil r. 1234 Dominika za svatého.

Sv. Dominikovi bývá přisuzován vznik modlitby Růžence. To není zcela jisté, rozhodně se však o rozšíření této modlitby řád dominikánů velmi zasloužil.

Bohatá historie Řádu kazatelů je už jiná kapitola a zde o ní nebudeme hovořit. Jen připomeňme, že do Čech dominikáni přišli přičiněním krakovského provinciálního převora Gerarda koncem první třetiny 13. století. Jejich první sídlo bylo při kostele sv. Klimenta na Novém Městě Pražském.

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i lud'om, A.Franzena: Církevní dějiny,

M.P.

www.op.cz aj,

Zápis z jednání Farní rady 13. 6. 2014

1) Rekonstrukce západní stěny kostela sv. Jana Nepomuckého

Jednání se zúčastnil p. Frána, majitel stavební firmy, která má rekonstrukci provést (firma už dříve v kostele provedla řadu stavebních prací). Firma umožní zaplacení druhé části platby do dvou let. Rekonstrukce tedy začne v plánovaném termínu, to je 7.7.2014, a potrvá asi 8 týdnů. P. Lohel bude informovat o stavebních pracích městskou i státní policii. Prosím farníky, kteří bydlí v blízkosti kostela, o ostražitost, zejména v nočních hodinách. Znovu prosíme o podporu pro získání potřebné částky na

první splátky. Na tento účel bude uspořádána mimořádná farní sbírka. Všem přispěvatelům předem srdečně děkujeme.

2) Městská část Praha 5 vyzvala naši farnost k odstranění přerostlých křovin v zadní části u kostela Nejsvětější Trojice. Tuto práci provedou naši farníci Stanislav Hojek a Petr Křížovský. Upřímné zaplat' Pán Bůh jim oběma.

3) Ke spolupráci na programu farního táboráku k ukončení školního roku ve čtvrtek 26. 6. bude vy-
zvána Cibulačka, sdružující maminky s dětmi z blízkého okolí našeho kostela sv. Jana Nep.

Vít Bobysud, předseda Farní rady

Zprávy z farnosti

PODĚKOVÁNÍ

Milá farní rodino,
s potěšením jsme vnímali, že naše radost byla zároveň i vaší radostí. Děkujeme za účast na
svatbě, za projevená blahopřání, dary duchovní i hmotné, za veškerou pomoc a podporu. Bůh vám
žehnej!

S vděčností novomanželé Terezie a Petr Grombířovi.

OMLUVA

A redakci nezbyvá než se s politováním omluvit za vynechané **-R** v příjmení květnových novoman-
želů. Jmenují se správně **GROMBÍŘOVI**. Nicméně **Terezka i Petr** jako jména zůstávají, tak je také
většina farníků zná a jejich svatba je věrohodná. Doufáme, že oni sami i celé farní společenství
omluvu velkoryse přijmou a Farní list budou i nadále pozorně číst. *Redakce FL*.

Farní výlet na Severní Plzeňsko

V sobotu 24.5.2014 ráno vyrazilo zhruba 26 poutníků autobusem směr Žlutice. Cesta probíhala
příjemně, bez rušivých vlivů, stačili jsme se pomodlit růženec i zazpívat poutní mariánskou píseň.

Zhruba v 9:45 jsme přijeli do Žlutic. Je to město s bohatou historií, bohužel skutečnost, že
městečko bylo v pohraniční oblasti, se na jeho vzhledu hodně podepsala. V 10 hodin jsme měli mši
sv. v kostele sv. Petra a Pavla, spojenou s májovou pobožností u krásné, květinami ozdobené sochy
P. Marie. Poté nás místní pan farář provedl kostelem a vynikajícím způsobem podal přednášku ohled-
ně výzdoby a historie kostela a života farnosti. Poutavá přednáška měla velký úspěch a pro ilustraci
z jeho řeči vybírám: „Minulý rok se mi odstěhoval za prací poslední ministrant. Nyní se stěhuje za
prací varhanice. Tak tady na této osamělé vartě zůstávám sám.“ Smutná skutečnost našeho severo-
západního pohraničí.

Po prohlídce kostela jsme se šli naobědvat do místní restaurace. Po obědě šli zájemci na prohlídku místního muzea, kde je vystaveno faksimile Žlutického kancionálu. Paní průvodkyně nám poskytla výklad o zajímavé historii kancionálu a jeho záchraně jako českého majetku. Řada farníků se pak zúčastnila prohlídky velmi rozsáhlého žlutického podzemí. Na náměstí všichni obdivovali zdobný barokní morový sloup Nejsvětější Trojice (1704).

Začalo pršet a tak následoval rychlý přesun do autobusu a cesta do Manětína. Cestou jsme se zastavili

v moštárně v obci Stvolny, kde si každý mohl koupit mošt nebo medovinu. Městečku Manětín se říká barokní perla západních Čech. To už silně pršelo, ale to nevadilo, protože jsme absolvovali prohlídku místního zámku. Někteří naši zkušení poutníci upozornili, že prohlídku manětínského zámku jsme již kdysi absolvovali v rámci pouti do kláštera v Plasích. Po skončení prohlídky přestalo pršet a tak jsme se vydali na obhlídku zámeckého parku a někteří si dali malé občerstvení v zámecké kavárně. Nastal čas na nástup do autobusu a cesta na Rabštejn nad Střelou. Toto městečko se pyšní názvem

nejmenší městečko ve střední Evropě (s počtem cca 68 obyvatel). Je zde velmi hezký zámek a klášter. Oboje je však zavřené. Obec je situovaná do kopce a tak jsme se prošli hezky udržovanými domky až k řece Střele. Ta je opravdu celoročně velmi studená. Přes řeku se v Rabštejně klene gotický most, jedna z nejstarších technických památek Plzeňska. U mostu je restaurace, kde jsme se občerstvili a pokračovali po krátké poradě a hlasování dále na Mariánskou Týnici. Zde jsme již před lety byli, ale od té doby se

hodně změnilo. Nádherné mariánské poutní místo s cisterciáckým proboštvím je již částečně opraveno, další opravy i výstavba jedné boční kaple podle původních dochovaných Santiniho plánů probíhá. Na staveništi panuje čilý ruch, prohlídky se nekonají. Měli jsme štěstí, že byla otevřena hlavní loď bývalého kostela, kde se nás ujal jeden z místních restaurátorů a pověděl nám mnoho zajímavého z historie a současnosti Mariánské Týnice i o zde umístěné sádrové skulptuře Lidických dětí. Pak již následovala cesta do Prahy s poděkováním Bohu za krásné a šťastné putování, které tentokrát skončilo poněkud později, až ve 20:30 hod.

Vítek Bobysud

Dodatek: Organizátorovi poutě Vítovi B. velmi děkujeme za vzorné vypracování trasy a programu naší cesty, otci Lohelovi za duchovní doprovod a Matce našich cest za šťastný návrat.

Ohlédnutí za Nocí kostelů

V rámci Noci kostelů k nám do farnosti zavítalo přes 300 návštěvníků i přesto, že mnohé odradilo špatné počasí z kraje večera. Ohlasy byly velmi milé.

Vše probíhalo dle programu uvedeného v návštěvnických brožurkách a je znát, že tato akce se dostává do povědomí široké skupině obyvatel.

Hlavně bych chtěl poděkovat všem, kteří byli nápomocní při organizaci, která vždy vyžaduje nemalé úsilí. Osvědčená je i spolupráci se Sdružením pro záchranu Malostranského hřbitova v čele s paní Janou Trojanovou.

Velký dík patří všem účinkujícím jak z řad farníků, tak i přátelům- muzikantům a zvláště sboru Acant, který nás už navštívil o Velikonocích, a orchestru Šarbilach.

I tak je stále v organizaci co zlepšovat a doufám, že příští ročník s přispěním Vašich modliteb a sil bude ještě lepší.

Václav Dráb

První svaté přijímání

V neděli 22.6.2014 přistoupilo po roční přípravě k prvnímu svatému přijímání v kostele sv. Jana Nepomuckého 6 dětí z naší farnosti- 4 děvčátka a 2 chlapci. Slavnost byla umocněna současným slavením svátku Těla a Krve Páně. S dětmi se radovali jejich rodiče a příbuzní a celá farnost za ně děkovala a prosila o jejich vytrvalost v dalším vyučování ve víře a životě z víry.

Jarní farní vycházka do Krtně

V sobotu 14.6. 2014 jsme se podle plánu vydali na odpolední vycházku do nedaleké Krtně. Bylo nás 13 statečných, včetně kočárku s malým Toničkem Křížovských. Krteňská lokalita měla být cílem již loňské podzimní farní vycházky, ale z technických důvodů byl tehdy na poslední chvíli program změněn a jako alternativu jsme navštívili Ořech.

Tentokrát se nám sice podařilo do Krtně dorazit, ale ani letos to nebyla cesta jednoduchá. Trochu zmatku jsme zažili hned na začátku cesty, kdy jsme vytvořili dvě skupinky u různých východů z metra Stodůlky. Nicméně se nám podařilo sjednotit se (jak vzácné v dnešní tak rozdělené společnosti !) a vyrazit společně za jedním cílem – **kostelíkem v Krtni**. Vůdce výpravy P. Lohel nasadil od začátku vysoké pochodové tempo, ale nejen jeho zářivě bílá „kolárková košile“ na čele skupiny, ale i drobný déšť donutil i věkově zralejší účastníce přidat do kroku. Tak jsme se nejprve cestou podél dálnice a později úzkou silnicí brzy dostali k úpatí kopce, na němž se tyčila zdaleka viditelná dominanta okolního kraje – **románský kostelík svatých Jana a Pavla**. Déšť ustal, kopec jsme hravě zdolali a udržovaným hřbitovem jsme se dostali až ke vchodu do kostela. P. Lohel měl sice velký svazek klíčů různého druhu, ale ani jedním z nich se nepodařilo otevřít kostelní mříž a staré dřevěné dveře. Naši „koumaví“ muži však jedním z klíčů dokázali otevřít boční vchodové dveře do věže a tak jsme se úzkým točitým dřevěným schodištěm dostali na kostelní kruchtu s malými varhanami a získali tak krásný výhled shora do interiéru kostela. To už ale dorazil i organizátor výpravy Vítek Bobysud a hned z kruchty začal podávat historický výklad o krteňském kostelíku. Naši rezignaci na otevření hlavního vchodu do kostela však nepřijal a s pomocí spreje a několika párů rukou (hlavní

pár patřil Petrovi Křížovskému) se podařilo zámek uvolnit a dveře otevřít pro zevrubnější prohlídku kostela a připomenutí některých historických údajů.

Dnes již zaniklá **ves Krteň**, nyní součást městské části Prahy 13, byla již v raném středověku zmiňována jako majetek českých králů a údajně sloužila jako odpočinkové místo při jejich cestách na blízký Karlštejn. Z někdejší osady však zbyl jen osamělý kostel na kopci s dosud používaným hřbitovem. Kostel byl postaven v pozdně románském slohu ve 2.čtvrtletí 13.století. Neví se přesně, zda byl zasvěcen sv. Janu a sv. Pavlovi (mučedníkům zmiňovaným v mešní liturgii, jak upřesnil P. Lohel) hned při dokončení či byl tak „přesvěcen“ v pozdější době. V 16. až 18. století byl kostelík postupně rozšiřován o boční loď na severní straně, sakristii a byla zvýšena i jeho věž. V r. 1890 byly přístavby přizpůsobeny a upraveny do novorománského stylu. Původní klenba byla nahrazena kazetovým stropem, severní loď zvýšena a věž přestavěna. V kněžišti se dodnes zachovalo románské okno a na východní stěně pozdně románské nástěnné malby z konce 13.století. Malby zrestauroval v r. 1952 akad. malíř Miroslav Terš a také podal výklad jejich námětů. Správně je identifikoval a nám upřesnil P. Lohel. Představují: Křest Kristův, Obětování v chrámě, Josefův sen, Církevní učitelku a symboly evangelistů. Zařízení kostela je převážně pseudorománské. (Wikipedia). Kostel v současné době slouží k pravidelným bohoslužbám jen jednou do roka.

Prohlídku kostela jsme zakončili krátkou modlitbou, nyní již zruční klíčníci kostel zavřeli a Vít'a zavelel k další části vycházky. Cílem měla být malá kaplička (spíše Boží muka) a restaurovaná usedlost na protilehlém kopci. Vít'a rozmáchlým gestem ukázal na úvoz pod kopcem s tím, že cestu určitě projede i kočárek s malým Toničkem a snadno se tak dostaneme ke kapličce. Poté odfrčel svým autem, aby na nás počkal na kopci u kapličky. Ale velmi záhy se ukázalo, že ne vše je tak snadné a jednoduché jak se zdálo. P. Lohel jako první vstoupil do úvozu/strouhy a rychle mizel za obzorem. Naše skupina se rozdělila: nedůvěřiví (včetně rodičů s kočárkem) příkop obešli a vydali se loukou nad ním ke kapličce. Ty důvěřivé (ovce) sestoupily do úvozu a vydaly se za svým pastýřem. Ten nenávratně zmizel a opuštěné ovce si pomalu razily cestu rozbahněným úvozem až jejich předvoj dvou statečných (ovcí) zapadl do mazlavého páchnoucího bahna téměř po kolena a tím definitivně skončilo stíhání pastýře. Zapadnout do bahna bylo velmi snadné, ale vyproštění? Za vyděšeného bečení zbylých ovcí, bez naděje na pomoc zvenčí, se první z předvoje v bahně doslova vyválela a její běloskvoucí sportovní obuv byla k nepoznání, stejně jako nová krásná kabelka, předtím všemi obdivovaná, úplně ztratila svou krásu a „glanc“. Nicméně, ovce jsou ovce, tak s trochou pověstné tvrdohlavosti v bahně neutonuly, ale vydrápaly se na pevnější drny a statečně doskákaly ke kapličce, ke které suchou nohou doputovali ti „nedůvěřiví“ a kde již čekal P. Lohel, aby odradil k přístupu ke kapličce, obrostlé vysokými kopřivami. A čekal také Vít'a, který se s řehotem (jinak se to nedá říci) bil v prsa za to, jakouže to cestu označil. Všichni jsme prošli cestou kolem pěkně zrestaurované usedlosti a vydali se po silniče zpět k metru Stodůlky. A protože všichni máme (jako správní křesťané) velkou dávku humoru, celou zpáteční cestu jsme se výtečně bavili. Ty nejpostiženější a zapáchající rozvezl Vít'a domů a před kostel sv. Jana. Jak je možné, že P. Lohel absolvoval celý výlet bez poskvrny a metrem se dostal včas na sloužení večerní mše sv. u sv. Jana, je dodnes záhadou. Boží cesty jsou opravdu nevyzpytatelné a zcela jiné než ty naše cesty lidské.

Výlet do Krtně byl nádherný, nezapomenutelný, podle dnešní moderní mluvy „adrenalinový“ a „zážitkový“. Díky Bohu, Vítkovi Bobysudovi, P. Lohelovi i všem „účastníkům zájezdu“.

EPILOG. K popisu vycházky patří další událost. Jedna z účastnic po návratu zjistila, že jí chybí peněženka s nemalým finančním obsahem (naštěstí ne s doklady). Po následné nedělní mši se „svěřila se svým bolem“ Vít'ovi a ten okamžitě zavelel „na Krteň“ a takřka ji přinutil odjet známým směrem. Krteňský kopec byl zalitý sluncem – krásná procházka, ale bez výsledku. Farnice se rozpomněla, že ještě s jednou další navštívila na srazu v metru Stodůlky hygienické zařízení. Vít'a opět zavelel, zařízení znovu navštívit! Neuvěřitelné se stalo skutkem! Farnici, (tentokrát na rozdíl od turistické soboty převlečené za dámu), se dostalo ihned při vstupu od obsluhujícího manželského páru vřelého přivítání s tím, že byla již od soboty očekávána. Muž třímal v ruce peněženku, žena s milým úsměvem čekala s objetím!! I tak se dá slavit Trojičný svátek (byla právě neděle se svátkem

Nejsvětější Trojice)! Takže voláme s R. Rollandem: *Dobry člověk ještě žije!* Jenže nám ho naše média neukazují - on je totiž nenápadný, koná ve skrytosti, není zajímavý, ale ŽIJE! Díky Bohu!

OKÉNKO VÍRY

MODLITBA V ČASE CÍRKVE

548. Jak se modlila první křesťanská obec v Jeruzalémě?

Na začátku Skutků apoštolů je psáno, že v první jeruzalémské obci, vychované Duchem Svatým k životu modlitby, věřící „setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách“ (Sk 2,42)

549. Jak Duch Svatý zasahuje do modlitby církve?

Duch Svatý, niterný učitel křesťanské modlitby, vychovává církev k životu modlitby a stále hlouběji ji uvádí do kontemplace a do sjednocení s nezbadatelným tajemstvím Krista. Způsoby modlitby, které jsou vyjádřeny v apoštolských a kanonických spisech, zůstávají směrodatné pro křesťanskou modlitbu.

550. Jaké jsou podstatné způsoby křesťanské modlitby?

Jsou to velebení a klanění (adorace), prosebná a přímlová modlitba, díkůvzdání a chvála. Eucharistie obsahuje a vyjadřuje všechny způsoby modlitby.

551. Co je to velebení?

Velebení je odpověď člověka na Boží dary: velebíme Všemohoucího, který nám od počátku žehná a zahrnuje nás svými dary.

552. Jak lze definovat klanění?

Klanění (adorace) je postoj člověka, který uznává, že je tvorem před svým třikrát svatým Stvořitelem.

553. Jaké jsou formy prosebné modlitby?

Může to být prosba o odpuštění nebo pokorná a důvěryplná prosba za všechny naše potřeby, jak duchovní, tak tělesné. Avšak první skutečností, po níž máme toužit, je příchod Božího království.

554. V čem spočívá přímlová modlitba?

Přímlová modlitba spočívá v prosbě ve prospěch druhého. Připodobňuje naši modlitbu Ježíšově modlitbě a spojuje nás s ní. On se u Otce přimlouvá za všechny lidi. Zvláště za hříšníky. Přímlova se má vztahovat i na nepřátele.

555. Kdy se Bohu vzdávají díky?

Církev vzdává Bohu díky neustále, především slavením eucharistie, v níž jí Kristus dává účast na svém díkůvzdání Otci. Každá událost se pro křesťana stává důvodem k díkůvzdání.

556. Co je to modlitba chvály?

Chvála je způsob modlitby, v níž se bezprostředněji uznává, že Bůh je Bohem. Je naprosto nezištná: opěvuje Boha pro něho samého a vzdává mu slávu prostě proto, že je.

Vydává:**Redakční rada:****Uzávěrka:****Náklad:****Internet:**

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

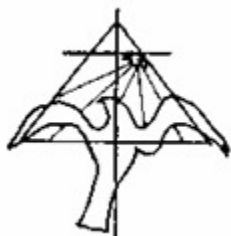
P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>**Grafická úprava:** V. Dráb**Č.ú.: 125708379/0800****Neprodejně**

Košířský farní list

září

KŘÍŽ A KRUCIFIX

První zpráva, s níž nás seznamují světové dějiny a která způsobila trápení a bolest, zněla: Proč? Položil ji satan, první skeptik. „Proč vám Bůh řekl, že nesmíte jíst z každého stromu v ráji?“ Od té doby se často tázal malý lidský duch: „Proč?“ a nejvíce: „Proč je bolest na světě?“ „Proč je tak ostře vedle blaha utrpení?“

Problém utrpení má svůj symbol, a tímto symbolem je k ř í ž . Proč je kříž symbolem utrpení? Protože se skládá ze dvou břevn, jednoho svislého a druhého příčného. Horizontální je břevno smrti, neboť jako smrt leží dole, srazeno, plošně. Kolmé břevno je břevno života, neboť každý život směřuje vzhůru. Křížení jednoho břevna s druhým značí protiklad mezi životem a smrtí, radostí a smutkem, smíchem a pláčem, veselím a bolestí, mezi naší vůlí a vůlí Boží. Kříž může vzniknout jen tehdy, leží-li břevno radosti přes břevno smutku. Jinými slovy: Boží vůle je kolmé břevno, naše vůle je příčné břevno; jakmile naše přání a chtění postavíme proti vůli Boží, tvoříme kříž. Tím se stává kříž symbolem utrpení a smutku.

Je-li však kříž symbolem problému utrpení, pak ukazuje krucifix jeho řešení. Rozdíl mezi křížem a krucifixem tvoří Kristus. Ježíš Kristus, vtělená Láska, ukřižovaný z lásky k nám, proměňuje utrpení láskou v radostnou oběť. Ti, kteří Krista důsledně přijímají, jsou pak ti, kteří sejí v slzách – a mohou žnout s jásotem, jsou truchlící – a jsou potěšeni, trpí – a mohou s Ním vládnout; jen krátký Velký pátek berou na sebe kříž a budou prožívat věčný Hod Boží velikonoční ve štěstí. Láska je vpravdě stěžejní bod, v němž se příčná břevna smrti a svislá břevna života smiřují podle učení, že veškerý život vzniká smrtí.

Zde se odlišuje řešení Kristovo od každého jiného řešení problému utrpení. Svět se setkává s problémem utrpení buď tím, že jej popírá nebo pokusem učinit jej neřešitelným. Popírání se dociluje zvláštním druhem sebehypnosy, která tvrdí, že utrpení je klamná představa a že spočívá v nedostatku víry; neřešitelným se činí pokusem uniknout utrpení; moderní člověk se totiž domnívá, že je lepší hřešit než trpět.

Ježíš Kristus naopak nepopírá utrpení a ani se nepokouší mu uniknout. Střetá se s ním a dokazuje, že utrpení samo není cizí Bohočlověku. Utrpení má tedy svou určitou úlohu v životě. Je zvláštní, jak naše citění pro utrpení je lépe vyvinuto než citění pro potěšení, a pak naše schopnost trpět daleko převyšuje radost. Potěšení roste až k určitému bodu uspokojení a my cítíme: bude-li tento bod překročen, stane se pak skutečně trápením. Bolest naproti tomu může stále růst, i když křičíme: „Dost!“, dosahuje bodu, kdy už ji nemůžeme snést a přece se kupí dál, až usmrtí.

Důvod, že máme větší schopnost trpět než se radovat, zdá se spočívat v tom, že Bůh chtěl, aby ti, kteří žijí mravně zdravě, vypili zde poslední krůpěj z kalicha hořkosti, neboť v nebi žádné utrpení není. Mravně dobří lidé však nikdy nezakusí úplnou hloubku radosti zde na zemi, protože mnohem větší štěstí je čeká v nebi.

Pán ukazuje na kříži, že láska, když se setká se zlem, nemůže se projevit v jiné formě než v utrpení. Má-li být zlo přemoženo dobrem, musí člověk nevinně trpět. Učení Ukřižovaného tedy je takové, že utrpení nesmí být nikdy odděleno od lásky a chápáno samo pro sebe. Říká nám jinými slovy, že

1. utrpení je: oběť bez lásky
2. oběť je: utrpení s láskou.

Utrpení (smutek v duši) je oběť bez lásky.

Ukřižování neznamena jednoduše: oslavení utrpení. Křesťanské umrtvování bylo někdy nespřímně vykládáno jako idealizace bolesti. Jako by Bůh měl z nás větší radost, když trpíme, než když se radujeme.

Bolest jako taková nemá žádný posvěcující účinek, její přirozené působení je v tom že se uzavřeme, své myšlenky usměřujeme na sebe jako na střed, a používáme naší slabosti jako omluvy pro každou pohodlnost a nepozornost. Co vždy je spojeno s tělesnou trýzní, jako cvičení v pokání nebo umrtvování, nemá samo v sobě smysl učinit člověka lepším. Často jej učiní dokonce horším. Jestliže je bolest oddělena od lásky, vede člověka k přání, aby druzí byli jako on; to jej činí surovým, nenávisným, roztrpčeným. Není-li bolest posvěcena příklonem, láskou k někomu, - pak rozjitří rány, spálí všechny jemnější city duše, činí ji násilnou a brutální. Bolest jako taková není proto žádný ideál; je-li oddělena od lásky, pak je to kletba; neboť místo toho, aby učinila duši lepší, sežehne ji a činí ji horší.

Obrátme se nyní k jiné straně obrazu: Bolest se nedá popřít; nikdo jí nemůže uniknout. Musí ji s láskou přijmout a učinit z ní oběť. Uvaž pozorně svou vlastní zkušenost! Neříká ti srdce a rozum, že láska dokáže – do určitého stupně – překonat přirozený cit bolesti, takže určité věci, které by byly jinak bolestné, ti působí radost, jestliže vidíš, že jsou pro druhé prospěšné? Jinými slovy: láska dovede přetvořit bolest a učinit ji obětí, – a to je vždy zároveň i radost. Jestliže např. ztratíš peníze, není pak ztráta zmírněna zjištěním, že někdo, kdo je velmi chudý a tobě je drahý, je našel?

Jestliže tvá hlava je mučena bolestmi, tvé tělo zemdlelo od dlouhého bdění u lože tvého nemocného dítěte, - není bolest zmírněna myšlenkou, že tvou láskou a oddaností nabylo dítě opět zdravé? Nikdy bys neprožil tuto radost, ani bys neměl nejmenší tušení o tom, co tvá láska dokáže, kdyby sis neuvědomil tuto oběť! Kdybys však neměl lásku, pak by byla oběť jen bolestí, utrpením a břemenem, zůstala by jen bolest.

A tak přichází pomalu na světlo pravda, že naše největší štěstí je v tom, že víme, že prokazuje svou obětí druhému dobro; a naproti tomu důvod, proč bolest je trpká, je v tom, že nemáme nikoho, koho milujeme a pro něhož můžeme trpět. Láska je jediná síla na světě, která činí bolest únosnou a víc než to, která ji přetvořuje v radost oběti.

Úvahu biskupa F.J. Sheena k letošnímu nedělnímu svátku

Povýšení svatého kříže 14. září z pracovního překladu knihy „Bůh mezi námi“

upravil P. L.

Liturgický kalendář **září 2014**

3. středa	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
7. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
8. pondělí	Svátek Narození Panny Marie
9. úterý	Sv. Petra Klavera, kněze
10. středa	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12. pátek	Jména Panny Marie
13. sobota	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve

14. NEDĚLE	Svátek Povýšení svatého kříže
15. pondělí	Památka Panny Marie Bolestné
16. úterý	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. středa	Sv. Kornélia, papeže a Cypriána, biskupa, mučedníků
19. pátek	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. sobota	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze a druhů mučedníků
21. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
23. úterý	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. pátek	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. sobota	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. NEDĚLE	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. pondělí	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. úterý	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Oprava stěny kostela sv. Jana Nep.

Během letních měsíců se podařilo opravit část zadní stěny kostela sv. Jana Nep. Zatím se uhradilo 250 000 Kč, z toho bylo zaplacené 150 000 Kč z příspěvku Ministerstva kultury a 100 000 Kč z příspěvku dárců ve farnosti. Z celkové částky 420 000 Kč zbývá uhradit ještě 170 000 Kč. Tento úkol nás čeká v tomto a příštím roce. Budeme tedy dále prosit, sbírat a šetřit na tento účel. Zatím vděčné Pán Bůh zaplat' všem štědrým dárcům i všem, kteří se podílejí na realizaci této opravy!

Schůze farní rady

Schůze farní rady se uskuteční v pátek 12. září po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Setkání starších farníků

V pátek 19. září bude v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po večerních bohoslužbách další setkání starších farníků nad papežskou exhortací „Radost evangelia“. Setkání budou pokračovat během dalších pátků.

Katecheze dospělých

Pravidelné katecheze dospělých s výkladem Janova evangelia budou pokračovat na první a třetí sobotu v říjnu, tedy 4. a 18. října.

Katecheze školní mládeže

Katecheze školní mládeže budou od začátku října dále probíhat ve farním sále sv. Jana Nep. vždy ve čtvrtek od 15.00 hod. do 15.45 hod. Děti, které docházely na katecheze v minulém školním roce se nemusí znovu přihlašovat. Pokud jde však o nové účastníky, je nutný souhlas a přihlášení od rodičů těchto dětí u P. Lohelia. První hodina se předpokládá ve čtvrtek 2. října.

Úmysly Apoštolátu modlitby na září

Aby **mentálně postižené osoby** byly obklopeny láskou a pomocí, kterou potřebují k důstojnému životu. (*Všeobecný*)

Aby křesťané inspirováni Božím slovem **sloužili chudým a trpícím**. (Evangelizační)

Za moudrost a Ducha Svatého pro všechny děti a studenty, jejich rodiče a učitele. (Národní)

Svatý Januáriuš, biskup a mučedník – památka 19. září

V září si připomínáme řadu známých a nám blízkých světců, zvláště pak slavíme slavnost našeho patrona sv. Václava. Dnes se vydáme po stopách světce z jižní Itálie.

O životě sv. Januária (italsky: san Gennaro) víme poměrně málo. Nejstarší rukopisy, které se o jeho životě zmiňují, jsou ze 7. – 8. století. Sv. Januáriuš byl biskupem v jihoitalském městě Benevento a v čase pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána přišel se svým jáhnem Festem a lektorem Desidériem do přístavního města Pozzuoli u Neapole, aby navštívil ve vězení jáhna Sossia, kterého znal. (Město Pozzuoli, latinsky Puteoli, známe ze Skutků apoštolů. Zde přistál sv. Pavel, když cestoval do Říma. A odtud dál pak pokračoval pěšky.)

Ale císařský prokonzul dal uvěznit i biskupa Januária a jeho dva společníky. Odsoudil je spolu se Sossiem k roztrhání medvědy. Pak ale rozsudek změnil a poručil aby byli sťati. S nimi sťali i pozzuolského jáhna Prokula a dva věřící Eutycha a Aukcia, kteří proti odsouzení biskupa a jeho společníků protestovali. Jako datum se uvádí 19. září 305.

Sv. Januáriuš je zmiňován i v nejstarších církevních martyrologiích, jako je např. Jeronýmovo martyrologium z 5. stol. nebo liturgický kalendář z Karthága. Úcta biskupa – mučedníka se rychle rozšířila a byl považován za svatého. To potvrdil papež Sixtus V. r. 1586. Byl uctíván jako patron Neapole a jako ochránce při různých pohromách, zejména zemětřeseních a erupcích Vesuvu. Jeho relikvie byly přeneseny v 5. stol. do Neapole, pak do Beneventa, na Monte Vergine a r. 1497 definitivně do Neapole.

Relikviář s krví

Jeho úcta dosáhla největšího vrcholu ve vrcholném středověku, ale je velmi živá i v naší době. Je to v důsledku pravidelně se opakujícího zázraku. Zaschlá krev světce, uchovávaná v relikviáři v neapolské katedrále se totiž mění v tekutou krev ve svátek světce 19. září a v sobotu před první květnovou nedělí. První zmínka o tomto zázraku byla zapsána

Bronzová busta světce

r. 1389. Při této příležitosti se konají v Neapoli mohutná procesí.

A podobně je světec slaven i mezi italskými emigranty, zejména v USA.

Papež Pavel VI. v r. 1966 v promluvě ke skupině neapolských poutníků připomněl tento zázrak, když řekl: „... jako tato krev, která vzkypí při každém svátku, tak může kypět, prospívat a upevňovat se i víra neapolského lidu“.

Podle pramenů z Internetu (R. Ondruš: *Blízki Bohu i ľudom, Santiebeati, Heiligenlexikon, Cath.Enc.*)

MP

Zprávy z farnosti

POUTNÍ SLAVNOST

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15.srpna se konala v kapli na Klamovce i letos poutní slavnost za velké účasti věřících z naší farnosti. V krásně uklizené a květinami vyzdobené kapli sloužil mši sv. ke cti patronky kaple P.Lohelius. Zpěvem mariánské

Nejmłodší poutník Toniček Křížovský na kruchtě kaple

písně doprovodili liturgii všichni přítomní a v mohutném chóru vyjádřili láskyplnou atmosféru kaple. Naše zbožné ženy ji pak přenesly i do prostoru před kaplí, kde nabízely své výborné sladké výrobky. Farní společenství se v srpnovém podvečeru sjednotilo v mariánské úctě a lásce.

(fotky na předchozí stránce M. Hronková)

Panno Maria Nanebevzatá, oroduj za naši farnost!

Pražští biskupové

6.část

Dalším biskupem na pražském stolci se stal **Kosmas** (4.března 1091 - 10.prosince 1098), a ano, je to současník kronikáře Kosmase. Biskup Kosmas byl zvolen ještě za vlády Vratislava II., ale na svou investituru si musel počkat až do roku 1095 za vlády Břetislava II. Kosmas za svůj poměrně krátký úřad stihl několik velmi podstatných věcí. Vysvětit hlavní oltář katedrály sv. Víta, sv. Václava a sv. Vojtěcha, která se začala stavět právě za vlády Břetislava II. Biskup Kosmas se také velkou měrou zasadil o definitivní zákaz pohanství, jsou bořeny posvátné háje a místo nich jsou stavěny katolické kostely zasvěcované zemským patronům. Definitivně také končí období slovanské liturgie, ze Sázavského kláštera jsou vyhnáni slovanští mniši a na Břetislavovu žádost jsou do Sázavy povoláni benediktini. Biskup Kosmas umírá 10. prosince léta Páně 1098.

Po Kosmasově smrti je na biskupský stolec jednomyslně dosazen **Heřman** (28. února 1099 - 17. září 1122). Biskup Heřman pocházel ze Saska, a ještě před svojí investiturou vyjednal mír mezi Břetislavem II. a uherským králem Kolomanem. O biskupu Heřmanovi se píše, že to byl nadaný diplomat, a ač byl sám Němec, pomáhal udržet český stát za hluboké politické krize v 11. století. Sám zažil na knížecím stolci čtyři Přemyslovce, kteří se střídali po vzájemných zradách a zásahů Říše. České země se v tuto dobu stávají Říšským lénem, což vede k obrovské závislosti na Říši. Heřman spolu s olomouckým biskupem se snaží o alespoň částečnou samostatnost církevní správy, což se mu nedaří. V Čechách se navíc znovu rozmáhají pohanské mravy, které se sice biskup snaží potlačit, ale bez pevného postoje panovníka (kteří se střídali velice často) byl tento úkol nad jeho síly.

Zdroje: Tisíc let pražského biskupství (973-1973) K. Schwarzenberg a kol. Řím 1973. Josef Vašíček

OKÉNKO VÍRY

TRADICE MODLITBY

557. Jak důležitá je tradice ve vztahu k modlitbě?

Prostřednictvím živé tradice Duch Svatý učí Boží děti v církvi modlitbě. Modlitba se totiž neomezuje na spontánní projev vnitřního hnutí, ale zahrnuje kontemplaci, studium a pochopení duchovních skutečností, které věřící zakoušejí.

U PRAMENŮ MODLITBY

558. Jaké jsou prameny křesťanské modlitby?

Prameny modlitby jsou: *Boží slovo*, jež nám dává „nesmírně cenné poznání“ Krista (Fil 3,8); *liturgie církve*, jež hlásá, zpřítomňuje a sděluje tajemství spásy; *božské ctnosti*; *každodenní situace*, protože v nich se můžeme setkat s Bohem.

„Miluji Tě, Pane, a jediná milost, o kterou tě prosím, je, abych tě miloval věčně. Můj Bože, nemůže-li můj jazyk každou chvíli opakovat, že tě miluji, kéž alespoň mé srdce ti to opakuje při každém nadechnutí“ (sv. Jan Maria Vianney)

559. Existují v církvi různé cesty modlitby?

V životě církve existují rozmanité cesty modlitby, spojené s rozdílnými historickými, společenskými a kulturními souvislostmi. Je věcí učitelského úřadu rozlišit, nakolik jsou věrné tradici apoštolské víry a úkolem pastýřů a katechetů je vysvětlit smysl, který se vždy vztahuje k Ježíši Kristu.

600. Jaká je cesta naší modlitby?

Cesta naší modlitby je Kristus. Naše modlitba se obrací na Boha, našeho Otce, ale dochází až k němu, jen když se, aspoň v úmyslu, modlíme ve jménu Ježíše. Jeho lidství je totiž jediná cesta, kterou nás Duch Svatý učí modlit se k našemu Otci. Proto liturgické modlitby končí slovy „skrže našeho Pána, Ježíše Krista.

561. Jakou úlohu má v modlitbě Duch Svatý?

Protože Duch Svatý je niterným učitelem křesťanské modlitby a my „ani nevíme, oč se máme vlastně modlit“ (Řím 8, 26), církev nás vybízí, abychom ho vzývali a prosili při každé příležitosti: „Přijď Duchu Svatý!“

V byzantské liturgii nacházíme tuto modlitbu k Duchu sv.:

„Duchu svatý, nebeský Králi, Duchu Pravdy, Duchu Utěšiteli, který všude přebýváš a vše naplňuješ, poklade všeho dobra, prameni Života, přebývej v nás, očisť nás a spas nás! Ty, který jsi dobrý!“

562. V čem je křesťanská modlitba mariánská?

Církev se ráda modlí k Marii a s Marií, dokonalou osobností modlitby, pro její mimořádnou spolupráci s působením Ducha Svatého, aby s ní velebila a vzývala Pána. Maria nám totiž „ukazuje cestu“, kterou je její Syn, jediný prostředník.

563. Jak se církev modlí k Marii?

Církev se modlí především modlitbu Zdravas Maria, již prosí o přimluvu Panny. Další mariánské modlitby jsou růženec, Akathistos, Paraklésis, hymny a chvalozpěvy různých křesťanských tradic.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

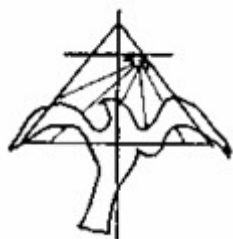
150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

říjen

DĚTI BOŽÍ

Jeden kazatel prohlásil, že naším nejdůležitějším titulem je být dítětem Božím.

Co to však znamená být dítětem Božím? Snad nám pro začátek pomůže malý exkurs do pohanské a biblické oblasti.

V pohanských náboženstvích šlo o výchovu k nebeským bohům. Jednotliví bohové nestáli podle hodnosti, ale se zřetelem ke svému postavení ve zcela zvláštních vzájemných vztazích. Zda byly tyto příbuzenské vztahy míněny pouze obrazně nebo měly spočívat ve skutečném plození se na každý pád nedá jednoznačně tvrdit.

Ve stoe byly děti Boží každopádně pojímány v panteistickém smyslu. Nevěřilo se, že by lidé byli ve svém původu závislí na Bohu, nýbrž jej měli dosáhnout na cestě mystického sjednocení s ním, a tak dosáhnout božského stavu dětí Božích.

Ve Starém zákoně se setkáváme v Gen 6,1-2 s touto zprávou: „Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si je za ženy, všechny, jichž se jim zachtělo.“ Zde však nejde o případ bytostí z výšin, z nebeského světa, ale mluví se o tzv. heroích bájného starověku.

Ex 4,22 jmenuje Izraele prvorozeným synem Božím. Tento způsob dětství Božího nebyl však chápán ani fyzicky ani mytologicky, ale byl zakořeněn ve smlouvě a vyvolení Izraele: „Slyšte, nebesa, naslouchej, země, tak promluvil Hospodin: „Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi“ (Iz 1,2). Také král jako představitel, reprezentant lidu, mohl být nazván synem Božím: „Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Když se proviní, budu ho trestat metlou a ranami jako kteréhokoli člověka“ (2 Sam 7,14).

Tato představa bude později individualizována, takže se každý Žid jako člen vyvoleného lidu bude honosit dítětem Božím a Bůh může být nazván Otcem: „Sirotkům buď otcem a jejich matce nahrad' muže. Tak budeš jako syn Nejvyššího, bude tě milovat více než tvá matka“ (Sir 4,10).

V době zaměření na eschatologickou budoucnost byl dětství Božímu vzhledem k zaslíbené spáse dán nový základ prostřednictvím izraelského společenského sebeuvědomění: „Což nemáme my všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh? Proč jsme vůči sobě věrolomní a znesvěcujeme tak smlouvu svých otců?“ (Mal 2,10).

Ve Starém zákoně se nikdy nechápu výroky o Božích dětech ontologicko-fyzicko-reálně, ale obrazně-analogicky.

Synoptická evangelia dále rozvíjejí tuto linii Starého zákona. Dítě Boží je darem s konečnou platností: „Blaze těm kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5,9) s univerzálním nadnárodním významem: „Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou

stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském" (Mt 8,11).

Pavel z toho rozvíjí „teologii dětí Božích“, která se vztahuje na všechny lidi: „Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (Gal 3,26-29). Ve víře v Pána Ježíše Krista jsou jedno. Kristus je „prvorozený mezi mnohými bratry“ (Řím 8,29). Toto dětství Boží skrze Syna Božího však znamená zároveň naplnění starozákonních zaslíbení. Dětství Boží pak jde ruku v ruce se svobodou od zákona: „Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče!“ (Gal 4,4-6). Dětství Boží pak znamená účast na postavení a na bytí Syna skrze Ducha: „Jako milované děti následujte Božího příkladu“ (Ef 5,1). Toto je nyní „závdavek“: On nám také vtiskl svou pečeti a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil“ (2Kor 1,22) při naplnění konečně platné skutečnosti.

V janovské teologii je dětství Boží základním poznávacím znamením křesťanů: „Hleďte, jak velkou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi...Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává, ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha“ (1 Jan 3,1.9). Toto z Boha narozené bytí není myšleno přirozeně, ale je názorným obrazem milosti darovaných spásných dober, která se ještě musí dovršit: „Milování, nyní jsme děti Boží, a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký je“ (1 Jan 3,2).

Biblické představy dětství Božího nejsou vesměs svérázné, ale všeobecně náboženské. Co je nové, je prostě intenzita a personalita Božího vztahu, které v nich dostávají svůj výraz. Když Nový zákon nazývá Ježíše Krista „Synem“, je tím zároveň myšlen tento osobní Boží vztah. Boží dětství znamená, od Boha jako „syn“, t. zn. jako, svobodný, odpovědný, milovaný v tomto světě existovat a setkávat se s bližními jako se spoluodpovědnými a Bohem milovanými.

Prožíváme měsíc říjen, který je ve znamení misijního poslání církve. Na jeho začátku stojí patronka misii, panna a učitelka církve, drobná, mladičká, ale duchovně nesmírně vitální sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Právě ona ukazuje cestu duchovního života, která je silnou ozvěnou evangelia, v němž čteme Kristova slova o dítěti jako vzoru pro život víry: „Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jstliže se neobráťte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském“ (Mt 18,2-4).

Sv. Terezie toužila vydat se do misijí a hlásat Krista vzdáleným národům. Představovala si velké plány, ale po hlubokých duchovních úvahách dospěla k poznání svého hlavního povolání, které spočívá v lásce. Ta se projevuje v každodennosti v docela obyčejných úkonech. Jako dítě není schopno velkých výkonů ve srovnání s dospělými a dává najevo svou lásku v maličkostech, tak i ten, kdo pochopil tzv. „malou cestu svatosti“ dovede svůj velký cit vyjádřit v malých gestech. Velká láska znamená velkou svatost. Ale ta velká láska se nemusí nutně projevit ve velkých činech navenek. Po této stránce chtěla zůstat Terezie po celý život Božím dítětem, vyjadřovat svou lásku ke Kristu v malých skutcích denního života.

P. L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

Všeobecný: Za **oblasti světa zasažené válkou** a násilím, aby jim Pán daroval pokoj a mír.

Evangelizační: Aby **oslavy Světového dne misii** probudily v každém věřícím nadšení k hlásání evangelia po celém světě.

Národní: Aby nás **úcta k Panně Marii** vedla k pozornosti vůči Božímu slovu a k pohotové službě bližním.

1. středa	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. čtvrtek	Památka svatých andělů strážných
3. pátek	První pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Františka z Assisi
5. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
6. pondělí	Sv. Bruna, kněze
7. úterý	Památka Panny Marie Růžencové
9. čtvrtek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
12. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
14. úterý	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. středa	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. čtvrtek	Sv. Hedviky
17. pátek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. sobota	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
21. úterý	Bl. Karla Rakouského
22. středa	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. čtvrtek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. pátek	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSV. TROJICE
28. úterý	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. pátek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Katecheze dětí školního věku

Ve **čtvrtek 2. října** budou **od 15 hod.** katecheze dětí školního věku. Děti, které chodily během minulého roku mohou přijít bez přihlášení. Nově přichozí je třeba přihlásit se souhlasem obou rodičů u P. Lohela.

Setkávání farníků v domečku

Další setkávání farníků v domečku u kostela Nejsv. Trojice budou pokračovat vždy **v pátek od 18.30 hod.** kromě druhého pátku v měsíci.

Schůze Farní rady

Farní rada se sejde **v pátek 11. října.**

Katecheze dospělých

Pravidelné katecheze dospělých s výkladem Janova evangelia budou **v sobotu 4. a 18. října** ve farním sále u sv. Jana Nep.

Úklid kostela sv. Jana Nep.

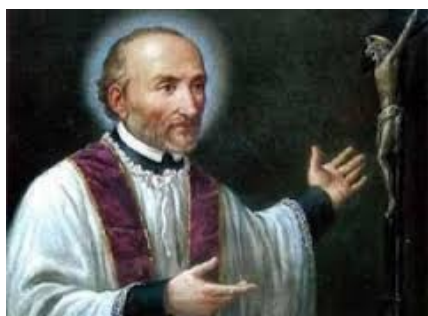
Generální úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí se uskuteční **v sobotu 25. října od 8 hod.** Jsou zváni hlavně mladší farníci.

Svatý Jan Leonardi, kněz – památka 9. října

Italský světec Jan Leonardi se narodil v obci Diecimo u města Lucca (nedaleko známé Pisy) roku 1541 jako sedmý syn v rodině. Od roku 1553 do 1558 navštěvoval farní školu ve Villa Basilica, potom se v městě Lucca vyučil lékárníkem. Tam se připojil ke skupině Colombini, jejíž členové si pod vedením dominikána Bernardiho dali za cíl vést intenzivní křesťanský život a pomáhat chudým a poutníkům. Tehdy požádal o přijetí do františkánského řádu, ale nebyl přijat. Stal se tedy lékárníkem.

Ale touha stát se knězem mu zůstala. Na radu svého zpovědníka opustil ve 26 letech povolání lékárníka a začal studovat teologii. Byl vysvěcen na kněze a primici sloužil r. 1572 na svátek Zjevení Páně. Pak se věnoval kazatelství, zpovídání a především výuce křesťanské nauky podle pravidel stanovených Tridentským koncilem.

Od biskupa dostal na starost kostel sv. Jana della Magione, při němž zřídil i školu. Při vyučování nezapomínal ani na zábavu pro děti. Jeho činnost měla velký úspěch i u dospělých. Svůj způsob vyučování shrnul roku 1574 v knížce *Dottrina cristiana* a ta sloužila v městě Lucca jako katechismus dvěstě let.

Aby získal podporovatele a pokračovatele založil laickou Společnost křesťanské vědy, schválenou biskupem a později i papežem. V roce 1574 založil Řád řeholních kleriků Matky Boží. R. 1583 svolal první generální kapitulu řádu. Sv. Jan Leonardi byl zvolen za generálního představeného s titulem rektor. Pak odcestoval do Říma, aby získal schválení řehole, kterou už předtím schválil biskup. Roku 1601 jeho Řeholní klerici otevřeli v Římě dům u kostela Santa Maria in Portico.

Jeho činnost nebyla v městě Lucca, která byla sídlem samostatné republiky, přijímána vždy se souhlasem. Byl považován za člověka, který narušuje veřejný pořádek a nemá respekt k městské autoritě. A byl z města vykázan. Žil pak v Římě a tam byl vážen. Papežem byl pověřen pomáhat při reformě řeholního života v řadě klášterů.

Mezi jeho spisy patří známé memorandum O reformě Církve, které poslal papeži Pavlu V.

Svatý Jan se připomíná i pro svůj misionářský zápal. Spolu s dalšími kněžími přispěl k vytvoření Kongregace Svatého stolce pro misie a ke vzniku Urbaniánské koleje při této Kongregaci.

Svá poslední léta prožil v Římě, kde zemřel 9. října 1609. Byl pohřben v kostele Santa Maria in Portico a pak byly jeho ostatky přeneseny do kostela S. Maria in Campitelli, který se stal sídlem vedení Řádu. Za blahoslaveného byl prohlášen papežem Piem IX. r. 1861 a kanonizován papežem Piem XI. v roce 1938.

V roce 2006 byl prohlášen patronem lékárníků a od r. 2007 je v nice na vnější stěně Petrského dómu jeho socha.

Závěrem si připomeňme slova papeže Benedikta XVI., který o sv. Janovi Leonardi promluvil při generální audienci konané v r. 2009 při 400-letém výročí smrti světce.

„Existuje však ještě další aspekt spirituality svatého Jana Leonardiho, který bych rád podtrhnul. V různých okolnostech zdůrazňoval, že živé setkání s Kristem se uskutečňuje v jeho Církvi, svaté, ale křehké, zakořeněné v historii, v jejích - někdy temných - dějinách, kde rostou společně zrna i koukol (srov. Mt 13,30). Přesto je ale vždycky Svátostí spásy. Protože měl toto pronikavé vědomí, že církev je polem Božím (srov. Mt 13,24), nepohoršoval se nad jejími lidskými slabostmi. Odporoval koukolu tím, že byl dobrým zrnem; rozhodl se totiž milovat Krista v církvi a přispět tak k tomu, aby se stále více stávala Jeho transparentním znamením. Velice realisticky viděl církev a její lidskou křehkost, ale také to, že je „Božím polem“, nástrojem Božím ke spáse lidstva. Ale nejenom to. Z lásky ke Kristu se pohotově přičiňoval o očistu církve, aby byla krásnější a svatější. Pochopil, že každá reforma musí probíhat uvnitř církve a nikdy proti církvi. V tom byl svatý Jan Leonardi opravdu mimořádným a jeho příklad zůstává nadále aktuálním. Každá reforma se zajisté týká struktur, ale v první řadě se musí dotýkat srdcí věřících. Pouze svatí, muži i ženy, kteří se nechávají vést božským Duchem a jsou připraveni přijmout radikální a odvážná rozhodnutí ve světle evangelia, obnovují církev a přispívají rozhodující měrou k vytváření lepšího světa.“

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, RaVat, Heiligenlexikon, stránka Řádu Matky Boží aj.) MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Diamantová svatba

Při děkovné mši sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého oslavili 11.9.2014
manželé

ALENKA A MILAN PRÁGEROVI

60. výročí dne, kdy si v chrámu Matky Boží před Týnem slíbili manželskou lásku, úctu a věrnost. Slíbili a na svém slibu s pomocí Boží dodnes trvají!

Oba manželé - graduovaní matematici - vychovali dvě dcery a dočkali se tří vnoučat. Matematické geny a vlohy se v rodině silně uplatňují ve druhé i v třetí generaci, z čehož se naši oslavenci velmi těší.

V našem společenství všichni známe RNDr Milana Prágera, CSc. z tiráže Košířského farního listu, kde figuruje jako člen redakční rady. Kromě práce redaktorské pravidelně píše životopisy svatých, které jsou vždy poutavým shrnutím jeho pečlivých studií života známých a hlavně méně známých světců.

Spolu se všemi košířskými farníky našim oslavencům ze srdce přejeme, aby v další společné cestě získali i diamanty Boží lásky a slávy!

Požehnáním je k tomu provází

P.Lohelius

RŮŽENEC

Dne 13. května 1917 se třem malým pasáčkům ve Fatimě poprvé zjevila Panna Maria. Při každém dalším zjevení je vyzývala k denní modlitbě růžence, který je spjat s obětí a pokáním. Při zjevení dne 13.10.1917 pak o sobě prohlásila: JÁ JSEM VAŠE MILÁ PANÍ RŮŽENCE.

A co je to vlastně za modlitbu a co znamená slovo růženec? Pojdme se krátce podívat do historie a původu jména růženec. Jméno RŮŽENEC, ROSARIUM, ZAHRADE RŮŽÍ pochází ze středověku. Lidé vnímali přírodu jako duchovní skutečnost a zvláštní roli hrály květy, které symbolizovaly různé ctnosti a darovaly se Bohu. Modlitby byly vnímány jako duchovní květy. Modlitba růžence je spojována s DAROVÁNÍM, PODÁNÍM RŮŽÍ, tedy ZDRAVASŮ, PANNĚ MARIÍ. Z toho důvodu se jistě modlitbě říká VĚNEC Z RŮŽÍ neboli RŮŽENEC. Je to meditativní opakovací modlitba, přímluva k Panně Marii a modlitba k Bohu. Je to vlastně krátký životopis Ježíše Krista. Kompletní klasický růženec obsahuje tři úhelné kameny vykupitelského díla Ježíše Krista: vtělení, obětí kříže a vzkříšení tj. vítězství nad d'áblem a smrtí. Je klíčovým prvkem duchovního života katolíků a významným prvkem mariánské úcty. Jako růženec se též označuje pomůcka - šňůrka s navlečenými korálky a křížkem nebo růžencový prstýnek. Tento způsob modlitby lze vystopovat už u sv. Pavla, poustevníka z Théb ve 3. stol., který ráno naplnil kapsy 300 kamínky, které postupně po stanovené modlitbě vyhazoval. Mniši v klášteře též používali kamínky či kuličky nebo uzly na provaze při odpočítávání 150 žalmů. Pro negramotné bratry a též i laiky mniši stanovili místo žalmů 150 krát modlitbu Otče náš. Začátkem 2. tisíciletí se rodí modlitba Zdravas Maria a postupně byla připojena k výše uvedené tradici. Místo Otče náš se odpočítává a recituje 150 krát Zdravas Maria s jednou modlitbou Otče náš na začátku každého desátku. Kolem r.1130 tak vzniká tzv. MARIIN ŽALTÁŘ. Sv. Dominik popularizoval žaltář Panny Marie a dávná tradice, podporovaná nejvyššími autoritami Církve, připisuje sv. Dominikovi a jeho řeholi zásluhu v šíření a popularizaci modlitby růžence v Církvi. Žaltáře Panny Marie se šířily hlavně v Německu. V letech 1410 – 39 Dominik Pruský, kolínský kartuzián, předkládá věřícím Mariánský žaltář: 150 modliteb Zdravas Maria propojených s úryvky z evangelia. Dominikán Alain de la Roche v 15. st. vydal Mariánský žaltář pod názvem RŮŽENEC PANNY MARIE. Růženec pak r. 1521

zjednodušil dominikán Alberto de Castello, který vybral z původních 300 úryvků z evangelií k meditaci jen 15. Konečná definitivní forma růžence se zrodila za pontifikátu papeže Pia V, který ji r. 1569 standardizoval a zavedl pro celou církev.

Tématem posvátného růžence se zabývali mnozí papežové. Papež Pius XI. v apoštolském l. listě v r. 1934 vyhlásil: Růženec Panny Marie je potřeba považovat za počátek a základ řehole sv. Dominika.

Papež Lev XIII. vydal 13 encyklik o růženci, kde vysvětloval růžencovou nauku o poslání Panny Marie v Církvi a ve světě a znovu potvrdil modlitbu posvátného růžence pro celý svět.

Svatý Jan XXIII. klade místo růženci hned po mši sv. a breviáři a pro laiky po účasti ve svátostech (viz encyklika Grata Recordatio r.1959).

K poslední úpravě růžence došlo přispěním papeže sv. Jana Pavla II., který jej obohatil o pět tajemství světla, obsahující klíčové události z veřejného života Páně: křest v Jordánu, proměnění vody ve víno v Káně galilejské, zvěstování evangelia, proměnění na hoře Tábor a ustanovení eucharistie.

M. Val.

Památku Panny Marie Růžencové máme uvedenu v Liturgickém kalendáři a oslavíme ji 7.října.

OKÉNKO VÍRY

DUCHOVNÍ VŮDCOVÉ MODLITBY

564. Jakým způsobem nás světci vedou v modlitbě?

Světci jsou našimi vzory v modlitbě a také je prosíme, aby se přimlouvali u Nejsvětější Trojice za nás a za celý svět. Jejich přimluva je nejvyšší službou, jakou prokazují Božímu plánu. Během dějin církve se ve společenství svatých vyvinuly různé spirituality, které učí žít a praktikovat modlitbu.

565. Kdo může vychovávat k modlitbě?

Křesťanská rodina je prvním místem výchovy k modlitbě. Zvláště se doporučuje každodenní rodinná modlitba, protože je prvním svědectvím života modlitby církve. Katecheze, modlitební skupiny a „duchovní vedení“ jsou školou modlitby a napomáhají jí.

566. Jaká místa jsou vhodná pro modlitbu?

Modlit se je možné všude, ale volba vhodného místa není pro modlitbu bezvýznamná. Kostel je vlastní místo liturgické modlitby a eucharistické adorace. Také jiná místa napomáhají modlitbě, jako domácí „modlitební koutek“; klášter; svatyně.

Dobrý vychovatel.

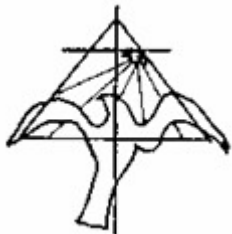
Modli se za své děti! A modli se se svými dětmi! Nauč své děti nějakou malou modlitbu, ale ať se ji modlí denně Nestyd' se před svými dětmi přiznat, že také ty sám teprve nyní chceš pochopit nesmírný význam modlitby. Kdo se modlí, má oporu. Kdo se modlí pravidelně, má oázu pokoje a nachází duchovní sílu. Kdo se modlí se svými dětmi, dává jim mnohem více pro život než kdyby jim odkázal domy. Kdo se modlí nachází uzdravení. Kdo se modlí nachází vhléd a světlo pro lepší cestu. Kdo se modlí, stává se svobodným od temných mocností, které dnes stále více hrozí. Modli se se svou rodinou! Neboť Bůh ti bude blízko. Zjistíš, jak silněji se tvá rodina proměňuje.

Modlíci se rodiče jsou dobrými vychovateli. Mluv více s Bohem o svých dětech!

Tvůj čas pro děti je důležitější než tvé peníze! Bez tvé lásky se jejich život zvrhne!

Herbert Madinger

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

listopad

SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

Znovu jsme na začátku měsíce listopadu, kdy se nám hlásí všichni svatí v jedné z největších slavností církevního roku.

Kdo jsou ti „svatí“? Mluvíme o lidech mimořádné svatosti, o kterých věříme, že jsou u Pána

v nebi. Svatost má vlastně a plně jediné Bůh. Člověk může být nazván svatým pro podobnost s Bohem v dokonalém jednání, v uctívání Boha a službě bližnímu. Někdy slyšíme, že je „svatým“ nazýván člověk mimořádné svatosti ještě na zemi, jako byla například Matka Tereza z Kalkaty. V Novém zákoně má však toto slovo širší význam. Pavel nazýval všechny věřící křesťany „svatými“, ne jen ty, kteří osvědčili mimořádnou svatost. Předchozí papež Benedikt XVI. v jedné homilii při svatořečení Josemarii Escrivy zdůraznil, že na svaté nemáme pohlížet jako na nějaké gymnasty, kteří dokázali provádět různé veletoce, na něž nikdo jiný nestačí, a tak nezbyvá nic jiného než je obdivovat. Jak výstižně uvedl: „V tomto případě by svatost byla vyhrazena pár velikánům, jejichž

obrazy vidáme na oltářích, kteří se od nás obyčejných hříšníků velmi liší.“ To je pomýlené pojetí svatosti. Často je svatým ten, kdo koná obyčejné věci s neobyčejnou láskou, kdo snáší trpělivě každodenní těžkosti života, kdo se dokáže přemáhat a nést věrně svůj kříž.

V apoštolském krédu vyznáváme: „Věřím ve společenství svatých.“ Nejde tedy jen o osobní svatost ve spojení s dokonale svatým Bohem, ale také o prožívání této svatosti s jinými svatými. Často se lidé také ptají, zdali budou v nebi s těmi, které měli během pozemského života rádi. Odpověď vyznívá kladně.

Slova „společenství svatých“ popisují pouto jednoty mezi všemi, živými i mrtvými, kteří se stali přesvědčivými následovníky Ježíše Krista. Oblíbeným příměrem sv. Pavla pro tuto jednotu bylo „tělo Kristovo“. O věřících řekl: „Tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy“ (Řím 12,5). Údy Kristova těla jsou navzájem spojeny, takže „trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny“ (1 Kor 12,26). Ježíš se modlil, aby jeho následovníci byli spolu tak těsně spojeni, jako on byl spojen s Otcem (Jan 17,20-23).

Toto těsné a živé spojení všech, kdo patří Bohu skrze Ježíše, je tím, co krédo nazývá „společenství“. Když vyznáváme, že věříme ve společenství svatých, říkáme tím, že žijeme v jednotě se všemi následovníky Ježíše Krista.

Věříme, že Ježíšovi věrní následovníci, kteří již zemřeli, zůstávají ve společenství s jeho následovníky žijícími na zemi. Z Božího pohledu není rozdíl mezi lidmi, kteří jsou „živí“ a „mrtví“ ve smyslu jejich lidské, fyzické existence, příliš důležitý. Bůh je mimo čas a ve srovnání s naším věčným životem jako duchovních bytostí vidí náš život na zemi jako krátkou, prchavou etapu. Záblesk této perspektivy můžeme spatřit v učení Ježíše Krista, který tvrdil, že lidé kteří odešli z tohoto života, nejsou mrtví. Židům, kteří tomu nevěřili, řekl: „...nečetli jste v knize Mojžíšově...jak Bůh Mojžíšovi řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův? On přece není Bohem mrtvých nýbrž Bohem živých“ (Mk 12,26-27). Ti, kdo jsou hodni vzkříšení, jsou pro Boha živí (Lk 20,24.38). Ježíš dokonce Petrovi, Jakubovi a Janovi předvedl, že starozákonní „svatí“ jsou živí, když hovořil s Mojžíšem a Eliášem na hoře proměnění (Mk 9,4). Ježíš zjevil, že závoj, který odděluje „svaté“ na zemi od těch, kteří fyzicky zemřeli, je ve skutečnosti velmi tenký!

Proto věříme, že „svatí“, kteří odešli z tohoto života, jsou nyní spojení s Bohem v nebi. Vhodně to ilustruje příběh o kajícím lotrovi v Lukášově evangeliu 23,43, protože Ježíš mu slíbil: „...dnes budeš se mnou v ráji.“ Také věříme, že někteří zemřelí svatí procházejí po smrti očistěním, které je připraví na vstup do plné slávy v Boží přítomnosti v nebesích.

Společenství svatých zahrnuje celý Boží lid – ty, kdo jsou v nebi, ty, kdo jsou na zemi, a dokonce i ty, kdo jsou očišťováni v očistci. Všichni tyto lidi jsou ve společenství, protože mají skutečný vztah s Bohem skrze Ježíše Krista, a tudíž jsou „jedno tělo v Kristu a jeden druhému slouží jako jednotlivé údy“ (Řím 12,5). Jak tuto záležitost popisuje Druhý vatikánský koncil: „Někteří jeho (Ježíšovi) učedníci putují na zemi, jiní se po smrti očišťují, další jsou oslaveni a hledí „jasné na samého trojjediného Boha, jak je“ (LG 49).

Tradiční katolická teologie nazývá tyto svaté žijící na zemi „církví bojující“ (stále bojující dobrý boj víry), ty, kdo jsou v očistci, „církví trpící“, a ty, kdo jsou v nebi, „církví vítěznou“. Nejedná se však o tři rozdílné „církve“, ale všechny společně tvoří církev Ježíše Krista. Všichni však – i když v různém stupni a různým způsobem – jsme navzájem spojeni k téže lásce k Bohu a k bližním a zpíváme týž hymnus slávy našemu Bohu.“

Věříme, že společenství svatých je mnohem více než jen zajímavý teologický koncept. Naše společenství se všemi Božími světci znamená, že žijící křesťané nejsou sami v boji proti světu, tělu a satanovi. Křesťané jsou součástí mocné armády všech časů, vedené Ježíšem jako jejím velitelem. Jsme součástí obrovského zástupu andělů a svatých, kteří žili před námi.

C. S. Lewis barvitě popsal, že Bůh zřejmě vidí všechny svůj lid jako ohromnou, jednotnou rodinu. Ve své knize Rady zkušeného ďábla Zmarchob vysvětluje mladšímu ďáblu, jak satanovi pomáhá úzkoprsý pohled mnoha křesťanů na církev:

Jedním z našich největších spojenců v současnosti je samotná církev. Chápej mě správně. Nemyslím tím církev, která se rozprostírá přes všechny věky a v celém prostoru a je zakořeněná ve věčnosti, strašlivá jako armáda s korouhvemi. To, přiznávám, je pohled, při kterém se dělá nevolno i těm nejsmělejšímu pokusitelům. Ale lidé ji naštěstí téměř nevidí.

(C.S. Lewis, The Screwtape Letters (New York: Macmillan, 1961), s. 12. Česky Rady zkušeného ďábla (Praha: Návrat domů, 2010).

Možná je to štěstí pro ďábly, ale veliké neštěstí pro křesťany! Jednou z hlavních satanových strategií, jak bojovat proti církvi, je rozdělit a izolovat její členy jeden od druhého a tím je připravit o sílu, kterou mohli dostávat od svých bližních ve společenství svatých.

P.L.

Použitá literatura: Příruční slovník biblický, Praha 1940,

Alana Schreck: Katolíci, Návrat domů, Praha 2013. Monitor, ročník XI., číslo 18, s. 7.

1. sobota	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2. neděle	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pondělí	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4. úterý	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
9. NEDĚLE	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pondělí	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. úterý	Památka sv. Martina, biskupa
12. středa	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13. čtvrtek	Památka sv. Anežky České, panny
15. sobota	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. NEDĚLE	33. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. úterý	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21. pátek	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. sobota	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
24. pondělí	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučeníků
25. úterý	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
30. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Odpustky pro duše v očistci:

V sobotu 1. 11. a v neděli 2. 11. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. 11. je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Katecheze dospělých

Další katecheze s výkladem Janova evangelia budou v sobotu 1. a 15. listopadu ve farním sále u sv. Jana Nep.

Zasedání farní rady

Zasedání farní rady se uskuteční v pátek 14. listopadu po večerních bohoslužbách v domečku.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka se uskuteční v sobotu 6. prosince od 15.30 hod. ve farním sále sv. Jana Nepomuckého.

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

Všeobecný: Aby **opuštění lidé** zakoušeli Boží blízkost a podporu bližních.

Evangelizační: **Za dobré formátory**, aby moudře vedli mladé seminaristy, řeholníky a řeholnice.

Národní: **Aby Boží království bylo posledním cílem**, ke kterému každým dnem svého života směřujeme vědomě.

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY 10. ŘÍJNA 2014

Přítomní : V. Funda, S. Hojek a P.Lohelius.

1/ Oprava části zadní stěny kostela sv. Jana Nepomuckého byla dokončena a byl podepsán předávací protokol. K uhrazené částce 250 000,- Kč bude v blízké době zaplacen dalších 50 000,- Kč z farního účtu, kde jsou uloženy příspěvky farníků na tento účel s úsporami, které tvoří nedělní sbírky. Zbývající částka 130 000,- Kč bude hrazena během příštího roku 2015. Počítá se v ní se státním příspěvkem. Vřelé díky všem obětavým dárcům.

2/ K příjmům farnosti bude přičteno nájemné z pozemku u kostela Nejsvětější Trojice, který farnost pronajímá Ústřední správě hřbitovů. Podle vyhotovené a arcibiskupstvím pražským schválené smlouvy půjde o částku 2000,- Kč měsíčně.

3/ Pravidelný úklid kostela sv. Jana Nepomuckého bude kromě J. Plíška zajišťovat v součinnosti s ním Terezie Fundová. Velké jarní úklidy budou dvakrát do roka: na jaře a na podzim. Letošní podzimní úklid se stanovil na 25. října od 8.00 hod. Počítá se s účastí především mladších dobrovolníků.

4/ Termín Mikulášské besídky byl stanoven na sobotu 6. prosince od 15.30 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Zapsal P. Lohelius

Svatý Albert Veliký, biskup a učitel církve – památka 15. listopadu

Svatý Albert se narodil okolo roku 1200 (udávají se letopočty 1196 a 1206) v rodině rytíře v Lauingen na horním Dunaji v Bavorsku. V mládí odešel do italské Padovy studovat „svobodná umění“. (My si připomeneme, že na této univerzitě později studoval právo náš sv. Jan Nepomucký.) Svobodná umění obsahovala, mezi jiným, gramatiku, rétoriku, aritmetiku, astronomii, hudbu. Bylo to všeobecné vzdělání. Již tam projevil velký zájem o přírodní vědy. Během pobytu v Padově se seznámil s dominikánským řádem, který byl založen nedávno předtím. Do tohoto řádu pak také v Padově r. 1223 vstoupil. Velký vliv na něho měla kázání bl. Jordána Saského, nástupce sv. Dominika ve vedení řádu.

Kde absolvoval studium teologie, není z historických zpráv jasné. Po vysvěcení na kněze byl pověřen vyučováním na různých místech v Německu. Zdokonaloval se dále v teologii na slavných univerzitách té doby, zejména v Paříži. V té době také zahájil svou mimořádně bohatou literární činnost, ve které pokračoval celý život. V r. 1248 byl pověřen, aby založil dominikánské studium v Kolíně nad Rýnem. Z Paříže si přivedl do Kolína svého vynikajícího žáka sv. Tomáše Akvinského. Albert studoval kriticky řeckého filosofa Aristotela, a jeho filozofii postavil do služeb teologie. V tom pak sv. Tomáš pokračoval. R. 1254 byl sv. Albert zvolen provinciálem Teutonské provincie řádu, která zahrnovala dominikánské komunity roztroušené na velkém území střední a severní Evropy.

Papež Alexander IV. jej jmenoval biskupem v Řezně. Tam působil dva roky 1260-62. Urban IV. přijal jeho rezignaci na biskupský stolec a z jeho pověření Albert v letech 1263-1264 kázal v Německu a v Čechách, odkud se pak vrátil do Kolína, kde opět pracoval jako učitel, badatel a spisovatel. V roce 1274 se účastnil 2. koncilu v Lyonu.

Albertova metoda zkoumání přírodních jevů spočívala v jednoduchém pozorování, v popisu a klasifikaci. Tím otevřel cestu, kterou se pak další bádání začalo ubírat.

Všechny Albertovy spisy (Opera Omnia) byly publikovány dvakrát. V Lyonu r. 1651 ve 21 svazcích velkého formátu a v Paříži r. 1890-99 ve 39 svazcích menšího formátu.

Je s podivem, jak mohl jediný člověk při takovém pracovním zatížení a duševní námaze tohle všecko zvládnout.

Celý život zůstal Albert pokorným a skromným a velmi zbožným člověkem. Zemřel ve své cele v Kolíně r. 1280. Jeho ostatky odpočívají v kolínském kostele sv. Ondřeje, jeho lebka ve farním kostele jeho rodiště Lauingen.

Blahořečen byl papežem Řehořem XV. r. 1622 a za svatého prohlášen Piem XI. dne 16. prosince 1931. Zároveň byl prohlášen Učitelem církve. Papež Pius XII. ho v r. 1941 prohlásil patronem přírodovědců.

O sv. Albertu promluvil papež Benedikt XVI. na generální audienci r. 2010. Z jeho projevu citujeme:

„Máme se od něho ještě mnohé učit. Svatý Albert ukazuje, že mezi vírou a přírodními vědami není rozpor, třebaže v dějinách došlo k několika nedorozuměním. Muž víry a modlitby, jakým byl sv. Albert, se může klidně věnovat studiu přírodních věd, rozvíjet poznání mikro i makrokosmu a objevovat zákony vlastní materii, poněvadž to všechno přispívá k výživě touhy a lásky k Bohu. Bible k nám mluví o stvoření jako o prvním jazyce, kterým nám Bůh, jenž je svrchovanou inteligencí, „Logem“, zjevuje něco o sobě. Kniha Moudrosti například praví, že přírodní úkazy, obdařené velikostí a krásou jsou jakýmsi uměleckými díly, jejichž prostřednictvím můžeme analogicky poznat Autora stvoření (srov. *Mdr* 13,5). Tímto klasickým středověkým i renesančním přirovnáním je možné podat svět přírody jako knihu, kterou napsal Bůh a kterou čteme na základě různých vědeckých přístupů.“

Podle pramenů z Internetu (*Heiligenlexikon, Santebeati, Cath.Encycl., RaVat aj.*)

MP

Zprávy z farnosti

Manželé *Renata a Peter Zafkovi*, věrní návštěvníci obou našich kostelů, oznamují, že 27.9.2014 do

jejich rodiny přibyla další holčička, tentokrát **Anička**. Rodičům blahopřejeme a spolu s nimi se radujeme z nového života. Těšíme se na Aniččino přijetí do farního společenství při křtu v kostele sv. Jana Nepomuckého v neděli **9.11. při mši sv. v 9 hod.**

Rodina Zafkova srdečně zve ke spoluúčasti na této slavnosti všechny spolufarňáky.

Aničce, její sestřičce Jozefínce i oběma rodičům přejeme hodně radosti, lásky a vytrvalosti v prožívání křesťanského rodinného života.

Pražští biskupové

6. část

Po biskupu Heřmanovi nastupuje na pražský biskupský stolec **Meinhard z Bamberka** (1122 – 3. 7. 1134). Kroniky se zmiňují o tom, že snad měl pocházet z Bamberka, kde vystudoval na kněze, ale investituru přijal od Mohučského arcibiskupa. Biskup Meinhard nechává v roce 1129 velmi nákladně opravit a znovu vyzdobit hrob svatého Vojtěcha. Bohužel v roce 1130 je biskup Meinhard obviněn z účasti na rozsáhlém spiknutí české a moravské šlechty proti knížeti Soběslavovi. Z tohoto zločinu se musel zodpovídat na biskupské synodě v Mohuči, které se také účastnil zvláště k tomu vybraný papežský legát. Synoda mu sice spoluvinu na spiknutí neprokázala, ale do té doby spolehlivá spolupráce mezi knížecím stolcem a biskupem byla vážně narušena. V roce 1133 byl navíc Meinhard obviněn papežským legátem z mnohých provinění (o jaký typ provinění se jednalo, kronikář nezmiňuje pravděpodobně proto, že z jeho pohledu se zdála vykonstruovaná opozicí). Celé toto obvinění se ukázalo jako nepravdivé. Později se zjistilo, že to byl pokus o odstranění „nevěrohodného“ biskupa. Biskup Meinhard umírá 3. července 1134 na zpáteční cestě z křtin uherského prince Bely.

Po smrti biskupa Meinharda nastupuje na pražský biskupský stolec vyšehradský probošt **Jan** (1134 – 8. 8. 1139). Na začátku svého působení na biskupském stolci biskup Jan I. společně s olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem vykonal pouť do Svaté země. Vztahy s olomouckým biskupem byly velmi přívětivé, což po celý raný středověk byla věc v Čechách vcelku nevídaná. Biskup Jan společně s olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem zakládá Strahovský klášter a do Čech zve řád premonstrátů. Jan umírá náhle (pravděpodobně na infarkt) 8. srpna 1139.

Po biskupovi Janovi nastupuje na biskupský stolec opat sázavského kláštera **Silvestr** a to v roce 1140. Tento biskup je zajímavý pouze tím že na biskupském stolci strávil necelý rok. Na vlastní žádost byl svatým stolcem propuštěn a vrátil se zpět do sázavského kláštera.

Podle Internetu

Josef Vašíček

Slavnost Všech svatých a vzpomínka na zemřelé

První listopadové dny nás vedou na místa kde v zemi odpočívají tělesné schránky našich drahých, kteří už skončili pozemskou pouť životem. Je mnoho lidí, kteří už dávno ztratili víru v Boha Stvořitele, víru v nesmrtnost duše, víru ve věčnost. A přece i tito lidé spěchají na hřbitovy, i tito lidé zdobí hroby svých přátel. Co jiného ukazují ta světla planoucí na hřbitovním poli než to, že v hlubinách srdcí těch, kteří hroby svých drahých

zemřelých zdobí, zůstala alespoň jiskřička víry ve věčný život. Ti zemřelí dosud žijí v srdcích těch kdo navštěvují a zdobí jejich hroby. A právě ten dosud živý vztah živých k lidem dávno zemřelým je projevem třeba

už dávno zapadlé víry, která se znovu hlásí k životu a náhle se opět probouzí... Vzpomínku na

zemřelé předchází už v dávné křesťanské tradici SLAVNOST VŠECH SVATÝCH. Společně byli oslavováni již od 4.stol. Řekové slavili tehdy všeobecný SVÁTEK MUČEDNÍKŮ první neděli po letnicích. Řecká slavnost se slavila i v Římě. Výraznějšího rozvoje došla až v 7. stol. Papež Bonifác IV. dostal pohanský chrám Pantheon a upravil ho k bohoslužebným účelům. Dal do něj převést veliké množství ostatků svatých a zasvětil ho 13.5.610 ke cti Matky Boží a všech mučedníků. Od té doby byla slavena hromadná oslava všech mučedníků dne 13.5. Papež Řehoř III. (731-741) zasvětil v bazilice sv. Petra oratorium Mučedníkům a všem spravedlivým a nařídil, aby zde byly slaveny vigilie a sloužena mešní liturgie na oslavu všech svatých. Zároveň se od 8.stol. v Irsku a v Anglii začal slavit Svátek všech svatých. Tak se krystalizovala myšlenka hromadné oslavy všech svatých, až Řehoř IV. (827-844) rozšířil svátek všech mučedníků ve SLAVNOST VŠECH SVATÝCH a přeložil ji na den 1.listopadu.

Také VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ má svoji dávnou historii. Všechna náboženství všech kultur odedávna věřila v nesmrtelnost lidské duše a v posmrtný život. Platí to i o některých antických osobnostech, např. Senecovi, Horaciovi apod. Ve Starém zákoně nalézáme 30 denní smutek za zemřelého význačného muže spojený s přinášením obětí. Čtení z II.knihy Makabejské nás informuje, že Juda v knize Izraele uspořádal sbírku 2 tis.drachem, kterou poslal do Jeruzaléma, aby byla podána oběť za padlé a aby jim byly odpuštěny hříchy. Křesťané se též od nepaměti modlili za zemřelé a slavili mši sv. V roce 403 přikázal Amalar z Mét nové oficium za zemřelé. Biskup Isidor ze Sevilly předpisoval mnichům, aby mše konaná v den po Seslání Ducha sv. byla sloužena za duše zemřelých (7.stol.). Uznávaným svátkem Vzpomínky na všechny věrné zemřelé je až v roce 998, kdy opat Odillo z Cluny nařídil slavit památku všech zesnulých 2. listopadu. Takto se snažil čelit přetrvávajícím pohanským obřadům. V Aragonii začali kněží v tento den slavit 3 mše za zemřelé a tento zvyk potvrdil v 18.stol. papež Benedikt XIII. pro všechny kněze ve Španělsku, Portugalsku a v Latinské Americe. V r. 1915 Benedikt XV. dovolil toto trojí celebrování v jeden den pro celou církev. Kromě slavení tohoto svátku spojeného s možností získání plnomocných odpustků se slouží i tzv. 30 GREGORIÁNSKÝCH MŠÍ, které církevní sněmy nařizovaly za zemřelého biskupa či opata.

Velcí tři papežové Pius X., Benedikt XV. a Pius XI. chtěli velmi účinně pomoci duším v očistci. Dávali všem věřícím, kteří jsou v milosti posvěcující, možnost získat PLNOMOCNÉ ODPUSTKY pro duše v očistci v té podobě a rozsahu, který platí i dnes.

Pomáhejme duším v očistci jak jen můžeme. Přivlastňujme jim zásluhy svých dobrých skutků především mši svatých, plnomocných odpustků a jiných modliteb, sebezáporů a milosrdných skutků k bližním. A tuto vděčnost a lásku si ponecháváme v srdci po celý rok – nejen v listopadových dnech. Vždyť na zemřelé vzpomínáme při každé mši svaté.

"Nebylo zatím v dějinách civilizovaného národa, aby se u něj neprojevila úcta k jeho mrtvým a starost o jejich stánky posmrtné" napsal v 19.stol. Jan Neruda.

Doufejme, že ani generace po nás na pomoc zemřelým nezapomenou. Že budou i nadále věřit, že duše zemřelých žijí a že i jednou na nás budou myslet...

M.Val.

Wikipedia Katolik.cz

K.Filip: Vzpomínáme zemřelých. Katol.noviny,1986

OKÉNKO VÍRY

ŽIVOT MODLITBY

567. Jaké chvíle jsou pro modlitbu nejvhodnější?

Všechny chvíle jsou vhodné pro modlitbu, ale církev předkládá věřícím rytmy, které mají žít trvalou modlitbu; ranní a večerní modlitbu; modlitbu před jídlem a po jídle; denní modlitbu církve (liturgii hodin); nedělní eucharistii; posvátný růženec; svátky liturgického roku.

„Je třeba si vzpomenout na Boha častěji, než se dýchá“ (sv. Řehoř Naziánský)

568. Jaké jsou způsoby života modlitby?

Křesťanská tradice uchovala tři způsoby, jak vyjádřit a žít modlitbu; ústní modlitbu, rozjímání a vnitřní (kontemplativní) modlitbu. Jejich společným rysem je usebranost srdce.

ZPŮSOB MODLITBY

569. Jak lze charakterizovat ústní modlitbu?

Ústní modlitba zapojuje tělo do vnitřní modlitby srdce. Ani ta nejvnitřnější modlitba se bez ní nemůže obejít. V každém případě musí vždy vyvěrat z osobní víry. V modlitbě Otče náš nás Ježíš naučil dokonalé podobě ústní modlitby.

570. Co je to rozjímání?

Rozjímání (meditace je modlitební uvažování, především na základě Božího slova v Písmu svatém. Uvádí v činnost myšlení, představivost, city, touhu, aby prohloubilo naši víru, obrátilo naše srdce a posílilo naši vůli následovat Krista. Je přípravnou etapou ke spojení s Pánem v lásce.

571. Co je vnitřní modlitba?

Vnitřní (kontemplativní) modlitba je prostý pohled na Boha v mlčení a lásce. Je to Boží dar, chvíle čisté víry, během níž člověk hledá Krista, oddává se láskyplné vůli Otce a soustředí své bytí pod působení Ducha Svatého. Svatá Terezie z Avily ji definuje jako důvěrný vztah přátelství, „v němž člověk důvěrně hovoří s tím, o němž ví, že je jím milován“.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce (kromě měsíce července a srpna)
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

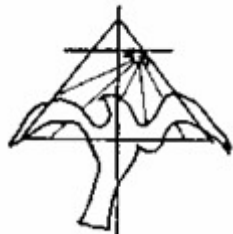
Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

12
prosinec
2014

Košířský farní list

prosinec

VTĚLENÍ A NAROZENÍ KRISTA

Představme si krásně zdobené balíčky ve třpytivých a různobarevných obalech převázané nádhernými mašlemi. Uvnitř těchto balíčků jsou však prázdné krabice. K čemu ta vnější paráda bez obsahu? Není něco podobného patrné ve vztahu mnoha našich současníků k adventu a vánočním svátkům? Mohou se potěšit půvabem adventního věnce nebo leskem vánoční výzdoby, líbeznými melodiemi vánočních písní, ale podstata jim uniká.

Přítom je jednoduše daná: pro nás lidi a pro naši spásu vtělený a narozený Boží Syn – Ježíš Kristus, který nepotřebuje žádnou parádu a jehož pozemský život je lemován chudými jeslemi a Kalvárií.

Chceme také vnějším projevem oslavit jeho první příchod na svět. Nezříkáme se proto zdobení kostelů, domácích příbytků i veřejných prostor. Zároveň však toužíme proniknout k oné podstatě, která se před námi znovu otevírá a zve nás k sobě, abychom prožili niterné spojení s ní.

Hlavním průvodcem na této pátrací výpravě zůstává Boží slovo v Písmu svatém. Skvělými pomocníky jsou však také moudří církevní učitelé a mezi nimi vynikající Tomáš Akvinský, zvaný „andělský učitel“ pro svůj pronikavý náhled do Božích tajemství, jímž se podobá andělům.

Jak nahlíží a přibližuje i nám lidem třetího tisíciletí tento středověký duchovní velíkán, přesahující svým vlivem svou dobu, tajemství Kristova prvního příchodu na svět?

Ve svém Výkladu Vyznání víry a Desatera píše:

„Jak jsme viděli, křesťan musí věřit nejen v Syna Božího, ale i v jeho vtělení. Svatý Jan, poté co řekl mnoho věcí složitých a obtížných k pochopení (Jan 1,1- 13), poukázal na jeho vtělení, když řekl: *a Slovo se stalo tělem* (Jan 1,14). A abychom něčemu z toho mohli porozumět, uvedu dva příklady. Je zřejmé, že Synu Božímu není nic tak podobné jako slovo počaté v našem srdci, avšak nepronesené. Dokud je toto slovo v srdci člověka, nezná ho nikdo jiný než ten, kdo ho vymyslel. Tak ani Slovo Boží, dokud bylo v srdci Otcově, nikdo kromě Otce neznal. Když však na sebe vzalo tělo – tak jako se slovo stává hlasem – tehdy se poprvé stalo zjevným a poznatelným. *Potom se ukázal na zemi a rozmlouval s lidmi* (Bar 3,38). Další příklad: ačkoli mluvené slovo lze poznat sluchem, přesto je nelze spatřit, ani se ho dotknout. Tak se i Slovo Boží stalo viditelným a hmatatelným, když bylo jakoby zapsáno v našem těle. A jako se listina, na níž je zapsáno slovo krále, nazývá královským slovem, tak se i člověk, s nímž je Slovo Boží spojeno v jedné hypostazi*), nazývá Synem Božím. U Izaiáše se říká: *Vezmi si velkou knihu a napiš do ní lidským písmem* (Iz 8,1); proto svatí apoštolové tvrdili: „který se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny“.

Tato skutečnost má pro nás nedožrnné důsledky. Především věříme, že Bůh ve svém jedno-

rozeném Synu Ježíši Kristu vzal na sebe lidství, abychom my mohli mít účast na jeho Božství.

Tato účast neznamená proměnu člověka v Boha. Bůh zůstává Bohem a člověk zůstává člověkem. Jde však o zvláštní přiblížení člověka k Bohu, které se děje ve spojení s Kristem a nemá nikde jinde odpovídající kvalitu. Žádné jiné náboženství, žádná jiná spiritualita nepřináší něco, čím by se mohly této účasti na Božím životě vyrovnat. Nikdo a nic nemůže umožnit takové spojení s Bohem jako Bohočlověk – vtělený Bůh Ježíš Kristus.

U nějakého autora můžeme znát jeho knihy, ve kterých nacházíme jeho myšlenky, to se ale nevyrovná osobní znalosti tohoto člověka, životu s ním. Teprve tehdy jej hlouběji poznáme a dokonaleji pochopíme, co sdělil ve svých spisech.

Když s někým člověk žije a má ho rád, chce se mu líbit. Žijeme-li s Bohem, přejeme si, aby v nás měl zalíbení. Proto musíme mít v nenávisti to, co se mu nemůže na nás líbit, totiž hřích. Miluje naši lidskou přirozenost, má však v nenávisti náš hřích. Vánoční chvalozpěv andělů: A na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení je také chápán a překládán jinými slovy: A na zemi pokoj lidem dobré vůle. Aby v nás měl Bůh zalíbení, máme být lidmi dobré vůle, těmi, kteří usilují o dobro a touží po osvobození z jakéhokoliv pouta zla. V tom je zahrnut důsledek Kristova příchodu na svět. Výzva k pokání, nápravě života, který je poznamenán účastí na Božím životě.

K adventu a vánočním svátkům proto patří pro křesťana neodlučitelně také zpovědnice. Je mnohem důležitější než adventní věnec nebo vánoční stromeček. Ty Krista a jeho příchod jenom symbolizují. Ve zpovědnici se však v Kristu smiřujeme s Bohem a se společenstvím církve. Očišťujeme se k hlubší účasti na Božím životě.

Přejeme-li si požehnané vánoční svátky, můžeme v tomto přání vidět podobnou myšlenku jako v blahopřejné písni: „Aby nás Pán Bůh miloval, hříchy odpustil, nebe dal“.

Prázdné balíčky nám nic neříkají. Jim se podobají prázdná lidská srdce. Bez adventního a vánočního světla Boží lásky nemůžeme plně žít!

*) Hypostaze je řecký starověký filozofický pojem, znamená to, co je pro něco či někoho základem. Křesťanská církev tento pojem přejala, aby jeho pomocí uchopila tajemství Boží trojedinosti. V křesťanství získal pojem hypostaze zcela specifický význam, začal být chápán jako osoba, ne však individuum. V Trojici jsou přítomny tři hypostaze, které zároveň tvoří nedělitelnou jednotu na základě své božské podstaty, která je všem společná. Hypostaze se liší od přirozenosti. V jedné hypostazi Kristově jsou přítomny dvě přirozenosti, božská a lidská.

P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2014

30.11. NEDĚLE

- 1. pondělí
- 3. středa
- 4. čtvrtek
- 6. sobota
- 7. neděle
- 8. pondělí

- 9. úterý
- 11. čtvrtek
- 12. pátek
- 13. sobota
- 14. neděle

1. NEDĚLE ADVENTNÍ

Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
Památka sv. Františka Xaverského, kněze
Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
Sv. Mikuláše, biskupa

2. Neděle adventní

Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY
PRVOTNÍHO HŘÍCHU - doporučený svátek

Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
Sv. Damasa I., papeže

Panny Marie Guadalupské

Památka sv. Lucie, panny a mučednice

3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

21.neděle
24.středa
25.čtvrtek
26.pátek
27.sobota
28.neděle
29.pondělí
30.úterý
31.středa

4. NEDĚLE ADVENTNÍ
ŠTĚDRÝ DEN
Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek
Slavnost sv. ŠTĚPÁNA, PRVOMUČEDNÍKA
Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa
Pátý den v oktávu Narození Páně
Šestý den v oktávu Narození Páně
Sedmý den v oktávu Narození Páně
Sv. Silvestr I., papež
Poděkování a prosba o Boží pomoc

1.1. 2015 čtvrtek

Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek

Oznámení

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v sobotu 6. prosince ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého v 15.30 hod.

Srdečně zváni jsou všichni farníci od nejmenších po nejzkušenější.

Farní rada

Farní rada se sejde v pátek 12. prosince.

Duchovní obnova

Adventní farní duchovní obnova bude v sobotu 13. prosince od 15.00 hod. Po první promluvě v zimní kapli sv. Václava bude dána příležitost ke sv. smíření a k eucharistické adoraci. Od 17.30 hod. bude následovat mše sv. s druhou promluvou.

Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

Všeobecný: Aby narození Vykupitele přineslo pokoj a naději všem lidem dobré vůle.

Evangelizační: Za rodiče, aby byli autentickými evangelizátory, kteří svým dětem předávají drahocenný dar víry.

Národní: Abychom v síle Ducha Svatého rozpoznávali, na čem v životě záleží a byli ryzí a **bez úhony pro den Kristův**

Evropské setkání mladých v Praze - Taizé 29.12.2014 – 2.1.2015

Milá farní rodino,
na konci tohoto roku přijedou do Prahy desetitisíce mladých lidí z různých evropských zemí, aby se zúčastnili setkání, pořádaného křesťanskou ekumenickou komunitou Taizé. Toto setkání se každoročně odehrává v některém z velkých evropských měst. Letos proběhne od 29.12.2014 do 2.1.2015 v našem hlavním městě. Jeho hlavním cílem je především setkání důvěry a modlitby za mír, navzdory všemu, co lidi rozděluje.

Aby se toto setkání mohlo uskutečnit, je potřeba zařídit ubytování přibližně pro 25 tisíc poutníků. Část z nich přijede i k nám do farnosti. Rádi bychom Vás touto cestou požádali o pomoc. Mladým je potřeba připravit jednoduchý nocleh (budou mít sebou spacáky a karimatky) a snídaně v uvedených dnech setkání. Zbývajících čas budou účastníci trávit ve městě. Budeme vděční za poskytnutou pomoc.

V rámci tohoto setkání budou probíhat v naší farnosti modlitby a krátká dopolední setkání v menších skupinkách. Tento program je otevřený i pro naši farnost a nijak nebude narušovat chod bohoslužeb ve farnosti. Poslední den v občanském roce bude v hostitelských společenstvích „festival národů“, kde bude probíhat modlitba za mír a pak krátké setkání a představení jednotlivých národů (písňe, divadlo, povídání).

Program ve farnosti, kostel sv. Jana Nepomuckého:

29.12.2014

příjezd účastníků do hostitelského společenství, uvítání a odeslání do míst ubytování.
Kontaktní místo bude přímo v sakristii kostela.

30.12.2014

8:30 ranní modlitba v hostitelském společenství, pak následuje krátké setkání ve skupinkách.

31.12.2014

8:30 ranní modlitba v hostitelském společenství, pak následuje krátké setkání ve skupinkách.

23:00 – noční modlitba za mír a „festival národů“

1.1.2015

Společná ranní mše svatá v hostitelském společenství, dle pořadu bohoslužeb.

Oběd s hostiteli v rámci ubytování.

2.1.2015

8.30 ranní modlitba v hostitelském společenství, následný odjezd.

Za přípravou skupinku Petr Zborník a sestra Irena

Pro případné dotazy jsme Vám k dispozici na níže uvedeném emailu nebo telefonním čísle:

Petr Zborník, email: vpzbornik@seznam.cz, tel: 731 459 298

s.Irena, email: karmelitky@gmail.com, tel: 732 708 595

Svatá Lucie, panna a mučednice – památka 13. prosince

Svatá Lucie je uctívána od velmi starých dob. Záznamy o mučednictví sv. Lucie v Syrakusách na Sicílii jsou obsaženy ve dvou různých antických pramenech. Starší z 5. století je řecký, druhý, latinský, je z přelomu 5. a 6. století (určitě před 7. stoletím) a pravděpodobně je to překlad staršího pramene řeckého.

Podle těchto pramenů se Lucie narodila v Syrakusách asi r. 284 v bohaté rodině a byla vychována v křesťanské víře. Otec jí zemřel v dětství. Lucie se později jako mladá dívka zasvětila Bohu a chtěla žít život v panenství. Ale tento svůj slib držela v tajnosti. Její matka si však přála, aby se Lucie vdala za bohatého pohanského mladíka. Matka Lucie trpěla těžkou chorobou a Lucie ji přesvědčila, aby vykonaly pout' k hrobu sv. Agáty do Catanie (také na Sicílii). Bůh je vyslyšel, matka se uzdravila a Lucie se přiznala ke svému slibu panenství. Matka s tím vyslovila souhlas. Ale odmítnutý nápadník udal Lucii jako křesťanku prefektu Paschasiovi. Ten ji pod různými hrozbami nutil, aby se vzdala své víry. Chtěl ji násilím odvézt do nevěstince, ale ani spřežení ji nemohlo pohnout z místa. Při mučení jí neublížil ani oheň, ani meč zabodnutý do krku, ani jiné krutosti jako vypíchnutí očí. (Proto je sv. Lucie zobrazována s očima na misce a je – mezi jiným – patronkou lidí s očními chorobami.) Zemřela teprve až jí kněz podal sv. Hostii. Bylo to kolem r. 304 za Diokleciánova pronásledování křesťanů.

V tomto podání je mnoho legendárních prvků, které se opakují u více panen-mučednic. Všechny údaje asi nejsou přesné. Rozhodně je to však svědectví o velmi dávné úctě ke sv. Lucii.

A také v syrakuských katakombách (největších po katakombách římských) byl nalezen mramorový nápis ze 4. století, který je nejstarším svědectvím úcty sv. Lucie. Její úcta se šířila velmi rychle. Už r. 384 jí sv. Ursus zasvětil kostel v Ravenně a další kostel v Římě pochází ze 6. století. A v šestém století ji papež Řehoř I. zařadil mezi světce a světice, kteří se připomínají v římském mešním kánónu.

Ostatky sv. Lucie byly mnohokrát přemísťovány. Důležité je přenesení r. 1038 do Konstantinopole, aby ostatky byly zachráněny před muslimskými okupanty Syrakus a potom přenesení r. 1204 při 4. křížové výpravě z Konstantinopole do Benátek. Mnoho částí ostatků je na různých místech a je těžké jejich cesty sledovat. V Benátkách byly uloženy v kostele sv. Lucie, který byl zbořen r. 1860 při výstavbě nádraží pro železniční trať do Benátek. Pak byly přeneseny do kostela sv. Jeremiáše a sv. Lucie, kde odpočívají dodnes.

Před gregoriánskou reformou kalendáře byl den památky sv. Lucie nejkratším dnem v roce. Byly a jsou s ním proto spojeny mnohé lidové zvyky, často možná i pohanského původu. Kdysi to byl den, kdy děti dostávaly dárky. Tento zvyk byl pak přenesen na Štědrý den. Dodnes je den sv. Lucie velice slaven ve Švédsku. Ale je to i den, kdy se připomíná světlo (jméno Lucie je odvozeno od latinského slova lux – světlo) přicházejících vánoc.

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, Heiligenlexikon, Cath. Encycl. a j.)

MP

Zprávy z farnosti

ZPRÁVA FARNÍ CHARITY

Přehled sbírek za rok 2012		Přehled sbírek za rok 2013	
<u>96. sbírka: leden - únor</u>		<u>105. sbírka leden – únor</u>	
Na postižené leprou	1 300 Kč	Na klášter Naší Paní nad Vltavou	
<u>97. sbírka: březen</u>		sester trapistek	850 Kč
Na opravu kostela sv. Vavřince		<u>106. sbírka březen</u>	
v Lubenci	600 Kč	Pomoc při rozvoji a zvyšování životní úrovně	
<u>98. sbírka – duben – květen</u>		obyvatelstva a podpoře české rodiny	1 350 Kč
Pomoc zdravotně postiženým	1 600 Kč	<u>107. sbírka duben – květen</u>	
<u>99. sbírka – červen – červenec</u>		Pomoc těžce nemocným	2 800 Kč
Na stavbu kostela Brno – Lesná	3 100 Kč	<u>108. sbírka červen – červenec</u>	
<u>100. sbírka – srpen</u>		Na zdravotnický projekt	1 000 Kč
Dar na osvětovou činnost		<u>109. sbírka – srpen</u>	
pro společnost Hnutí pro život	400 Kč	Na povodně v Čechách	5 600 Kč
<u>101. sbírka - září</u>		<u>110. sbírka – září</u>	
Na klášter trapistů Nový Dvůr	3 100 Kč	Na zemědělský projekt v Indii	700 Kč
<u>102. sbírka – říjen</u>		<u>111. sbírka – říjen</u>	
Na Fond ohrožených dětí	1 000 Kč	Na postižené leprou	2 200 Kč

<u>103. sbírka listopad</u>		<u>112. sbírka – listopad</u>	
Na poradny Aqua vitae	500 Kč	Na stavbu a provoz škol	
<u>104. sbírka prosinec</u>		v rozvojových zemích	700Kč
Na odstranění podvýživy matek		<u>113. sbírka – prosinec</u>	
a dětí v Ugandě	850 Kč	Pomoc kněžím Cesta 121	700Kč

Potvrzení o odeslaných sbírkách budou k nahlédnutí u kasičky Farní charity.

Farní charita děkuje všem věrným dárcům. Ať dobrotivý Bůh vám vše odplatí.

Motto Farní charity :

„ Dobré skutky činíte brzy, později by vám mohl scházet čas a ošidili byste se“. (Sv. Don Bosko)

ADOPTCE NENAROZENÉHO DÍTĚTE

Nezapomínejme na to, že se můžeme připojit k *Duchovní adopci počatého dítěte*, která je součástí modlitebního úsilí *Modlitby za nejmenší* (dříve Kruciáta).

Jako účastníci Duchovní adopce počatého dítěte se každý den modlíme a přinášíme oběti za jedno konkrétní dítě ohrožené úmyslným zabitím (potratem) a za jeho rodiče. Stáváme se tak duchovními rodiči dítěte.

Být „ duchovním adoptivním rodičem“ obnáší v průběhu devíti měsíců po přijetí závazku:

1. Každý den se pomodlit modlitbu za záchranu počatého dítěte a jeho rodiče.
2. Každý den se pomodlit desátek růžence
3. Každý den vykonat skutek milosrdenství k bližnímu nebo kající skutek dle svého uvážení.
4. Jednou za měsíc se zúčastnit ve všední den mše sv. s osobním úmyslem za adoptované dítě a jeho rodiče.

Farní charita

Radostná zpráva z Lysé n/L.

Od našich exfarníků, manželů Markéty a Ondřeje Vaněčkových, jsme obdrželi tuto zprávu:

S velikou radostí oznamujeme, že se nám v neděli 9.11. 2014 narodila dcera Zuzana (ve 20.56 hod. v mladoboleslavské porodnici, 3110 g, 49 cm).

Děťátko i maminka (i tatínek) jsou v pořádku.

Srdečně zdravíme,

Ondřej Vaněček s rodinou

Oběma rodičům k narození Zuzanky upřímně blahopřejeme a jsme velmi rádi, že na svou farnost nezapomínají. A jen dodáváme, že tímto se vyrovnalo score na 4:4 s rodinou Peterkových! Obě rodiny mají nyní po čtyřech dcerách!!

Zuzance přejeme pokojný růst ve společenství sestřiček v milující křesťanské rodině a těšíme se na další zprávy z Lysé n/Labem!

Košířští farníci

Křest

Při mši sv. v neděli 9.11.2014 přijala svátost křtu **Anička Zafková** (nar.27.9.2014). Spolu s jejími rodiči Renatou a Peterem, sestřičkou Josefínkou, kmotry, příbuznými a přáteli se z toho radovalo celé naše farní společenství. Malou Aničku přivítalo také velké množství dětí, farních i „přespolních“, které tuto vzácnou slavnost prožívaly svým dětským způsobem. Anička bude mít o společnost vrstevníků rozhodně postaráno. *A všichni společně doufáme, že světlo víry v naší farnosti neuhasne!*

Křest Aničky Zafkové

Julianna Nagyová

Další křest v naší farnosti

Při nedělní mši sv. 16. 11.2014 byla v kostele sv. Jana Nep. pokřtěna **Julianna Nagyová** (rodiče Gabriela a Vojtech, bratr Adámek). Julinka, narozená 25.9.2014, se při křtu chovala vzorně - doufejme, že jí to vydrží i v dalších letech. Přejeme jí, aby dobře prospívala na těle i na duchu a byla radostí své rodiny i našeho farního společenství. Bůh jí k tomu pomáhej!

Pražští biskupové

7.část

Po odchodu biskupa Silvestra z pražského biskupského stolce byl ještě téhož roku zvolen nový biskup **Ota I.**, který dříve býval kanovník a probošt kostela sv. Víta. Byl vysvěcen 25. června roku 1140. Za jeho života se udála jedna poměrně závažná věc v životě církve. V roce 1143 přijíždí do Čech papežský legát kardinál Guido se zprávou o odloučení kněží od jejich manželek, což prakticky znamenalo, že od této chvíle kněží žili celibát tak, jak jej známe dnes. Téhož roku byla také vyplněna vzpurná Morava. Veškerá kořist byla použita, zásluhou biskupa Oty, na vyzdobení nové gotické katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. To, že tato událost dosahovala opravdu celostátního významu dosvědčuje, že na jejím posvěcení, 30. června, byli přítomni biskup Bamberský a biskup Jindřich Olomoucký.

Biskup Ota umírá 10. července 1148.

Po biskupu Otovi nastupuje na pražský biskupský stolec **Daniel I.** syn kanovníka Magnuse a též synovec olomouckého biskupa Jindřicha Zdíka. Daniel se od raného mládí vzdělává v Paříži, kde si osvojuje vynikající styl psaní a velkou lásku ke knihám, které na svých cestách skupuje a přiváží do Čech.

Jeho první čin jako pražského biskupa bylo vyhoštění benediktinů ze Sázavy, pod záminkou těžkého provinění tamějšího opata, a umístění premonstrátů ze Steinfeldu. V roce 1152 Daniel v zárodku zažehnává povstání Oldřicha, když přiměje Vladislava II. aby Oldřichovi udělil Hrádek za Labem. Od tohoto incidentu se stává Vladislavovým "ministrem zahraničí". Hned následující rok sjednává sňatek Vladislava s Juditou Durynskou, čímž posiluje dobré vztahy s Říší, obzvláště

s císařem Fridrichem Barbarossou. Biskup Daniel se účastní tažení proti Severoitalským městům spolu s knížetem Vladislavem II. a obratnou diplomacií získává od císaře Fridricha slib, že Vladislav bude korunován českým králem, což se v roce 1158 stalo. Na tomto italském tažení však biskup Daniel zaujímá ghibellinské stanovisko, tj. opouští papeže Alexandra III. a kloní se na stranu vzdoropapežů Viktora IV. a Paschala III., čímž Čechy zatahuje do náboženského schizmatu. Roku 1159 je za své diplomatické služby císaři odměněn titulem papežského legáta. Fridrich pravděpodobně doufal, že se Danielovi podaří zastavit papežské schizma diplomaticky, což se ovšem nepodařilo. Přestože biskup Daniel pobýval více času v zahraničí než v Čechách, reorganizuje správu pražské kapituly tím, že pověřuje kanovníky správními úkoly.

Biskup Daniel umírá 9. srpna 1167 u Ancony, na jedné ze svých mnoha cest ve službách císaře.

Podle internetu.

J.Vaš.

Stejná vánoční radost: V Čechách i v Mexiku.

Je zajímavé, jak líbezná vánoční zbožnost, která se vtiskla do českých koled, našla svůj protějšek až za oceánem. V roce 1680 zazněl v katedrálním chrámu mexického města Puebla následující „villancico“ (viljansiko), což je španělský výraz pro koledu:

Šel jednou do Betléma
v noci a za zimy
poutník a přitom zpíval,
jak zvyk je s putujícími.

Kráčel a Boha hledal,
jenž vložen do jeslí,
a že ho najde v mrazu,
cestou mu donesli.

A když šel přes údolí,
jež potok rozdělí,
zbloudil, a když byl ztracen,
tu dudy zazněly.

Odešel za tím hlasem
koziho nástroje,
když našel, ptal se,
pln něhy, pokoje:

Mluv, pastýři, jsem tak smělý,
jde se tudy k jesličkám?
Prý je tam Bůh narozený,
člověk v slámě položený,
aby náš hřích na se vzal!
Jdu tam správně právě tudy,
nebo tu mám bloudit dál?
Trará, tudy se tam chodí,
trará, právě zde až tam.
Při svém životě mi řekni,

jakpak já to udělám?
Trará, tady se jde k Nebi,
trará, musíš utíkat!
Když poběžím bez úlevy,
pověz, neupadnu snad?
Trará, tady se jde k Nebi,
trará, běž se podívat!
Kterou cestou, povídej mi,
jak tam nejdřív dojdu, jak?
Trará, tady se jde k Nebi,
trará s pokorou až tam!
Když tak půjdu pokořený,
Děťátko tam uhlídám?
Trará, tady se jde k Nebi,
trará, tam Ho uhlídáš!

V Čechách, jak známo, jedinečným způsobem lidově vyslovil vánoční radost a něhu například koledou „Chtíc aby spal“ jindřichohradecký Michna z Otradovic (1600-1676). V Latinské Americe obdobně tvořila v lidovém, leckdy dokonce indiánském a afroamerickém tónu řádová sestra Juana Inés de la Cruz (Jana Anežka od Kříže, 1651-1695). Pro svou tělesnou krásu a ohromující inteligenci našla brzy uplatnění na dvoře místokrálovství Nové Španělsko, kam v její době patřilo dnešní Mexiko, Kalifornie, Texas, Arizona a Florida. V šestnácti letech vstoupila do kláštera bosých karmelitek a definitivní volba padla na klášter sester jeronýmek. Juana Inés de la Cruz (vlastním jménem Juana de Asbaje) se považuje za vrcholný zjev

amerického baroka. Její dílo, vytvořené v klášterní odloučenosti, zahrnuje prózu, imitaci lidové poezie, světské i duchovní hry a jeho perlou je kultivovaná barokní poezie, a především rozměrná poéma První sen, o cestě duše za poznáním.

Ukázku lidové vánoční tvorby, kterou jsme vybrali, přeložil básník Ivan Slavík v knize Juana Inés de la Cruz: Naděje do zlata tkaná, 1988.)

JF

OKÉNKO VÍRY

BOJ O MODLITBU

572. Proč je modlitba bojem?

Modlitba je darem milosti, ale vždy předpokládá rozhodnou odpověď z naší strany. Kdo se modlí, bojuje proti sobě, svému prostředí a především proti Pokušiteli, který dělá vše, aby člověka od modlitby odvrátil. Pokrok v duchovním životě je neoddělitelný od boje o modlitbu. Člověk se modlí, jak žije, protože žije, jak se modlí.

573. Jaké jsou námitky proti modlitbě?

Vedle mylného pojetí modlitby si mnozí myslí, že na modlitbu nemají čas nebo že modlitba je zbytečná. Ti, kdo se modlí, mohou podlehnout malomyslnosti tváří v tvář těžkostem a zdánlivým neúspěchům. K překonání těchto překážek je nutná pokora, důvěra a vytrvalost.

574. Jaké jsou obtíže modlitby?

Obvyklou obtíží naší modlitby je *roztržitost*. Odvádí pozornost od Boha a může také odhalit, na čem lpíme. Naše srdce se tedy musí pokorně vrátit k Pánu. Modlitba je také často ohrožována *vyprahlostí*, jejíž překonání umožňuje ve víře přilnout k Pánu, i když nezakoušíme citelnou útěchu. *Omrzeloist* je jednou z podob duchovní lenosti, je způsobena ochabnutím bdělosti a nedostatečným střežením srdce.

575. Jak máme posilovat svou synovskou důvěru?

Synovská důvěra prochází zkouškou, když si myslíme, že jsme nebyli vyslyšeni. Musíme se ptát, zda Bůh je pro nás Otec, jehož vůli se nažime plnit, nebo pouhý prostředek k dosažení toho, co chceme. Spojí-li se naše modlitba s modlitbou Ježíšovou, víme, že on nám dá mnohem víc než ten či onen dar: dostáváme Ducha Svatého, který proměňuje naše srdce.

576. Je možné modlit se v každé chvíli?

Modlit se je možné vždy, protože čas křesťana je časem vzkříšeného Krista, který zůstává s námi „po všechny dny“ (Mt 28,20). Modlitba a křesťanský život jsou proto neoddělitelné.

„Modlit se často a horlivě je možné i na tržišti nebo během procházky o samotě. Je to možné i ve vašem obchodu, ať už kupujete, nebo prodáváte, nebo také při vaření“ (sv. Jan Zlatoústý).

577. Co je modlitba Ježíšovy hodiny?

Nazývá se tak Ježíšova velekněžská modlitba při poslední večeři. Ježíš, velekněz Nové smlouvy, se v ní obrací k svému Otci, když nadešla *hodina* jeho „přechodu“ (paschy) k němu, *hodina* jeho oběti.

***Milostiplné prožití vánočních svátků a Boží pomoc
a ochranu v následujícím roce přeje
všem košířským farníkům
Redakce KFL.***

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	16,00 hod
----------------------	--------	-----------

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep.	24.12.	24,00hod.
----------------------	--------	-----------

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep.	25.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice	25.12.	11,00 hod.
-----------------------	--------	------------

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep.	26.12.	9.00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11.00 hod.
-----------------------	--	------------

Svátek sv. Jana evangelisty

kostel sv. Jana	27.12.	17.30 hod.
-----------------	--------	------------

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep.	28.12.	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep.	31.12.	17,30 hod.
----------------------	--------	------------

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep.	1.1.15	9,00 hod.
----------------------	--------	-----------

kostel Nejsv. Trojice		11,00 hod.
-----------------------	--	------------

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

kostel sv. Jana Nep.	4.1.	9. 00 hod.
----------------------	------	------------

Kostel Nejsv. Trojice		11.00 hod.
-----------------------	--	------------